

בעזרת השם יתברך

גליון

באור החיים

ראש השנה תשפ"ז
גליון תתצ"ז

יצא לאור ע"י

הגליון
כתנודב

ע"י הרה"ח ר' אהרן מזרחי הי"ו
לע"נ אביו הרה"ח ר' אליהו בן ר' יצחק ע"ה
יארצייט ביום ז' תשרי - עש"ק האזינו הבעל"ט
ולע"נ זוגתו האשה החשובה מרים אסתר ע"ה ב"ר חיים רפאל הי"ו
ולע"נ בנו הבה"ח יואל אליהו ע"ה ב"ר אהרן הי"ו - תנצב"ה

הרה"ח ר' משה שמואל ראטטענשטיין הי"ו
לע"נ אביו הרה"ח ר' דוד מנשה ב"ר שמואל ע"ה
יארצייט ביום ט' תשרי הבעל"ט

פרנס פעולות
האיחוד
לחודש תשרי

דבר האיחוד

במשוך חצי היובל הנמה יעלו באו"ד

מדת הרחמים. ער פלעגט דאך זאגן, אז בלויז דאס דערמאנען דעם שטאטס-נאמען 'בארדיטשוב' אליין, איז שוין מסוגל צו המתקת הדינים, על אחת כמה וכמה ווען מ'דערציילט דער שבח פון די פעולות פונעם קדושת לוי, מליץ יושר צו זיין און מעורר זיין רחמים, בפרט אין די טעג פון ראש השנה.

האט זיך איינער פון די חסידים אנגערופן אויף די רבי'נס שאלה, און בכבוד ראש דערציילט א מעשה וואס ער האט געהערט פון זיינע עלטערן:

עס איז געווען אמאל ווען ראש השנה איז געפאלן אויף שבת, אינדערפרי, נאך איידער ער האט זיך גענומען צו דער עבודת הקודש פון שחרית, האט דער קדושת לוי צדיק אויסגעדוקט פאר די בני הבית זיין רצון הטהור:

"איך וויל היינט בלאזן שופר!..."
"אבער סאיז דאך שבת היינט!", האבן די מקורבים זיך אנגעכאפט מיט וואונדער, אבער דער צדיק האט זיך גע'עקש'נט: "בשעת ווען ס'איז דא א 'בית דין מוסמך', מעג מען דאך בלאזן שופר אפילו אויף שבת! אזוי האט דער גאון-ישראל דער רי"ף געטון, אזוי ווי עס ווערט מבואר אין די מלחמות ה' פונעם רמב"ן (ראש השנה ת, א מדפי הרי"ף), און איך בין דאך אויך גערעכענט ווי א בית דין מוסמך!"

א גרויסער זארג איז ארויף צווישן די חסידים, אפשר וועט דער צדיק אויספירן זיין רצון און וועט בלאזן שופר אויף יענעם טאג, אין זייערע פאנטאזיע האבן

ימי 'תרועה וריעות' - א צייט פון התחברות פון די חסידים בצל הקודש, אן התחברות וואס טוט צוברעכן אלע מחיצות פון דינים און קטרוגים, און ברענגט אראפ א שפע פון חיים וברכה.

און ספעציעל אין דעם יאר, וואס ראש השנה פאלט אויף שבת קודש, לאמיר אריינגיין טיפער אין די ענינים.

א יראת הרוממות האט ארומגענומען דעם היכל פונעם צדיק הרה"ק רבי אברהם יעקב מ'סאדיגורא זי"ע, בשעת ער איז געזעסן ביי זיין שולחן הטהור, "זה השולחן אשר לפני ה'", ביי דער יום-טוב'דיגער סעודה פון ראש השנה וואס איז געפאלן אויף שבת. א גרויסע פארזאמלונג פון חסידים און אנשי מעלה האבן אים ארומגערינגלט ווי א מויער, צו הערן זיינע אמרות טהורות, המזוקקות שבעתים.

"אפשר ווייסט איר" האט דער צדיק זיך געוואנדען מיט א פראגע צו די עלטערע חסידים, היושבים ראשונה במלכות - "וואס פלעגט דער צדיק רבי לוי יצחק פון בארדיטשוב זי"ע, טון אין אזא טאג?"

די חסידים האבן שוין געוואוסט, אז זייער רבי, ווי נאך אנדערע צדיקי עולם, האט געהאט א ספעציעלען ענין, צו דערמאנען אויף ראש השנה דעם נאמען פון אט דער מלאך מליץ, דעם סניגורן של ישראל, כדי צו מעורר זיין די

תחל שנה וברכותיה! מיט גרויס שבח והודאה להשם יתברך, שטייען מיר אצינד ביים שוועל פונעם 25סטן יאר - חצי היובל - זינט עס האט אנגעהויבן צו ערשיינען דער דאזיגער טייערער גליון, אשר כשמו כן הוא - עס באלייכט דאס לעבן מיט'ן אור גדול ונשגב פון רבותינו הקדושים צדיקי בית טאהש זי"ע. דער גליון וואס טוט פאראייניגן די גאנצע חבריא קדישא מידי שבת בשבתו, און ברענגט א פרישת שלום פונעם חצר הקודש פאר אלע תלמידים וחסידים בכל קצווי תבל, וועלכע זענען אדוק ומקושר צום אילנא דחיי "כ"ק מרן רבינו עט"ר שליט"א, ולהבחי"ח מרן רבינו הקדוש זי"ע, וואס נאך בחיים חיותו איז ארויס לאור עולם דער ערשטער גליון, בברכת קדשו, און ב"ה עס האט אנגעהויבן צו נעמען א שיינעם געשטאלט, און אצינד זענען 'פנים חדשות באו לכאן' מיט א פרישע ספעציעלע הוד והדר.

מיר ווילן אויך אפגעבן א ווארעמע דאנק מקרב הלב פאר די הונדערטער ⁽¹⁾ טייערע און חשוב'ע ליינער וועלכע האבן אריינגעשיקט זייערע הערות והארות, אינעם סורועי וואס מיר האבן ארויסגעשיקט מיט א חודש צוריק, ווי מיר האבן באקומען א מורא'דיגן און געוואלדיגן חיזוק דערפון, און מיר האבן געזען ווי גרויס עס איז דער כוח פונעם גליון צו פארבינדן און מקשר זיין דעם ציבור, 'כולנו כאחד יחד באור פניך'.

מיט דעם דאזיגן כוח קענען מיר טאקע צוגיין צו די הייליגע טעג פון ראש השנה הבעל"ט, וואס זענען

המשך דבר האיחוד

זיי שוין געזען די גרויסע שטורעם וואס וועט זיך אויסברעכן אין דער אידישער וועלט צוליב דעם. אבער ווען עס איז אנגעקומען די צייט פון תקיעת שופר, האט דער צדיק נישט געבלאזן, און מיט פיל נחת רוח אויף זיין הייליגע פנים האט ער אנגעפאנגען און געזאגט:

"מיט אונזער דיבור האבן מיר גע'פועלט'! דורך דעם וואס מיר האבן גערעדט וועגן דעם רצון צו בלאזן, האבן מיר שוין פועל געווען די תקיעות אויבן אין הימל!"

הערנדיג די מעשה פון דעם חסיד, האט דער פנים פונעם סאדיגערער געלויכטן. "הערטס נאר א ענדליכע מעשה וואס איז געשען ביי מיין הייליגן טאטן", ער האט צוגעלייגט, און דערציילט א מעשה וואס איז געווען ביי זיין טאטן, הרה"ק רבי ישראל מרוזשין זי"ע.

אין יענע צייטן, ווען דער צדיק האלוקי פון רוזשין, איז געזעסן אין תפיסה, נאכדעם וואס בני בליעל האבן מעליל געווען אויף אים צום מלכות, איידער ראש השנה איז אנגעקומען, האט ער געבעטן פון די שומרים, זיי זאלן אים ברענגען א בעל תוקע, וואס זאל בלאזן שופר פאר אים כדת היום. אבער זיי האבן נישט באשטעטיגט די בקשה, זיי האבן נאר צוגעשטימט אים צו ברענגען א שופר, אז ער זאל קענען אליין בלאזן. דער צדיק האט זיך זייער מצער געווען, ווייל ער האט נישט געקענט בלאזן קיין שופר. פון גרויס צער האט ער דעריבער גענומען דעם סידור אין איין האנט, און דעם שופר אין דער צווייטער האנט, ער האט מכוון געווען די כוונות פון די תקיעות, און געזאגט: "תקיעה, שברים,

תרועה, תקיעה", און אזוי האט ער געליינט די תקיעות מיטן שופר אין זיין האנט.

האט זיין זון רבי אברהם יעקב זצ"ל ווייטער אויסגעפירט און דערקלערט, אז היינו טעמא דהרה"ק מ'בארדיטשוב היינו טעמא דהרה"ק מרוזין, ביידע האבן געוואוסט דעם סוד פונעם שופר, אז זיין גאנצער פנימיות'דיגער תוכן איז, אויסצודרוקן די טיפע בענקשאפטן פונעם קינד צו זיין טאטן אין הימל, די אינעווייניגסטע גענועים פונעם פארטריבענעם פרינץ צו זיין טאטע דעם מלך, און דערמיט מעורר זיין ביי אים, כביכול, אן עונג און אויך א רצון צו באנייען די מלוכה. און דעריבער, ווען מען האט עס נישט געקענט טון למעשה, האבן זיי געוואוסט דאס צו מעורר זיין אויך במחשבה ובדיבור גרידא, דורך אויפועקען די כיסופים צו דעם בלאזן, אויך אן דער תקיעה אליינס.

דורך דעם מעשה קען מען אויך פארשטיין דאס וואס ווערט דערציילט אויף דעם הייליגן צדיק ר' ברוך'ל מגארליץ זי"ע. איין מאל, ווען ראש-השנה איז געפאלן אין שבת, האט ר' ברוך'ל געהייסן זינגען דעם זמר "שבת היום", און דערנאך האט ער אויסגעטייטשט דאס וואס שטייט: "מעבור דרך וגבולים, מעשות היום פעלים, לאכול ולשתות בהילולים, זה היום עשה השם, שבת היום להשם", און אזוי האט ער געזאגט:

מיר האלטן זיך היינט אפ פון בלאזן דעם שופר, צוליב צוויי טעמים: ערשטנס צוליב "מעבור דרך וגבולים", אלץ די גזירה שמא

וועלן מיר אריבערטראגן דעם שופר פיר אמות אין רשות-הרבים; און צווייטנס "מעשות היום פעלים", א גזירה טאמער וועט ער מתקן זיין א כלי-שיר. אבער, אנשטאט די תקיעות קענען מיר "לאכול ולשתות בהילולים", און דערמיט מעורר זיין דעם ענין פון שופר דורך זינגען שירות ותשבחות בשעת דער סעודה. דאס איז דעריבער די עבודה וואס ליגט אויף אונז צו טון, בשעת "זה היום עשה השם", ווי עס איז מפורש אין זוהר הקדוש "היום דא ראש השנה" וואס פאלט אויף שבת - "שבת היום להשם".

דער עומק הדברים פון דעם, איז דאך געשריבן אין די ספרים פון אונזערע הייליגע רבי'ס צדיקי החסידות, וואס האבן ערקלערט די פנימיות פונעם סוד תקיעת שופר: ווייל יעדעס יאר און יאר, דארפן מיר ביי השי"ת כביכול, מעורר זיין פון דאסניי, דעם רצון צו באנייען די מלוכה. און כדי מעורר צו זיין דעם רצון, דארפן מיר פריער מעורר זיין דעם עולם התענוג - אז כביכול השי"ת זאל זיך מתענג זיין פון דעם קיום פון דער וועלט, און דורך דעם וועט זיך אויפועקן דער רצון צו קעניגען אויף איה. און דעם עונג וועקן מיר אויף דורכן שופר. דאס בלאזן אין שופר דריקט אויס דעם טיפסטען געשריי פונעם קינד צום אייבערשטער, א געשריי אן ווערטער וואס ברעכט זיך ארויס פונעם אינערליכסטע שיכט אין די טיפענישן פונעם הארץ, און זי דערגרייכט ביז די פנימיות און עצמות פון השי"ת כביכול, ביז זי וועקט אויף א תענוג אין די קיום פון דער וועלט, און דורך דעם וועקט זיך אויף אויבן דער רצון העליון, אז זיין מלוכה זאל זיך באנייען.

המשך דבר האיחוד

אבער, ווען ראש השנה פאלט אויף שבת, איז נישט אזוי וויכטיג מעורר צו זיין דעם עונג העליון, וויבאלד שבת אליין איז כולה עונג. דער עונג איז א חלק פון דער מהות פון שבת, וויבאלד זי קומט נאכן ענדיגן פון די מלאכה בששת ימי המעשה, און דעמאלטס וועקט זיך אויף א גרויסער עונג אנקוקענדיג די געענדיגטע ארבעט. דעריבער, ווען ראש השנה פאלט אין שבת, גייט אראפ די וויכטיגקייט פון דער שופה, ווייל שבת אליין איז מעורר דאס וואס תקיעת שופר טוט. די עצם מציאות פון שבת איז מעורר דעם עונג העליון, און עס איז גענוג דערמיט וואס מיר זענען מקיים די מצווה פון עונג שבת - מיט עסן און טרינקען, אין זמירות, שירות ותשבחות - כדי צו עפענען דערמיט דער נועם ורצון, לפתוח שערי רצונו יתברך, צו באנייען זיין מלוכה אין דער וועלט.

מיט דעם קענען מיר אויך פארשטיין די דברות קודש מלהבות אש, פון רבינו הקדוש זי"ע בספרו הנערץ והנקדש 'עבודת עבודה' (דב"ק פרשת אמור), אז אין אזא יאר וואס ראש השנה פאלט אויף שבת קודש, און מען בלאזט נישט קיין שופה, דעמאלטס טוען די השתוקקות און כיסופים צו דער מצווה פון תקיעת שופה, זי אליין, די ריכטיגע פעולה און די גרויסע המתקה, און נאך אסאך מער ווי די פיזישע תקיעת שופה, ווייל דאס איז דער עיקר העיקרים פון יעדער מצוה, מעורר צו זיין די אינערליכע תשוקה און די גרויסע ליבשאפט צווישן כלל ישראל און זייער טאטן אין הימל, קל-חומר ביי די מצוה פון תקיעת שופה, וואס דאס איז גאר איר גאנצער תוכן און ענין. און גליקליך זענען די חסידים וואס זענען זוכה צו זיין מסתופף

אינעם היינטיגן יו"ט ראש השנה בצל הקודש פון **כ"ק מרן רבינו שליט"א**, וועלכער וועקט שטענדיג אין אונז אויף די גרויסע תשוקה און די אומאויפהערלעכע בענקעניש צו זיין גרויסן און הייליגן טאטן רבינו הקדוש זי"ע, בבחינת "זכרון תרועה מקרא קודש", ביי די דערהויבענע תפילות און ביי די הייליגע טישן, און אוודאי ווערט מתעורר זכות אבות דארט אויבן בגבהי מרומים, און אונזערע הייליגע רבי'ס פון זייער ארט אין גן עדן זאלן מיט זייערע אויגן אראפקוקן אויף דעם וועלט, און משפיע זיין פאר אונז און פאר גאנץ כלל-ישראל, א גוט געבענטשט יאר, מיט א גרויסן שפע פון גשמיות און רוחניות, און אונז אלע זאלן זוכה זיין להיכתב ולהיחתם בספרן של צדיקים גמורים, לאלתר לחיים טובים ולשלום, ולשנת גאולה וישועה, לנו ולכל ישראל, אמן ואמן.

באהלו
צדיקים

אילווד
טאהש

מול רנה
וישועה

בחדת קודש ויראה עילאה, ברשע ארבה החוקים על לח לחינו, קול מברכים נרמם, מברכת כל ברכאן רלעילא וחתא וטולא טבא, אל כיל פני הקודש, אכיע ורענו, מברכ נשנינו, נור תאריטע

כבוד קדושת מרן רבינו עטרת תפארת ראשינו שליט"א

לרגל השמחה השרוי' במענו הקודש
באירוס נכדתו
למזור טוב ובשער טובה ומוצלחת

אצל חתנו הגה"צ רבי יואל יחיאל קאהן שליט"א מ"ין בקריתת הקן
עב"ה החתן רבי יוסף משה מאיר שליט"א ב' העד"צ רב בעריש מאסקאוויטש שליט"א חס"ן ולאטיסב
בן ב'ק ארש"י מ'ולאטשוב שליט"א - וחתן אביר תולדות אהרן ומוסב"ג ציל

הרעב מוסדות וירוסות, ממשלות בית בריקס ו יושען שפן רב ודפוסות מנחם וירוסות, מנחם וירוסות,
הרעב מוסדות וירוסות, ממשלות בית בריקס ו יושען שפן רב ודפוסות מנחם וירוסות, מנחם וירוסות,
הרעב מוסדות וירוסות, ממשלות בית בריקס ו יושען שפן רב ודפוסות מנחם וירוסות, מנחם וירוסות,

הנהלת איחוד חסידי טאהש
גליון באור החיים - להמאור בחורי טאהש - קול איחוד טאהש - חברה ש"ס
מחזקת בלעל - טעלעפאן כולל - פרנסה בית - ולוים ברונס
בשם כל הקהל הקודש הדוקים באילת דחיי קדישא

באהלו
צדיקים

אילווד
טאהש

מול רנה
וישועה

בחדת קודש ויראה עילאה, ברשע ארבה החוקים על לח לחינו, קול מברכים נרמם, מברכת כל ברכאן רלעילא וחתא וטולא טבא, אל כיל פני הקודש, אכיע ורענו, מברכ נשנינו, נור תאריטע

כבוד קדושת מרן רבינו עטרת תפארת ראשינו שליט"א

לרגל השמחה השרוי' במענו הקודש
בהכנסת נכדו לעוהתו"מ
למזור טוב ובשער טובה ומוצלחת

בחבור החשוב פאנאך כסר נפתלי מ"ו
בן העד"צ רבי מרדכי אברהם גינזבערג שליט"א
בן ב'ק אומיר מ'חוסט שליט"א - חרב"ן ב'ק מרן רבינו שליט"א

הרעב מוסדות וירוסות, ממשלות בית בריקס ו יושען שפן רב ודפוסות מנחם וירוסות, מנחם וירוסות,
הרעב מוסדות וירוסות, ממשלות בית בריקס ו יושען שפן רב ודפוסות מנחם וירוסות, מנחם וירוסות,
הרעב מוסדות וירוסות, ממשלות בית בריקס ו יושען שפן רב ודפוסות מנחם וירוסות, מנחם וירוסות,

הנהלת איחוד חסידי טאהש
גליון באור החיים - להמאור בחורי טאהש - קול איחוד טאהש - חברה ש"ס
מחזקת בלעל - טעלעפאן כולל - פרנסה בית - ולוים ברונס
בשם כל הקהל הקודש הדוקים באילת דחיי קדישא

באור פני מלך

המחזור נתגבר ע"י מוה"ר משה יואל הכהן שווארץ ה"ק, (באר פארק)
לרגל שמחת הולדת בנו למזל טוב
ובאותה זמן יסבחו השי"ת לזכות רב תענוג ונחת מכל יצ"ח לאורך ימים ושנים טובים אמן

דער הייליגער רבי זאגט

ילקוט אמרים מכ"ק רביה"ק זי"ע מלקוט מספרי דבי רב - באדיש

דורכ'ן משיג זיין די כוונות התקיעות איז מען זוכה צו זיכר אברים

אשרי העם יודעי תרועה ה' באור
פניך יהלכון.

עס איז ידוע אז דעת איז א לשון
התקשרות, אזוי ווי די לשון הפסוק
והאדם ידע, ווייל דעת איז די ממוצע
צווישן חכמה און בינה און די שבע מדות
שבלב, און דורך די דעת איז א מענטש
מקשר דאס וואס ער האט משיג געווען
מיט זיין חכמה און בינה צו די מדות
שבלב, צו מקיים זיין בפועל דאס וואס
ער האט פארשטאנען מיט זיין שכל, און
אויף דעם זאגט דער פסוק 'ידעת' היום
והשבות אל לבבך אז דורך די כח הדעת
איז מען מוריד די מוחין צו די הארץ.

און אין ספרה"ק מאור עינים איז ער
מבאר באריכות דעם ענין, און ער
שרייבט אז דער עיקר כח היצר איז, אז
א מענטש זאל נישט מוריד זיין די מוחין
צו די מדות שבלב, און דאס איז געווען
די קליפה פון פרעה וואס איז אותיות
הערף, ווייל די ערף איז צווישן די מוח
און די הארץ, און פרעה האט מקשר
געווען זיין עורף אז עס זאל נישט יורד
זיין די מוחין צו די הארץ, און פרעה איז
געווען די מלך פון מצרי"ם, וואס איז די
אותיות מיצ"ר י"ם, דאס מיינט אז ער
האט געמאכט א מיצ"ר א גרעניץ, אין די

מקום העורף וואס דאס איז די גרעניץ
פונעם האלדז, אז די מוחין זאלן נישט
קענען יורד זיין להמדות שבלב, און דאס
איז די כוונה וואס מען וואונטשט פאר
א מענטש אז ער זאל האבן "הרחבת
הדעת", דאס מיינט אז עס זאל נתרחב
ווערן די מיצר פונעם גרון, און אזוי זאל די
דעת קענען יורד זיין און זיך מקשר זיין
צו די לב בהרחבה.

און ווען א מענטש איז יורד די מוחין
צו די הארץ קומט ער צו דורך דעם צו
א טהרה גדולה, אזוי ווי חז"ל דרשנען
אינעם פסוק (ישעיהו ל"ג ו) והיה אמונת
עתך וגו', חכמה ודעת יראת שמים הוא
אוצר, חכמה זה סדר קדשים, ודעת
זה סדר טהרות, ווייל די חכמה וואס א
מענטש איז משיג די תורה בשכלו, דאס
איז סדר קדשים דאס הייסט אז עס איז
מקדש דעם מענטש ווייל חכמה ווערט
אנגערופן קודש, און ווען א מענטש איז
מקשר די כח החכמה צו די מדות שבלב,
צו מקיים זיין דאס וואס ער איז משיג
מיט זיין שכל, וואס דאס איז די כח
הדעת דאס איז סדר טהרות, ווייל דאס
איז מטהר א מענטש, און דאס איז מער
ווי די בחינה פון קודש, ווייל טהרה איז
פשוט אז די גאנצע גוף און אלע מדות
ווערן ריין און מזוקן.

און דאס איז דער ענין וואס די
אמוראים האבן זיך געקריגט (קידושין מ'
ע"ב) צי תלמיד איז גרעסער אדער מעשה
איז גרעסער, און די גמרא בלייבט אז
תלמיד איז גדול ווייל דאס איז מביא

לידי מעשה, פרעגן די מדרשים אז אויב
תלמוד איז גדול ווייל עס איז מביא לידי
מעשה, קומט אויס אז באמת איז מעשה
גרעסער ווייל דאס איז די תכלית פונעם
תלמיד, און פארוואס זאגט מען אז תלמיד
איז גדול, און לויט אונזערע ווערטער קען
מען מפרש זיין, גדול התלמוד "שמביא"
לידי מעשה, איז פשוט אז דער לימוד
וואס ברענגט צו לידי מעשה, אז דורך
די כח הלימוד און די השגה וואס ער איז
משיג דורך די תורה ברענגט אים צו לידי
מעשה, און ער איז מוריד די מוחין צו די
מדות שבלב, דער תלמוד איז גרעסער ווי
מעשה אליין ווייל דעמאלטס האט ער
ביידע סיי די תלמיד און סיי די מעשה.

און דאס זאגט דא דער פסוק, אשרי
העם יודעי תרועה, עס שטייט יודעי
א לשון פון "דעת", דאס מיינט אז ער
איז משיג מיט זיין שכל די ענין פון די
תקיעות און ער פארשטייט די כוונות פון
תקיעת שופר, דער כח איז ער מוריד און
מקשר צו די מדות שבלב, צו נתעורר
ווערן אין זיין הארץ פון די כוונות און
יחדים פון תקיעת שופר, און אויף דעם
זאגט דער פסוק נאכדעם, "ה' באור פניך
יהלכון" איז פשוט אז ער גייט און ער
פירט זיך לויט ווי ער פארשטייט און ער
איז משיג אין זיין שכל, און דורכדעם איז
ער זוכה צו די בחינה פון דעת וואס דאס
איז טהרות, אז מען זאל ווערן ריין און
מזוקן אין אלע אברים, און מען איז זוכה
צו תשובה שלימה.

(עבודת עבודה פת"ק לר"ה)

ממעמקים קראתיך ה', ווען מען רופט צום
אייבערשטן פון די נקודה הפנימית שבלב,
ה' שמעה בקולי, הערט דער אייבערשטער
גלייך צו צום בקשה.
(פתג"ק ח"ב רפ"ד)

שביבי
אש

קורצע טרעפליכע טייטשן
מתורגמ'ן של ב"ק מנחם
רבינו הקדוש זיעעב"י

המזדור נתנדב ע"י מו"ה ישראל הערשקאוויטש ה"ו (מנסי)
לרגל שמחת הולדת בתו למזל טוב
ובאשת זה יזכרו הש"ת לרוות רב תענוג ונחת מכל יצ"ח לאורך ימים ושנים טובים אמין

ניצוצי קודש

חובן דברות קודש ששמענו מאת
כ"ק מרן רבינו שליט"א

אצל שלחן הגהוד סעודת הילולא קדישא
של אבינו חזקוני כ"ק מרן רבינו הקודש זי"ע
ד"ר אב תשפ"ו

רביה"ק זי"ע אבינו רועינו, ער איז אונזער
טאטע. דער אייבערשטער, דער רבון כל
עולמים האט באשטימט א טאג וואס
מען קען זיך טרעפן מיט'ן טאטן, ביומא
דהילולא דילי ווען דער צדיק קומט
אראפ דא.

איז דא קינדער וואס זענען געקומען
אויך אינמיטן יאר, זיי האבן זיך געהאלטן
נאנט, און ס'איז דא קינדער וואס זיי
האבן נישט געקענט קומען דא, אבער
זיי האבן זיך אויך געהאלטן נאנט.

פארשטייט זיך יעצט ווען מען קומט
אראפ צום טאטן און מען זעט, מען
שפירט די טאטע איז דא, איז דא א
געוואלדיגע התרגשות ביי די וואס קומען
יעצט, ווייל זיי זעהן, זיי פארשטייען
אז מען קען קומען בעטן דעם טאטן,
רביה"ק.

די אלע וואס זענען אויך געקומען
במשכ'ן יאר, איז דא נאך א גרעסערע
התרגשות, אז זיי האבן זיך מטרירט
געווען, און געקומען באזיך דעם טאטן
א גאנצע יאר.

די אנדערע וואס זענען נישט געקומען
אזוי פיל, אבער זיי האבן זיך געהאלטן
נאנט מיט'ן טאטן, געגאנגען אין זיינע
בתי כנסיות ובתי מדרשות, זיי האבן
אויך געלערנט זיינע ספרים פון רביה"ק
אבינו רועינו, זיי האבן אויך געשפירט
די התרגשות. די התרגשות איז אויך
געווען ווען זיי האבן זיך געהאלטן דארט
צוזאמען נאנט צום טאטן.

אבער די וואס זענען בכלל נישט
געקומען, זיי זענען געקומען איינמאל
א יאר, דאס איז געווען א בכיה, זיי
האבן זייער געוויינט, זיי האבן זייער זיך
צובראכן, אז די טאטע איז דא, מען קען
קומען בעטן, מענטשן גייען אדורך זאכן,
מען קען בעטן פון טאטן. זיי וואלטן
געדארפט אפשר מער קומען, מער בעטן
און מער זיך צושטעלן צום טאטן, מער
לערנען זיינע ספרים.

אויסער יענעם טאג,
ווייל ס'איז זיי זייער
שווער געווען, מען איז
געווען פאריאנט על
הפרנסה ועל הכלכלה.

זאגן די ספרים
הקדושים, אז די קינדער
וואס זענען געקומען אפאר מאל אינמיטן
יאר, צי זיך נאכגעפרעגט פונעם טאטן,
צי געשיקט א גרוס פאר'ן טאטן, זענען
געקומען אין דעם טאג, און די אנדערע
זענען אויך אנגעקומען, כאטש זיי האבן
בכלל נישט געקענט קומען אינמיטן יאר,
זיי זענען געווען פארנומען. די חילוק איז
נאר, אז די קינדער וואס זענען געקומען
אינמיטן יאר, צי זיך נאכגעפרעגט, ווען
זיי זענען געקומען דעם באשטומטן טאג,
און זיי האבן געזען דעם טאטן, האבן זיי
זיך זייער געפרייט, און די טאטע האט
זיך אויך געפרייט. מען שיקט גריסן, און
מען איז זיך מטרירט, מען קומט נאך
ווייטער, ס'איז א געוואלדיגע חיזוק פאר'ן
טאטן, און א חיזוק פאר די קינדער.

די אנדערע קינדער וואס זענען
נישט געקומען, זיי זענען געווען נעבעך
פאריאנט און פארפלאגט על המחיה ועל
הכלכלה, צי אנדערע פראבלעמען וואס
איז געווען, זיי האבן זייער געוויינט, - די
ערשטע האבן אויך געוויינט, אבער זייער
געוויין איז געווען מיט א שמחה, ס'איז
געקומען פון התרגשות. - אבער די האבן
געוויינט פון צער, ווייל זיי האבן געזען אז
זיי זענען דא אזוי פרייליך, און זיי האבן
פארפעלט א גאנץ יאר, און נישט געזען
דעם טאטן, ס'האט זיי ווי געטון. זיי
האבן געזען ווי אזוי די טאטע זעט אויס,
ב"ה ער איז בשמחה, פארוואס בין איך
נישט געקומען מכבד זיין כיבוד אב אויך
אינמיטן יאר?

די נמשל

די זעלבע משל קען מען דא זאגן.

די משל פון ספרים הק'

מיר זענען זיך צוזאמגעקומען דא
ביומא דהילולא פון אבינו רועינו רביה"ק
זי"ע.

איך וויל זאגן א משל וואס די ספרים
הקדושים ברענגען. ס'איז געווען אמאל
א טאטע, וואס האט געהאט אסאך
קינדער, און ער האט זיי אלע חתונה
געמאכט.

פארשטייט זיך ער האט זיי נישט
חתונה געמאכט יעדעם אויף די זעלבע
פלאץ, איינעם האט ער חתונה געמאכט
אין די שטאט, איינער אין א אנדערע
שטאט, ס'איז געווען אזוי צושפרייט
ארום די וועלט.

די טאטע האט געזען אז די קינדער
זענען אוועקגעפארן פון אים, זיי האבן
חתונה געהאט, און אויפגעשטעלט
א שטוב מיט קינדער און אייניקלעך,
האט ער געזען אז זיי קומען נישט צו
אים, ס'איז שווער צו קומען, האט ער
אפגעמאכט אז איין טאג אין די יאר זאלן
אלע קינדער קומען צו אים, זיך משמח
זיין. זען דעם טאטן, די טאטע זאל זען
די קינדער, און פארברענגן איינער מיטן
אנדערן.

פארשטייט זיך ס'איז געווען קינדער
וואס זענען געקומען צום טאטן אויסער
יענעם טאג נאך אפאר מאל אינמיטן
יאר, און ס'איז געווען קינדער וואס זיי
האבן געשיקט א גרוס פאר'ן טאטן
במשך די יאר, ס'איז דאך נישט געווען די
טעלעפאנען דעמאלטס.

און ס'איז געווען קינדער וואס זענען
בכלל נישט געקומען אינמיטן יאר

רביה"ק זי"ע בעט: "האלטס ענק נאנט מיט מיד"

וויל איך ארויסברענגען איין זאך. רביה"ק פלעגט נאכצוזאגן די זוהר הקדוש אויף די צדיקים, אז ווען ס'קומט א יומא דהילולא קומט דער צדיק אראפ צווישן אונז, ער הערט אויס, ער הערט אויס וואס אידן דארפן, ער לייגט זיך אריין אין די מצב פון יעדן איינעם. אזוי ווי בחייו האט ער זיך אריינגעלייגט, ער האט אויסגעהערט יעדן איינעם, אזוי טוט ער ווייטער.

דאס האט מען געגעבן א מתנה פון הימל, דער אייבערשטער האט באשטימט, דער רבון כל עולמים האט באשטימט דעם טאג וואו מען זאל זיך קענען איבעררעדן מיט אים, בעטן ישועות און רפואות וואס מען דארף.

איין זאך אבער האט רביה"ק אונז געלערנט, אז אמאל קען מען נישט קומען ווייל מען מאכט מיט, מען גייט אדורך שוועריגקייטן, הן אין די פרנסה, הן אין אנדערע זאכן, הן אין שטוב, מען קען נישט קומען; איין זאך איז דער עיקר וואס רביה"ק ווען ער קומט אראפ דעם טאג וואס די רבוש"ע האט אים געגעבן די מתנה אז ער קען זיך אריינלייגן יעדן מצב, איז רביה"ק דא צווישן אונז און ער בעט זיך ביי אונז און זאגט: קומטס קינדערלעך, קומטס צו מיר.

אזוי ווי מען ווייסט ווען אידן האבן עולה רגל געווען די שלש רגלים, ווען מען איז אהיימגעפארן האט מען דערציילט וואס מען האט געזען אין בית המקדש, ס'האט געברענגט א געוואלדיגע התקרבות צום אייבערשטן, אזוי בעט איך ענק קינדערלעך, - זאגט רביה"ק - עטס גייטס ארויס פון דא, איך פארשטיי אז נישט יעדער האט געקענט קומען, מען האט זיך נישט געקענט צושטעלן, זה בכה וזה בכה, דער פאר די טעם און דער פאר די טעם, אבער איין זאך, יעצט ווען עטס גייטס אהיים פון דא, זאלט עטס ענק מקבל זיין וואס איך וויל פון ענק.

רביה"ק האט געבעטן: איך וויל ענק טייערע קינדערלעך מען זאל זיך אויפפירן ערליך מיט יראת שמים, מידות טובות. ער פלעגט צו זאגן אז

מען איז אראפגעקומען אויף די וועלט כדי מען זאל מבדיל זיין צווישן טומאה און טהרה, מען זאל וויסן אז מען דארף זיך רייניגן אויף די וועלט, מען גייט אריבער נסיונות, מען זאל זיין פארן אייבערשטן.

ובחוקותיהם לא תלכו, זאלסט נישט גיין קוקן ביי די גוים, נאר זיך האלטן ערליך, מורא האבן פארן אייבערשטן, מען זאל לערנען די תורה, דאס וועט אונז מחזק זיין.

פארשטייט זיך, מען שטייט יעצט בעיקבתא דמשיחא, אידישע קינדער מאכן מיט איום ונורא. די נסיונות זענען זייער גרויס, אבער פונדעסטוועגן בעט איך ענק, זאגט רביה"ק, איך בעט ענק האלטס ענק מיט מיר, אז עטס וועטס ענק האלטן מיט מיר, וועל איך מיך האלטן מיט ענק אויך. איך וויל זעהן אביסל, אביסל א מסירת נפש.

"צפוני" דאס איז די ארגסטע

נאך א זאך פלעגט ער זאגן, ס'איז דא א גמרא, רבי יושע בן לוי זאגט: שבעה שמות יש לו ליצר הרע, די יצר הרע האט זיבן נעמען, רע, ערל, טמא, שונא, אבן, מכשול און צפוני.

ס'איז אלעס קעגן די זיבן שלעכטע מדות וואס א איד האט, און דאס דארף מען אויסארבעטן, אויף דעם זאל מען זיך היטן. דאס איז די יצר הרע'ס נאמען, ער טוט שטערן. די גמרא רעכנט אויס אויף יעדע נאמען וואס ס'מינט, פארוואס איז דאס אזוי, פארוואס איז דאס רע, פארוואס איז דאס מכשול, פארוואס איז דאס שונא, און אזוי ווייטער יעדע זאך.

אבער רביה"ק זי"ע פלעגט צו זאגן אז דער צפוני איז דער ערגסטער, פארוואס? ווייל ער באהאלט זיך.

די כלים הטמאים וואס דרייען זיך ליידער ליידער ארום ביי די גוים, דאס איז דער צפוני, ער באהאלט זיך. און דאס גייט אריין אין דעם גדר פון ובחוקותיהם לא תלכו. רביה"ק זי"ע האט זיך געבעטן מען זאל אוועקשטיין פון די צפוני, די מלכות הקליפה. דאס איז די צפוני, דאס ווייזט אויף די כלים, ער איז דער ערגסטע יצה"ה, פון דעם דארף מען זייער אנטלויפן.

דארף מען זען זיך צו האלטן מיט דעם, דעם צפוני מעביר זיין. פארשטייט זיך ס'איז נישט גרינג, די נסיונות זענען גרויס, בעיקבתא דמשיחא. אבער פונדעסטוועגן דארף מען זיך שטארקן. וואס הייסט שטארקן? פאלגן די רבנים, פאלגן די דיינים, פאלגן די צדיקים, מען דארף זיך אונטערבייגן.

ס'איז דא א משנה אין מסכת סוטה (טו, טו), זאגט די משנה, בעיקבתא דמשיחא, אין די צייטן ווען משיח וועט קומען, וועט זיין אזא וועלט, אז חכמת סופרים תסרה, מען וועט אפלאכן פון די חכמים, ויראי חטא ימאסו, אין די ערליכע אידן וועט מען זיך פאר'מיאוס'ן. והאמת תהא נעדרת וכו', בן מנבל אב, בת קמה באמה, ס'וועט קומען א צייט ווי די קינדערלעך וועלן זאגן פאר טאטע מאמע: איך וויל נישט הערן וואס דו האסט צו זאגן, איך ווייס וואס צו טון. בעיקבתא דמשיחא, פארוואס? ווייל חוצפא יסג.

בעיקבתא דמשיחא ווייסט דאך יעדער איינער אז חוצפא יסג, וואס מיינט חוצפא יסג? נישט סתם אז מען ענטפערט אזוי א חוצפה'דיגע ווארט, - נאר מען וועט נישט הארענען וואס די עלטערן זאגן. און די משנה פירט אויס, ועל מי לנו להישען, על אבינו שבשמים. אונז האמיר נישט אויף וועם זיך צו פארלאזן, נאר אויפן אייבערשטן אליין.

זאגט די משנה א טעם, פארוואס, ווייל אין לך על מי להישען, ס'איז נישטא די צדיקים פון אמאל,

זאגן די ספרים הקדושים, די "אין לך על מי להישען אלא על הקב"ה" דאס איז די תירוץ פארוואס די דורות בעקבתא דמשיחא פאלן. די משנה אליין זאגט די טעם, פארוואס מען וועט צוקומען צו דאס אלעס. ווייל אז א טאטע קען זאגן אז "דער רבי איז מיר נישט גוט", צי "דער דיין האט מיר געזאגט אזוי, און איך פארשטיי אנדערש", און דאס אלעס הערן די קינדער, דעמאלטס איז מדה כנגד מדה, אז נאכדעם קומען די קינדער און זיי זאגן אין לנו על מי להישען, איך האב נאר דעם אייבערשטן... איך דארף נישט קיין רבי, איך דארף נישט קיין דיין. אזויווי מען זאגט מה אהבת, תורתך, וואס דו האסט ליב, זאגסטו אז אזוי זאגט די תורה. דאס איז אלעס ווייל מען פארלאזט זיך נישט אויף די דיינים,

רביה"ק וויל משפיע זיין פאר אונז

אין פרשת עקב האט מען געליינט די פרשה פון קריאת שמע, שטייט דארט "ושננתם לבניך", זאגן די ספרים הקדושים, וואס איז די וועג צו זאגן, נישט זאגט רש"י אז לבניך מיינט צו זאגן, נישט דוקא די זין, די קינדער, נאר תלמידיו, די תלמידים ווערן אויך אנגערופן קינדער, תלמידים קרוין ביים ברענגט ווייטער רש"י, אז נישט נאר די תלמידים ווערן אנגערופן קינדער, נאר דער רבי ווערט אויך זייער טאטע.

שטעלט זיך א קשיא וואס דארף מען זאגן דאס, אז זיי ווערן אנגערופן קינדער, פארשטייט זיך ממילא אז דער רבי איז א טאטע. נאר וואס דען, אז א מענטש זאל וויסן, דו תלמיד, דו קינד פון רביה"ק, ווי שטארק דו וועסט זיך אויפפירן אלס א זון, לויט דעם וועט זיך דיין טאטע אויפפירן אזוי ווי א טאטע.

איז ברוך השם, מיר וואוינען דא אין א הייליגע שטאט, ס'איז אויפגעשטעלט בדמים תרתי משמע, מיט מסירת נפש, רביה"ק האט אריינגעלייגט א כח הקדושה, ער איז דא, ער היט אפ די שטאט פון אויבן. יונגעלייט שטעלן זיך צו, מען לערנט תורה, בחורים שטעלן זיך צו, מען לערנט תורה, יונגעלעך שטעלן זיך, מען לערנט תורה, די מיידל שולעס לערנען תורה, אלעס איז על דרך התורה, געלויבט דער הייליגע באשעפער.

רביה"ק וויל דאס זאל ווייטער אנציען. אונז ציען עס אן, ער וויל עס זאל ווייטער אנציען. פארוואס וויל ער ס'זאל אנציען? ווייל ער וויל אונז געבן אלעס גוטס, ער וויל מתפלל זיין, אבער ער דארף האבן א כח, ווען ער גייט ארויף צום אייבערשטן. מען ווארט אויף א נייע יאר, אויף א גוט יאר, א געזונט יאר, נחת פון די קינדער, שידוכים פאר די קינדער, א תורה'דיגע שטוב, וויל ער זאגן: "רבונו של עולם די שטאט האב איך אויפגעשטעלט פאר דיר", - ער האט עס אלעמאל געזאגט, די שטאט איז נישט מיינס, ס'איז דעם אייבערשטנס - "דאס איז דיין שטאט, געב אכטונג אויף דיין שטאט".

און מען זעט אז ער מיינט עס אזוי

רייץ איינער צווישן אנדערן, אז מען לערנט צוזאמען. אונז זעמיר קינדער פון הייליגן רבי'ן, אונז זעמיר טאהשער קינדער. מען זאל נישט פארגעסן דאס.

יעצט האט מען געמאכט חבורות די לעצטע צייטן, מען געט דאך פאר די חבורות וואס לערנען, געט מען נאך צו געלט, מען זעט צוזשטעלן, מען פרובירט יעדע זאך זאל וואקסן נאר לכבוד שמים, נאר דעם אייבערשטנס נאמען זאל וואקסן, דארפן אונז נאר זעהן זיך צו צושטעלן צו דעם.

דארף מען זיין אין די בחינה ווי דוד המלך זאגט אין תהילים, שיר המעלות אשרי כל ירא ה' ההולך בדרכיו, יגיע כפך כי תאכל אשריך וטוב לך, אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא. יגיע כפך איז טייטש אז נאר די הענט ארבעטן. אבער די קאפ ליגט אין תורה. ווען א איד איז קובע עתים לתורה, איז טאקע יגיע כפך כי תאכל, די הענט ארבעטן, אבער די קאפ איז ביים אייבערשטן, מען האט אינזין דעם אייבערשטן, פארוואס, ווייל מען דארף זיך פארהערן, מען האט געלערנט א גמרא, מען האט געלערנט א תוספות, מען האט געלערנט א שולחן ערוך, מען האט געלערנט הלכה, דארט זאל ליגן די קאפ.

זאגט ער, אשרי כל ירא ה', וואויל איז פאר דער וואס האט מורא פאר'ן אייבערשטן, יגיע כפך כי תאכל, ווען דו טוסט ארבעטן, איז עס כפך, נאר דיינע הענט ארבעטן, דעמאלטס וועט זיין "אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא".

איך וויל נאר זאגן איין זאך, "מען זאל נישט פארגעסן אונז זענען טאהש'ע קינדער, אונז דארפן אנהאלטן וואס רביה"ק האט געפאדערט פון אונז", אונז וועלן זיך מקבל זיין, און וויאזוי אונז וועלן זיך מקבל זיין, אזוי וועט ער אונז געבן, אזוי וועט ער אונז צוריק באצאלן, און אויך לויט וויאזוי מען וועט זיך אויפפירן, פארשטייט זיך א קבלה איז א גוטע זאך, ס'איז א שטארקע זאך, א קבלה ברענגט השפעות פאר א מענטש, אבער יעדע בר דעת פארשטייט אז אויב איז ער זיך מקבל, און ער וויל די ברכה זאל חל זיין, דארף ער ווייטער אזוי אנגיין און אויספירן די קבלה.

וואס די דיינים זענען די שליחים פון אייבערשטן.

און דאס דארף מען האבן אויף די היינטגע דורות, וואס רביה"ק האט געבעטן, ער פלעגט אלעמאל צו זאגן, מען זאל הארכען די צדיקים, וואס די תלמידי בעל שם ברענגען, די ספרים הק' רעדן, מען זאל הארכען די דיינים, די רבנים.

און מען זאל אונטערשרייבן די תקנות, ווען א מענטש קומט אריין דא אין שטעטל, ער זאל וויסן ער איז אונטערגעבויגן אונטער איינעם, טאקע פאר'ן אייבערשטן, די הייליגע צדיק האט אויפגעבויט די שטאט פאר'ן אייבערשטן. אבער פונדעסטוועגן האט ער ארויסגעגעבן תקנות, ער האט געוואלט מען זאל זיך האלטן ערליך פאר זיך און פאר די דורות, לא ימוש מפיק ומפי זרעך ומפי זרע זרעך, די תורה זאל זיך נישט אפטון, די תורה זאל בלייבן ווייטער.

אונז בעטן פון אים - אבער ער בעט אויך פון אונז

אונז גיי מיר ארויף גיין צום ציון פון רביה"ק זייער מארגן אינדערפרי, מען גייט מארגן, מען גייט היינט, מען גייט מתפלל זיין, מען גייט בעטן פון רביה"ק. איך וויל א גוט יאר, איך וויל גוטע קינדער, איך וויל זען נחת פון די קינדער, איך וויל פרנסה, איך וויל א שפע ברוחניות ובגשמיות.

פארגעסט נישט וואס רביה"ק בעט פון אונז! - איך זאג עס פאר מיר, און יעדער איינער קען עס הערן - מען זאל נישט פארגעסן וואס רביה"ק בעט פון אונז. ער בעט פון אונז מען זאל זיך זען צוזאמנצוקומען, מען זאל קומען אין די בתי כנסיות ובתי מדרשות וואס ער האט אויפגעשטעלט, מען האט אויפגעשטעלט ב"ה בתי מדרשים אין יעדע שטאט וואו מען קען נאר, אין יעדע שטאט וואו ס'איז דא תלמידים וואס רביה"ק האט ארויסגעגעבן, מען זאל זיך האלטן ווייטער צוזאמען, מען זאל קומען דאווענען תפילה בציבור, מען זאל לערנען די גמרא שיעורים בציבור, ס'זאל זיין א כח, ס'זאל זיין א

דאך נישט קיין אהנונג, יעדער ווייסט נעבעך זיין פעקעלע, אבער ס'איז דאך דא אזויפיל פעקעלעך נעבעך, אוי אידן טייערע, איך מוז ענק זאגן, מען דארף א גרויסע ישועה, די וועלט דארף רחמים וחסדים, די גאולה שלימה דארף שוין קומען, מען זאל שוין זען די גאולה.

אז דער אייבערשטער וועט האבן א גאולה וועלן אונז אויך האבן א גאולה, קודם דארף קומען א גאולה פרטית פארן אייבערשטן. אזוי וועט דער אייבערשטער שיקן משיח צדקינו, אז אונז וועלן טון פאר די גאולה פרטית פארן אייבערשטן, וועלן אונז אויך האבן א גאולה כללית.

דער אייבערשטער זאל העלפן אין זכות פונעם צדיק, זכותו יגן עלינו, ס'זאל פאר אונז מגין זיין, ס'זאל זיין אלעס גוטס, אונז זאל מיר אלע האבן א כתיבה וחתימה טובה, און גיין קעגן משיח צדקינו במהרה בימינו אמן.

מען קען נישט, אבער דער צדיק ווייסט דאך, אין הימל ווייסט מען ווי אידישע קינדער ווילן, זיי גייען נאר אריבער נסיונות. לאמיר זיך שטארקן אויף די ביסעלע קליינע נסיונות. ס'איז גרויס אבער ס'איז קליין, ווען מען שטארקט זיך אפאר מאל ווערט עס שוין קליין, מען דארף עס קליין מאכן. אז מען וועט עס קליין מאכן וועט דער אייבערשטער העלפן, דער צדיק וועט בעטן פאר אונז, מיר וועלן פועל'ן אלעס גוטס.

יעדער וואס גייט ארויס, זאל ארויסגיין מיט א זיכערקייט, זאגן: "טאטע, אבינו רועינו, אונז זעמיר געקומען צו דיה, ס'שטייט דאך אין זוהר הק' אז די נשמה קומט אראפ, אזוי ווי דו שטייט דא בחייו, איך רעד מיך אויס, איך רעד מיך אויס צו דיר און דו זאלסט מיר העלפן, בעט דעם אייבערשטן אז אונז זאל מיר געהאלפן ווערן מיט אלע ישועות און רפואות."

אידישע קינדער דארפן אזויפיל רפואות, אזויפיל ישועות, מען האט

ערנסט, אזוי ווי בחייו, איז דאך צדיקים במיתות גדולים יותר מבחייהו, אז בחייהו האט ער אזוי איינגעריסן, איז יעצט אודאי, ער איז דאך שטערקער און נענטער, קען ער דאך אודאי איינרייסן. זאל דער אייבערשטער העלפן, אונז וועל מיר טון אתערותא דלתתא, דער אייבערשטער וועט טון אתערותא דלעילא. וואס הייסט? אז דער צדיק וועט אים בעטן, איז צדיק גוזר והקב"ה מקיים, וועט ער מקיים זיין אזוי.

אידישע קינדער דארפן אזויפיל ישועות ורפואות

און דער אייבערשטער זאל העלפן טאקע, די אלע אידן וואס זענען זיך משתתף דא דעם היינטיגן טאג, און גייען ארויס צום ציון בעטן, און די אלע אידן וואס זיי האבן נישט געקענט קומען, זאלן זיי אויך געהאלפן ווערן, ווייל זיי ווילן, יעדער וויל דאך קומען, יעדער וויל דאך זיין נאנט צום צדיק, אמאל מאכט זיך אז

קהל אור החיים ד'טאהש

קריית טאשע
2 Bath Halvey Ave. Kiryas Tosh Boiststrand QC J7E 4H4 Tel. (450) 430-4380

סדר יום שלש עשרה מידות

אצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

בהיכל ביהמ"ד הגדול

זמני היום

עלות 5:24 | סוק"ש 9:07 | הצות 12:50 | צאה"כ 8:15

זמני היום

כליחות..... בשעה 5:30

אמירת כל ספר תהלים..... תיכף אחר כליחות

תפלת שחרית..... בשעה 8:30 ברכות

קריאת הקרבנות ומנחה..... בשעה 3:45

יציאה לתשליך..... בשעה 4:45 בערך

אמירת תשליך על פני הנהר ברחוב

53 25e Av, Saint-Eustache, QC J7P 5P4

באם יכע מבני ביהמ"ד הגדול

בברכת נמר חתימה טובה בספצ"ג

הנהגות הקהלה

קהל אור החיים ד'טאהש

קריית טאשע
2 Bath Halvey Ave. Kiryas Tosh Boiststrand QC J7E 4H4 Tel. (450) 430-4380

סדרי זמני ראש השנה

זמני היום

ערב ראש השנה: עלות 5:17 | סוק"ש 9:04 | הצות 12:52 | שקיעה 7:14

זמן הדלקת הנרות ערב שבת ויום 6:59

יום א' דראש השנה: עלות 5:18 | סוק"ש 9:05 | נאכט 8:25

יום ב' דראש השנה: עלות 5:20 | סוק"ש 9:05 | מוצר'ט 8:23

ערב ראש השנה

סליחות ערב ראש השנה..... בשעה 4:30 באשמורת

קבלת קהל לאורחים והשומים ערב יום משעה 8:30 עד 9:30 בבוקר

תפלת מנחה ערב יום..... בשעה 7:35

יום א' דראש השנה

יתקיים מנן אמירת תהלים לפני התפלה בשעה 5:45 בביהמ"ד הגדול

שחרית..... בשעה 7:45 ברכות

הפסקה אחר קריאת התורה לט' מינוט

מחלוקת הסעודה ומתפללון מנחה

מנחה משעה ורבע אחר תפלת מוסף בביהמ"ד הגדול

ואחר שילוש שלוש בחיכל ביהמ"ד הגדול

אחר שילוש יתקיים מנן אמירת תהלים בביהמ"ד הגדול

מקריב בונטה..... בשעה 8:25

יום ב' דראש השנה

יתקיים מנן אמירת תהלים לפני התפלה בשעה 5:45 בביהמ"ד הגדול

שחרית..... בשעה 7:45 ברכות

הפסקה אחר קריאת התורה לט' מינוט

דרשת תקיעת שופר בחיכל ביהמ"ד הגדול..... בערך 1:15

תקיעת שופר לנשים:

בשעה 12:45 באולם בית צירל

וחצי שעה אחר התפלה בביהמ"ד אברכים

אחר שילוש יתקיים מנן אמירת תהלים בביהמ"ד הגדול

מנחה..... בשעה 7:35

עריכת השלחנות בהיכל המושן #9

תיכף אחר התפלה ביום עם האורחים

בברכת ניחנה וחימת טובה בספצ"ג

הנהגות הקהלה

המחזור נתנדב ע"י הרה"ח ר' משה אלי יוסף שטיינבערג הי"ו (בארא פארק)
לדגל שמחת הכנסת בנו הב' אליעזר חיים נ"ו לעוהתו"מ למזל טוב
ובוסת זה יסביר הש"ת שיכר לרבות רב תענע נחת מכל יצ"ח לאורך ימים ושנים טובים אמן

א ווארט צום י"ט טיש

געקליבענע תורות און מעשיות טאכצאגן ביים י"ט טיש

מנחה האט ער זיך ארומגעדייט, האב
איך געזעהן ווי זיין פנים לייכט "כמראה
הקשת של מעלה בגוונים נהירין", עס איז
געפאלן אויף מיר א געוואלדיגער פחד,
און די ארומיגע האבן מיר געדארפט
אונטערהאלטן אז איך זאל נישט
אנידערפאלן, אבער זיי האבן נישט
געוויסט וואס עס האט פאסירט, ווען
דער זידישטובער האט געזעהן די פחד
אויף מיר, האט ער אויסגעדייט זיין
פנים צו די וואנט אויף עטליכע רגענים,
און ווען ער האט זיך צוריק געדייט,
האב איך דאן שוין גארנישט געזעהן...

תקיעות שופר מיט תמימות

איין יאר פאר ראש השנה האט דער
הייליגער קדושת לוי געזוכט א בעל תוקע
וועלכער זאל בלאזן אין זיין בית המדרש.
עס זענען אריינגעקומען צו אים אסאך
בעלי תקיעה, און יעדער האט געוויזן
זיינע בקיאות און כוונות וואס ער האט
אינזען בשעת די תקיעות, אבער דער
קדושת לוי האט זיי אלע אפגעווארפן.

איין טאג איז אריינגעקומען א איד
צום קדושת לוי און זיך פארגעשטעלט
אז ער קען זיין בעל תוקע דעם יאר,
האט דער קדושת לוי אים געפרעגט,
זאג, וואס האסטו אינזען ביים בלאזן,
האט דער איד אנגעהויבן, רבי איך בין א
פשוטער איד, איך קען נישט קיין סודות,
איין זאך ווייס איך, איך האב אין שטוב
פיר עלטערע טעכטער, און אלע דארפן
שידוכים, איך האב אינזען ביים בלאזן,
"רבוש"ע איך טו דיין רצון וואס דו האסט
געבעטן צו בלאזן שופר, און דו ערפיל
מיין געבעט און העלף מיר חתונה מאכן
מיינע פיר טעכטער."

תיכף האט דער קדושת לוי געזאגט
פאר דעם איד, אז ער וועט היי יאר
בלאזן ביי אים אין בית המדרש...

איז "בראש השנה". דער פשט דערפון
איז, אויב מען וועט דערמאנען די עקידה
אין ראש השנה, "ה' יראה", קען מען
אויס'פועלן אז עס זאל געזעהן ווערן דעם
נאמען ה', וואס טוט ווייזן אויף רחמים.

(מאור ושמש)

א מעשה אויף ראש השנה

דער רבי זאל בלאזן גאלדענע רענדלעך

איין יאר אום ראש השנה ווען דער
הייליגער רבי פון לובלין זי"ע איז געגאנגען
בלאזן שופר, האט אים דער בדחן
אפגעשטעלט, און געפרעגט "רבי, וואס
וועט דער רבי בלאזן?" דער חוזה האט
זיך פארטראכט, און אים צוריקגעפרעגט,
"מיין קינד וואס זאל איך בלאזן", האט
דער בדחן צוריקגענטפערט, "איך וויל
דער רבי זאל בלאזן גאלדענע רענדלעך
פאר אלע אידן". האט דער חוזה געזאגט,
"אזוי וועל איך טאקע טוהן..."

כמראה הקשת של מעלה בגוונים נהירין

דער הייליגער רבי ר' אייזיקל
קאמארנער זי"ע האט דערציילט, אז ער
האט איין יאר זוכה געווען צו וויילן ביים
הייליגן רבי אייזיקל זידיטשובער זי"ע
אויף ראש השנה. יענעם יאר איז געפאלן
ראש השנה שבת און זונטאג, און דער
צווייטער טאג ראש השנה האט ער נישט
געקענט בלאזן קיין שופר, מען האט
זיך געשטעלט דאווענען מנחה, דאס
דאווענען מנחה איז צוגעגאנגען מיט א
פלאם פייער, איך האב זיך געשטעלט
אונטערן זידיטשובער, און נאך מנחה
ווען דער זידיטשובער האט געענדיגט

א תורה אויף ראש השנה

ובכן צדיקים ידאו וישמחו.

דער חילוק פון יראת שמים און א
צווייטע סארט שרעק, איז אז ווען איינער
פארמאגט אין זיך א שרעק און מורא,
איז דאס איז גורם דאגה און עצבות ח"ו,
אבער יראת שמים איז פארקערט, דאס
טוט אים נאר ברענגן צו שמחה.

דאס זאגט מען ביי שמו"ע אין די הייליגע
טעג, "ובכן צדיקים יראו", דורך דעם וואס די
צדיקים האבן אין זיך יראת שמים, "וישמחו"
טוט דאס נאך זיי ברענגן צו שמחה.

(תפארת שלמה)

הטוב ומטיב לרעים ולטובים.

מען דארף פארשטיין, אויב זאגן מיר
שוין אז השי"ת איז "הטוב ומטיב לרעים"
- צו שלעכטע, פארוואס דארף מען
שפעטער זאגן ולטובים, אויב השי"ת איז
א טוב ומטיב לרעים, איז ער דאך זיכער
אויך טוב ומטיב לטובים.

נאר דער פשט דערפון איז "הטוב
ומטיב לרעים", השי"ת איז א טוב ומטיב
צו די מענטשן וואס האלטן זיך שלעכט
און זיי זענען ביי זיך צובראכן, און נישט
נאר צו די מענטשן איז ער א טוב ומטיב,
נאר אויך צו די מענטשן וואס זיי האלטן
זיך שוין נעבעך פאר טובים, איז ער אויך
מיט רחמנות אויף זיי א טוב ומטיב.

(הרה"ק רבי צבי הירש מזידיטשוב זי"ע)

בהר' ה' יראה (קדימה ביום ב').

די ראשי תיבות פון דעם ווארט "בהר"

ביאור הלכה

הלכות ובאורים מתוך ספרי בית נאמן בישראל
אשר עדיין לא דאו אור הדפוס
מאת הגאון הגדול דונ"ץ קריתנו הק' שליט"א

ראש השנה שחל בשבת

עס שטייט אין די משנה מסכת ראש השנה (דף כ"ט) "יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת". עס איז באקאנט די קשיא וואס דער הייליגער בארדיטשבער זי"ע האט געפרעגט, פארוואס דארף די משנה זאגן "יום טוב" של ראש השנה, עס וואלט גענוג געווען ווען עס שטייט נאר "ראש השנה שחל בשבת", יעדער ווייסט דאך אז ראש השנה איז א יום טוב. ענטפערט ער, אז די משנה איז אונז מגלה א געוואלדיגע זאך, אז ווען ראש השנה געפאלט אין שבת, איז דאס אסאך א העכערע מדריגה ווי ווען ראש השנה געפאלט אינמיטן די וואך, און דאס זאגט אונז די משנה, "יום טוב של ראש השנה שחל בשבת", אז עס איז א עקסטערע "יום טוב" ווען ראש געפאלט אין שבת, עס איז אסאך א גרעסערע טאג ווי סתם ראש השנה.

די ספרים הקדושים ברענגען ארויס פארשידענע בחינות און ענינים מיט וואס איז ראש השנה וואס געפאלט שבת גרעסער ווי א ראש השנה וואס געפאלט אינדערוואכן, אדרבה ווען ראש השנה געפאלט אין שבת, פעלט דאך די זכותים פון די גרויסע מצוה פון תקיעות שופר, אויב אזוי פארוואס איז דאס גרעסער ווי יעדע ראש השנה, אין דעם מאמר האבן מיר אראפ געברענגט עטליכע ענינים וואס מיר טרעפן בספרן של צדיקים גמורים.

א.

פיקוח נפש דוחה שבת

דער הייליגער בארדיטשבער זי"ע, האט געזאגט דערפאר ווען ראש השנה

ב.

דער גרויסער בעל תוקע

הרה"ק רבי בונים מפרשיסחא זצ"ל האט מסביר געווען דעם ענין: מיר ווייסן אז דער אייבערשטער איז מקיים די

גאנצע תורה, און יעדע יאר ראש השנה איז ער יוצא די מצוה פון תקיעות שופר ווען ער הערט ווי כלל ישראל בלאזט שופר, אבער אין א יאר וואס ראש השנה געפאלט שבת, קענען מיר נישט בלאזן קיין שופר אלץ די גזירת חכמים פון שמא יעברנו ארבע אמות ברשות הרבים, אז מען וועט פארגעסן און קומען טראגן שבת דעם שופר אין רשות הרבים, און מען קען חלילה נכשל ווערן אויף איסור הוצאה, אבער אין הימל איז דאך נישטא דער חשש פון הוצאה, דעריבער בלאזט דער אייבערשטער בכבודו ובעצמו כדי מקיים צו זיין די מצוה פון תקיעות שופר, און ער איז מוציא כלל ישראל. און אז דער אייבערשטער בלאזט איז ער זיכער מבטל אלע מקטריגים, און מיר קענען אויס'פועל'ן א גוט געבענטשט יאר, אויב אזוי איז פארשטענדליך וואס די משנה זאגט "יום טוב שחל להיות בשבת", עס איז א גרויסע יום טוב, ווען מיר זענען זוכה אז כביכול דער אייבערשטער בלאזט פאר אונז די תקיעות (שיח שרפי

קודש מועדים אות כ"ח).

ג.

שלוש קדושות הן

עס שטייט פונעם הייליגן אר"י הקדוש זי"ע, אז יעדע שבת באקומט דער מענטש א "נשמה" יתירה, און יעדע יום טוב א "רוח" יתירה, און יעדע ראש חודש באקומט מען א "נפש" יתירה. האט דער הייליגער רבי ר' אלימלך מליזענסק זי"ע געזאגט דערויף, ווי איז דא א היכי תמצא, אז א מענטש זאל קענען באקומען אויף איינמאל די אלע דריי זאכן, דאס איז דעמאלטס ווען ראש השנה געפאלט שבת, וואס דעמאלטס איז סיי שבת, און סיי יום טוב, און סיי ראש חודש.

און מיט דעם טייטשט ער די

פריערדיגע משנה "יום טוב של ראש השנה שחל להיות בשבת", אז עס איז א גרויסער יום טוב ווען ראש השנה געפאלט אין שבת, ווייל דעמאלטס איז דער מענטש זוכה צי אלע שלש קדושות אינאיינעם (חשבה לטובה, פרשת וילך עמוד ס"ז).

ד.

תוספות ראש השנה

דער שואל ומשיב זצ"ל שרייבט, אז דערפאר איז ראש השנה וואס געפאלט שבת א העכערע מדרגה, ווייל יעדע ראש השנה איז נישט שייך די מצוה פון תוספות ראש השנה, וויבאלד ראש השנה איז דאך א זמן פון דינא קשיא, עס איז א שטרענגערע משפט, דעריבער איז נישט קיין ענין מוסיף צו זיין דינים, אבער ווען ראש השנה געפאלט שבת, וואס דעמאלטס איז א נאר דינא רפאי, עס איז א לייכטערע משפט, איז אוודאי דא א מצוה פון תוספות ראש השנה, מוסיף צו זיין צו אזא הייליגע טאג, דעריבער איז ראש השנה וואס געפאלט שבת, גרעסער ווי יעדע ראש השנה (שואל ומשיב מהד"ד ח"ג סימן ק"ה).

ה.

עס איז נישטא קיין קטרוג

דער הייליגער חתם סופר זצ"ל שרייבט: אז יעדע ראש השנה איז דער שטן מקטרג אויף די אידן, און דורך די מצוה פון תקיעת שופר, שטילט מען אים אפ, אבער ווען ראש השנה געפאלט שבת, גיבט מען אים בכלל נישט קיין רשות מקטרג צו זיין, דעריבער איז עס אסאך העכער ווי יעדע ראש השנה (דרשות חתם סופר ח"ב דף ש"ט).

ו.

תשובה מאהבה

דער הייליגער בית יצחק זצ"ל שרייבט: אז דער קול שופר ברענגט א פחד אויפן מענטש, און דורך קול שופר ווערט מען נתעורר צו תשובה מיראה, וואס די זדונות ווערן נתהפך צו שגויות, אבער ווען ראש השנה געפאלט שבת וואס מען

בלאזט נישט מיטן שופר, נעמט אן דער אייבערשטער די תשובה מתוך שמחה ועונג, וואס דאס איז תשובה מאהבה וואס דעמאלטס ווערן די זדונות נתהפך צו זכיות, לויט דעם פארשטייט מען פארוואס ווען ראש השנה געפאלט אין שבת איז עס א גרעסערע יום טוב, ווייל מיר גייען ארויס בלויז מיט זכיות.

ז.

מעורר זכות עקידת יצחק

די גמרא זאגט אין מסכת ראש השנה (דף ט"ו ע"א) אז דערפאר בלאזט מען מיט א שופר פון אן איל, כדי צו דערמאנען דעם זכות פון "עקידת יצחק", דער חתם סופר שרייבט (ש"ת ארוח סימן ר"ה) אז דערפאר ווערט נתייחס די נסיון העקידה צו יצחק אבינו און נישט צו אברהם אבינו, ווייל אברהם אבינו האט געהערט פונעם אייבערשטן אליין "קח נא את בנך את יחידך", נ, אז מען הערט דאס פונעם אייבערשטן אליין, איז עס שוין מער נישט קיין נסיון, אבער יצחק אבינו האט דאס נאר געהערט פון זיין טאטע, און נישט פונעם אייבערשטן אליין, ער האט געהאט אמונת חכמים, און ער האט בכלל נישט מהרהר געווען אין אברהם'ס ווערטער, דאס איז שוין א געוואלדיגע נסיון, וועגן דעם ווערט די נסיון נתייחס "עקידת יצחק", און דאס זאגן מיר ראש השנה "ועקידת יצחק לזרעו תזכור", אז די רבוש"ע זאלטס געדענקען דעם זכות פון עקידת יצחק, דאס מיינט פאר די אלע ערליכע אידן וואס האבן אמונת חכמים.

לויט דעם קענען מיר פארשטיין, פארוואס ווען ראש השנה געפאלט שבת איז דאס א גרעסערע יום טוב ווי אלע יארן, ווייל אין אזא יאר ווייזט זיך ארויס אונזער אמונת חכמים אויף גאר א גרויסע פארנעם, וואס כאטש די תורה הקדושה האט געהייסן מיר זאלן בלאזן שופר ראש השנה, און דאס איז אונז משפיע גרויסע זכיות, פונדעסטוועגן בלאזן מיר נישט שופר, פארוואס ווייל די חכמים האבן אזוי געזאגט, און דורכדעם ווערט נתעורר דער ענין פון "עקידת יצחק" און פון "אמונת חכמים" אויף גאר א גרויסע פארנעם, אונז פרעגט נישט קיין קשיות, די חכמים האבן געזאגט אז מען

זאל נישט בלאזן פאלגן מיה, און דאס איז שטארק מעורר די זכות פון עקידת יצחק (ש"ת ארץ צבי, קאזיגלוב).

ח.

דיני רפאי

הרה"ק מ'סאטמאר זי"ע איז מסביר פארוואס ווען ראש השנה געפאלט שבת איז עס א גרעסערע יום טוב, מיט א משל צו איינעם וואס האט געהאט א שווערע משפט, און בעפאר דער שופט האט געוואלט ארויס געבן זיין אורטייל, האט ער זיך געבעטן צום שופט, אז אזוי ווי דער שופט ווייסט אז איך האב א גוטע עדות וואס קען עדות זאגן אז איך בין נישט שולדיג, נאר דער עדות קען הערשט אנקומען מארגן, זאל דער שופט צו ווארטן און הערן זיין עדות, און נישט ארויס געבן דעם משפט היינט, דער שופט האט אים צוליב געטהון, און אזוי האט ער זוכה געווען בדין.

דער נמשל איז, ווען ראש השנה געפאלט שבת ווען מיר האבן נישט די מליצי יושר פון די מצוה פון תקיעת שופר, בעטן מיר פונעם אייבערשטן אז ער זאל צו ווארטן מיטן משפט ביזן אנדערן טאג, וואס דעמאלטס האבן מיר גוטע מליצי יושר, וואס דאס זענען די תקיעות שופר, און דעמאלטס וועלן מיר זיכער זוכה זיין בדין, ווייל די צווייטע טאג ראש השנה איז דיני רפאי, במילא איז דאס יאר א גרעסערע יום טוב (מושיען של ישראל ח"ו עמוד רמ"ח).

ט.

לסיום המאמר

צום סיום המאמר וועלן מיר ברענגען וואס רבינו הקדוש זי"ע שרייבט אין עבודת עבודה (עבודת עבודה, דברות קדוש אמוה, עמוד ק"א), אז דערפאר ווען ראש השנה געפאלט שבת איז עס א גרעסערע יום טוב, וויבאלד מען קען נישט בלאזן שופר בפועל, נאר דורכדעם דעם וואס מיר דערמאנען מיט א השתוקקות די מצוה פון תקיעת שופר "זכרון תרועה", און אונזער מחשבה איז דבוק צו די מצוה פון שופר, דורכדעם זענען זיך מצטרף די צירופים און יחודים פון די מצוה, און עס

איז אין א בחינה פון חישב לעשות מצוה ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאלו עשאה, קומט אויס אז די תיקונים פון די תקיעות ווערן געמאכט אין די העכסטע

מדריגה, ווייל עס ווערט גערעכנט אז מיר האבן דאס מקיים געווען מיט אלע כוונות און יחודים, און זייער כח דערגרייכט צו די העכסטע מקור און שורש, און אזא

יאר קענען מיר אויס'פועל'ן א כתיבה וחתומה טובה, און א שנת גאולה וישועה, ומלכינו בראשינו, בב"א.

שבתון זכרון תרועה

ענינים ועובדות ממאורי הדורות תלמידי הבעל שם טוב ז"ע על ראש השנה שחל בשבת

דין מן התורה, בראש השנה שחל בשבת צריכין לתקוע כבכל שנה, דכתיב "יום תרועה יהיה לכם". ובזמן שבית המקדש היה קיים, וגם אחר החורבן ביבנה במקום שיש בית דין קבוע, היו תוקעין בשבת. וחכמים התקינו משום גזירה דרבה (ר"ה כ"ט ע"ב) שלא לתקוע.

יש הרבה בספרים על ענין זה. וכדאי הוא לציין כמה ענינים ומאמרים מגדולי החסידות:

בשבת לית שולטנא אחרא בכלהו עלמין:

המאור ושמש האיר לנו מדוע אין אנו תוקעין בשבת, והסביר על פי סוד, דהטעם שאנו תוקעין בראש השנה הוא כדי לערבב השטן ולסתום פי המקטרגים. והנה, בימות החול הוא זמן התגברות הסטרא אחרא, לכן ציוונו לתקוע להמתיק הדינים על ידי שופר. אבל בשבת, כשלית שולטנא אחרא בכלהו עלמין בר מנה, והלבנונית העליונה מאירה בכל העולמות, אין צורך לתקוע כי אין להם שליטה כלל.

ומפרש בזה הפסוק:

"תקעו בחודש שופר בכסא ליום חגיגו" - ראשי תיבות: "שבת חלב". והרמז הוא שאם ראש השנה חל בשבת

קודש, אזי מאירה הלבנונית העליונה מצד עצמה, ואין צורך לתקוע, כי גם בלא שופר יכולים לפעול רחמים וחסדים על ישראל (רמזי ר"ה ד"ה איתא תקע, דף רמ"ב ע"ד).

מצוות תקיעת שופר על ידי מחשבה:

רביה"ק ז"ע מביא בעבודת עבודה (דברות קודש פר' אמור):

רמז טוב על ההבדל שבין הפסוקים, דבפרשת אמור כתיב: "שבתון זכרון תרועה מקרא קודש", ובפרשת פנחס: "יום תרועה יהיה לכם".

מן הפסוק משמע ד"מקרא קודש" קאי על ענין תרועה, דעיקר של המצוה הוא הפנימיות שבו, והמעשה והפעולות שאנו עושים בעולם הזה אינם אלא לבוש וכלי לפנימיות המצוה.

ובראש השנה שחל בשבת, שאי אפשר לתקוע בו בשופר בפועל, אנו עושין "זכרון תרועה" בזה שאנו מזכירין מצוות התקיעות בפה ובמחשבה, בבחינת "חשב לעשות מצוה ונאנס - מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה". ובזה שאנו משתוקקים לתקוע, אנו מעוררים בחינת קודש העליון, כוונות וייחודים דלעילא.

אבל בחול, שאנו תוקעים בפועל, בזה

לא נאמר מקרא קודש על ענין תרועה, כי אנו מקיימים המצוה ממש ולא רק בבחינת קודש עליון.

כשופר הרם קולך: בשבת הרם קולך בתוכחה כשופר.

בחתם סופר הובא הענין להרים את הקול בדברי כיבושין בשבת כדי לעורר בתשובה, כי זהו עניינו של השופר - להחריד לבות בני אדם, כמו שמצינו בעמוס (עמוס ג, ו): "אם יתקע שופר בעיר ועם לא יחרדו". משמע שהוא דבר הבא להחריד, ומטעם זה היא נקראת "יום תרועה", שהוא לשון יללה, שצריך להתחרט על עוונותיו.

לפי זה נמצא שבשבת, שאין אנו תוקעין ואין אנו שומעין תרועה, ואפשר ח"ו שלא יבואו להתעורר בתשובה, העצה לזה היא: "כשופר הרם קולך" (ישעיה נח, א) - גנוח ויליל כדרך השופר.

ויש לומר שמטעם זה היה הרה"ק מבעלזא נוהג לומר מוסר קודם תקיעת שופר לעורר בתשובה אפילו בראש השנה שחל בשבת

בבית דיע של הרי"ף:

כידוע, הרי"ף היה נוהג לתקוע אף

ידי חובה על ידי אכילת קוגל להמתין בזה דינים קשים. והטעם: כי מנהג ישראל שובר דינים ומהפך דינו לטובה.

וכן מובא בשם הרה"ק מ'סאלקא ז"ע, ששמע מאביו הרה"ק ר' חזקיהו פיש מ'האדאס ז"ע, פעם בסעודה של ראש השנה שחל בשבת דיבר בקדושה בשם צדיק אחד, שזמן כוונות שמות התקיעות הוא בשעת אכילת קוגל.

וכן אמרו בשם הרה"ק רבי איציקל מפשעווארסק ז"ע שאמר: "כשחל ראש השנה בשבת שאין יכולים לתקוע בשופר, אז יאכלו קוגל".

וכדאי לסיים בדברים שאמר סניגורן של ישראל, הרה"ק מ'בארדיטשוב ז"ע, שאמר פעם אחת על יום טוב שחל בשבת: "ריבנו של עולם, אם תכתוב את עמך ישראל בספרן של צדיקים - הרי טוב, ואין כאן חילול שבת, שפיקוח נפש דוחה אפילו שבת החמורה. ואם אין בדעתך כן חס וחלילה - אומר אני, לוי יצחק, שאסור לך על פי תורה לכתוב ביום טוב" (דשבת היא דחמור).

ויהי רצון שנזכה להיכתב בספרן של צדיקים גמורים, ובמהרה ישמע השופר של משיח במהרה בימינו אמן.

למעשה, וחיל ורעדה אחזום. אך לבסוף אמר: "בדברינו פעלנו שבשמים למעלה תקעו, וכשתוקעין למעלה אז בוודאי הכל טוב". והסביר, כי עיקר פעולת השופר נעשית על ידי ההבל היוצא מן הפה, והוא פעל זאת עם ההבל של הדיבור שאמר שיתקע, וכיוון כל הברכות שיש לכוון. והמשיך מזה השפעות ממעלה כמו התקיעות. (נר ישראל)

שבת היא מלועוק: בשבת אין צריכין לתקוע

רמז טוב מצינו בספר "תורת אמת" (ד"ה שבת היא), הרומז על דברי חז"ל "שבת היא מלועוק", דהיינו שבשבת אין אנו צריכין לזעקה (לתקוע), כי רפואה קרובה לבוא ממילא. כי זהו כוח קדושת השבת, שהשבת היא מקור הרחמים.

תקיעת שופר על ידי אכילת קוגל:

ידוע בשם צדיקים דאכילת קוגל בשבת קודש טובה להמתקת הדינים. פעם אמר הרה"ק רבי אהרן מקארלין בדרך צחות: תראה, שבראש השנה שחל בשבת אין אנו תוקעין, כי אפשר לצאת

כשחל ראש השנה בשבת, והלך אחר טעמו שבבית דין מוסמך מותר לתקוע; שבכל מקום שיש בית דין, היינו בית דין של ג' סג, ובלבד שיהיה מופלג בדורו (עיין במלחמות להרב"ן רש פ"ג ד"ה).

ופעם התבטא הרה"ק רבי בונם מ'פשיסחא ז"ע ואמר: "אם לא הייתי מפחד העולם, הייתי תוקע אף בראש השנה שחל בשבת כבית דינו של הרי"ף, שהחברא שלי הם גם כן גדולים כמו בית דינו של הרי"ף".

דיבור חישב כמעשה:

מספרים על סניגורן של ישראל מבארדיטשוב ז"ע, שפעם בראש השנה שחל בשבת התחיל בעבודת הקודש לפנות בוקר ברוב השתוקקות כדרכו בקודש. ומרוב יגיעה ועבודה נח קצת על מיטתו לפני תפילת מוסף, וכשהתכוון לחזור לעבודתו אחזה בו השתוקקות גדולה לתקוע. ואמר למקורביו: "רצה אני לתקועו אף כי שבת היום, כי בית דין מוסמך רשאי לתקוע, שגזירה דרבה אינה שייכת בבית דין, וגם הרי"ף נהג לתקוע".

וחששו החסידים שמא יעשה הלכה

כפרות שלאגן
קומענדיגן דינסטאג
א טאג נאך צום גרלי

פון 7:00 ביז 2:30
פרייז: \$15

מין וועט פארקויפן טיקעטס און בייטיש
מאכר די אידן אריין בילדן

מין וועט פארקויפן טיקעטס
און בייטיש מאכר די אידן און
בילדן אריין בילדן

כפרות שלאגן

כפרות שלאגן
ערב יום
כיפור

פון 7:00 ביז 5:00
פרייז: \$30

מין וועט פארקויפן טיקעטס
און בייטיש מאכר די אידן און
בילדן אריין בילדן

כפרות שלאגן

מצמית
שועות

געווארן א קביעות'דיגע תומך
און געטראפן א פאסיגע
דזשאב

דער איבערשטער האט מיר געהאלפן און זאל
ווערן איינגעלידעט אין גאט א פאסיגע אריבער, וואס
מוזערט גאר שוין באצאלט, מיט גוטע טערמינען.

ווייזט דאס וועל איך פארליין מין פאזיציע עס
איז מיר גאר שווער געשאלן, וויסנדיג אז איך וועל
ווארשיינליך נישטמאל טרעפן עפעס ענליכס דערצו.

טראץ וואס איך פלעג נעבן פאר 'פעל ישיעות
אין דאס נישט געווען בקביעות, נאר ווען איך האב
געהאט א געלעגנהייט אדער מען האט געבעטן,
האב איך אריינגעווארן אביסל געלט. דאס מאל האב
איך אריינגעקוקט מיט א קרעדיט קארטל וואס זאל
ווערן געשטראכט יעדע חודש. ב'ה עס איז אדורך
א קורצע צייט און איך אריבער שוין אויך א גאר
פאסיגע פאזיציע, און באקום א הערליכע געהאלט.

845.402.1054

א'

הקדמה:

א איד'ס טאג איז ארומגענומען פון אינדערפרי ביז ביינאכט מיט הלכות, הדרכות, און הנהגות. ממש יעדער ריר וואס א איד געבט, איז דא אין דעם עפעס א הלכה אדער א מנהג. מען קען זיך אפט מאל אפשטעלן און טראכטן: פארוואס טו איך טאקע אזוי? וואס ליגט אונטער דעם? בפרט ביי מנהגים, וואו מען זעט אז טייל פירן זיך אזוי און אנדערע פירן זיך אנדערש. א מענטש שטעלט זיך אפ און וויל פארשטיין וואס עס ליגט באמת אונטער דעם: פארוואס טו איך אזוי? פארוואס האט מיין רבי געטון אזוי? פון וואו קומט דאס, און וואס איז דער מקור דערפון? צוליב דעם פאנגען מיר אן דא אין גליון "באור החיים" א סעריע מאמרים, וואס וועט בעזר אדון כל ערשיינען יעדן שבת מברכים, ווי אויך במועדים ובזמנים מיוחדים. מיר וועלן מיט אייבערשטנס הילף אויסשמועסן און מבאר זיין פארשידענע מנהגים וואס זענען נהוג בחצרות קדשיון, און מנהגים וואס דער הייליגער רבי פלעגט זיך פירן. דער עיקר וועלן מיר לייגן א דגוש אויף הנהגות וואס מען פירט זיך ביי אונז אנדערש ווי אין אסאך אנדערע פלעצער, כדי מען זאל וויסן די טעם הדבר.

ווי פאסיג איז טאקע אנצוהייבן מיט די עבודת הקודש שטייענדיג יעצט אינעם יו"ט ראש השנה, וואס ווי עס ווערט געברענגט אין אלע ספרים, איז יעצט די צייט ווען דעם באשעפער'ס מלכות ווערט באנייט. בשמים ממעל קוקט מען צוריק אויף דעם גאנצן פריערדיגן יאר צו זען וויאזוי אידן האבן זיך געפירט און וויאזוי זיי האבן מקבל געווען אויף זיך עול מלכותו יתברך, און לויט דעם באשטימט מען דעם קומענדיגן יאהר. דעם גאנצן טאג זענען מיר ממליך דעם אויבערשטן, מיר זאגן אז מיר ווילן אז דו זאלסט ווייטער זיין מלך אויף אונז, מיר

שרייען "המלך" - דו ביסט אונזער מלך.

און אזוי ווי ביי א מלך בשר ודם איז דער גרעסטער וועג צו ווייזן פארן מלך אז מיר זענען טאקע די געטרייע קנעכט, און דו ביסט אונזער מלך, און מיר זענען ראוי אז דו זאלסט זיין אונזער מלך, איז דורך דעם וואס מען ווייזט אים אז אפילו אויף קליינע פרטים וואס דו האסט אונז געהייסן וויאזוי זיך צו פירן, זענען מיר מדייק און מיר ווילן וויסן פונקטליך וויאזוי זיך צו פירן. אזוי אויך ביים מלך מלכי המלכים, דורך דעם וואס מיר ווייזן אים אז מיר ווילן נאכפארשן און וויסן אפילו קליינע מנהגים, און מיר זענען נישט משנה קיין זיך כל שהוא פון דעם וואס מיר האבן געזען ביי אונזערע עלטערן און ביי אונזערע רבי'ס. אזוי ווי עס שטייט (ילקוט שיר השירים רמז תתקפ"ו): "ערבים דברי דודים (דברי חכמים) יותר מינה של תורה" - אז דאס וואס מיר האבן געלערנט פון אונזערע רבי'ס איז ביי אונז פונקט אזוי חשוב ווי א זאך וואס שטייט קלאר אין דער תורה. דאס איז דער גרעסטער וועג וויאזוי מען קען ווייזן פאר אונזער מלך אז מיר זענען טאקע געטריי, און אפילו די קלייניגקייטן פילן מיר אויס מיט א שלימות.

אין די זעלבע צייט, ווילן מיר טאקע בעטן פון אנשי שלומינו: אויב איר האט סיי וועלכע הערות אויף איינע פון די מנהגים, ביטע שיקט עס אריין צום "מאנ"ש לאנ"ש" אפטיילונג, אדער אויב האט איר סיי וועלכע שאלה אויף א געוויסן מנהג וואס וואלט געווען אינטערעסאנט אויסצושמועסן, ביטע רופט אריין צו דער מערכת צו זיין פון די מזכי הרבים.

ווען עס קומט צו באשרייבן מנהגים וואס דער הייליגער רבי האט זיך געפירט, דארף מען מקדים זיין אז דער שטערקסטער מקור און דער שטערקסטער טעם אויף א מנהג איז טאקע דאס וואס "אזוי האט מען זיך געפירט". אזוי ווי דער הייליגער רבי

פלעגט אלץ זאגן בשם רבינו הסב"ק זי"ע: "איך האב קיינמאל נישט געטון א זאך וואס איך האב נישט געזען ביי מיינע רבי'ס".

אזוי אויך ווערט געברענגט אין מגן אברהם (סימן רע"א ס"ק כ"ב), וואו ער רעדט דארט אז לכאורה פירן מיר זיך אנדערש ווי עס שטייט, און ער זאגט וזה לשונו: "ולי נראה שאין לשנות שום מנהג כי לכל מנהג יש טעם ויסוד דוק ותשכח".

שאלה:

פארוואס פירן אונז זיך צו זאגן ראש השנה, סיי ביי קידוש און סיי ביי שמונה עשרה, און אזוי אויך ביי די ברכות ההפטרה: "ודברך מלכנו אמת וקיים לעד"?

תשובה:

דער מקור צו זאגן בכלל די ווערטער "ודברך אמת" טרעפט מען נישט אין דער גמרא ביי דעם נוסח התפילה. דער טור אין סימן תקפ"ב צום סוף, ווען ער ברענגט אראפ דעם גאנצן נוסח פון תפילת ראש השנה, זאגט ער וזה לשונו: "ואומר יעלה ויבא וכו' קדשינו במצותיך וכו' ודברך מלכנו אמת וקיים לעד".

דער בית יוסף ברענגט צוויי טעמים אויף דעם. דעם ערשטן טעם ברענגט ער פונעם מרדכי, לויט דעם וואס עס שטייט אין מדרש (ילקוט תהלים) אויפן פסוק: "לְעוֹלָם ה' דְּבָרָךְ נֶצֶד בְּשָׁמַיִם", אז דאס גייט ארויף אויף דעם וואס דער אויבערשטער האט דן געווען אדם הראשון מיט חסד. בעטן מיר דעם אויבערשטן אז ער זאל אונז אויך דן זיין מיט חסד. דאס איז דער פשוט פון "לְעוֹלָם ה' דְּבָרָךְ נֶצֶד בְּשָׁמַיִם" - אז די מדת החסד (דער נאָמען ה' ווייזט דאך אויף מדת החסד) זאל

המשך בעמוד כא

נועם העבודה

וואס איז די יום טוב פון ראש השנה

בעזרת ה' יתברך, שטייען מיר פאר'ן יום טוב ראש השנה, עס ווערט אנגערופן אין די גמרא "יום טוב של ראש השנה". באמת איז אינטערסאנט, וואס איז די יום טוב? מען גייט זאגן שהחינו וקימנו והגיענו לזמן הזה, ס'איז דאך א יום הדין, א טאג וואס מען איז דן יעדן איינעם, ס'איז א פחד'דיגע טאג, ס'איז ימים נוראים, פארכטיגע טעג, פארוואס הייסט דאס א יום טוב, א גוטע טאג. ווען א מענטש האט א געריכט מיט איינעם, וואלט ער עס נישט גערופן א יום טוב.

וועלן מיר זעהן אביסל וואס ס'ווערט דערמאנט אין ספרים הקדושים.

אונז ווייס מיר פון ספרים הקדושים אז יעדע יום טוב, איז נישט די פשוט אז ס'איז א זכר וואס איז אמאל געווען, פסח, זכר ליציאת מצרים, ס'איז איינמאל געווען עפעס א זאך מען איז ארויס פון מצרים און ממילא דער אייבערשטער האט געוואלט מען זאל עס געדענקן, האט מען געהייסן יעדעס יאר זאל מען מאכן עפעס א טאג וואס מען וועט עס איבער'חזר'ן, צי שבועות וואס איז א זכר אז אמאל איז געווען מתן תורה.

אודאי בפשטות איז עס א אנדענק, די תורה האט געוואלט מען זאל עס חזר'ן, סיפור יציאת מצרים מען זאל געדענקן די אלע זאכן, אודאי דאס איז די פשוט, אבער בעומק זאגן די ספרים הקדושים, אז ס'איז נישט סתם עפעס א זכר צו א זאך וואס איז אמאל געווען, ווען יא, וואלט מען עס אפשר געקענט מאכן א טאג פאר דעם, אדער א טאג שפעטער, ניין, דווקא דעם טאג וואס די תורה האט עס געהייסן, חזר'ט זיך איבער די זאך, זכר מיינט ס'בלייבט א געדענקעניש, ס'בלייבט א רושם אויף שפעטער. און יעדעס יאר חזר'ט זיך איבער יציאת מצרים, יעדעס יאר חזר'ט זיך איבער מתן תורה, יעדע יום טוב איז א זאך וואס חזר'ט זיך כסדר איבער, ס'געשעהט אין די עולמות עליונים, און פון דעם ווערט נשפע למטה אויך, און דאס איז די שמחה וואס אונז פריי מיר זיך יעדע יום טוב, נישט נאר אויף א זאך וואס איז געווען אמאל, נאר ס'איז בימים ההם און ס'איז אויך בזמן הזה.

נו אויב אזוי איז די שאלה, וואס איז ראש השנה? וועלכע זאך חזר'ט זיך יעצט איבער ראש השנה אזוי ווי אמאל?

עס שטייט אין ספרים אז אונז זאגן ביים דאווענען "זה היום תחלת מעשיך זכרון למעשה בראשית", דעם טאג איז די טאג וואס אדם הראשון איז באשאפן געווארן, די וועלט איז באשאפן געווארן כ"ה אלול, און א' תשרי איז די טאג וואס אדם הראשון איז באשאפן געווארן, און דאס חזר'ט זיך איבער יעדעס יאר, די גאנצע בריאה חזר'ט זיך איבער יעדעס יאר מיט א פרישקייט.

איז טייטש בפשטות, דער אייבערשטער האט דאך באשאפן די

אותיות מחכימות:

ועל השפע הזה המושפע אל ארץ הקודש, אמר הכתוב מראשית השנה ועד אחרית שנה, כי בכל שנה צערב ראש השנה מסתלק השפע של השנה שעברה ועולה למעלה, והוא צמיגת אור חוזר, וזיוס ראש השנה על ידי התפלות והתקיעות או ממשיכין אור חדש, והעולם נברא בצריאה חדשה ממש, ומתחדשת מלכותו יתברך כמו צעת צריאת העולם, כידוע כל זה מדברי האר"י הק' (פני' שער ר"ה פ"א). והשפעה חדשה זו, תלויה במעשי בני ישראל למטה, שכפי מה שהם מקבלים עליהם עול מלכותו בראש השנה, כן מתחדשת מלכותו יתברך, וכך יורד השפע החדש, וכפי השפע היורד לו, כן מתנהג סדר העולם בכל השנה הבאה.

וזהו שאמר מראשית השנה ועד אחרית שנה, כי בכל שנה בראשית השנה יורד אור חדש, ובאחרית השנה חוזר האור ועולה למעלה. וזהו הענין שכתוב מראשית חסר אלף, כמו שכבר דקדקו חז"ל (ר"ה טו:), ודרשוהו מלשון רש, ואמרו 'כל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בצקופה', ופירוש הדברים, כי בתחלת השנה, הייט צערב ר"ה וצליל ר"ה, צעת שהאור מסתלק, חסר האלף, הייט אור אלופו של עולם, ואז היא צמיגת רשה, כי האור מסתלק, ומתוך שרשה מתחלתה היא מתעשרת אחר כך, הייט שמתוך כך יורד זיוס ראש השנה אור חדש, שמכאן אור זה היא מתעשרת עד סופה. גם חיצת 'מראשית', אותיות 'מתשרי', רומז כי השפעה חדשה זו נמשך זיוס אחד צמחי לכל השנה כולה.

(עבודת עבודה, פתח' ח"ב שצ"ו)

דורכדעם איז ער דורש די גאנצע וועלט. די פשט איז, אז די עיקר
נידון אויף די גאנצע וועלט איז געבויט קודם ווי אזוי ס'איז ביי כלל
ישראל, און לויט ווי אזוי מען זעט ווי אזוי ס'איז ביי כלל ישראל, לויט
דעם ווערט די גאנצע וועלט נשפע.

זאגט די תורה, ווען איז די רבש"ע דורש? תמיד, שטענדיג איז
דער אייבערשטער עס דורש, מראשית השנה ועד אחרית שנה, פון
אנפאנג יאר ביז סוף יאר. איז דאך זייער שווער צו פארשטיין, ווען
ס'ענדיגט זיך די סוף יאר הייבט זיך אן די נייע יאר, און וואס הייסט
פון אנפאנג יאר ביז סוף יאר? זאגסט דאך תמיד, ס'איז שטענדיג,
אייביג איז דער אייבערשטער דורש אותה, וואס הייסט פון אנפאנג
יאר ביז סוף יאר, ס'איז דאך כסדר? ווען ס'ענדיגט זיך די יאר הייבט
זיך אן א פרישע יאר?

זאגן די ספרים פשט, - דער הייליגער תניא אין אגרת הקודש און
דער הייליגער רבי ברענגט עס אין עבודת עבודה אין פתגמי קודש
פרשת כי תבוא, - אז דער אייבערשטער איז דורש דעם יאר און אלע
זאכן וואס איז דא אין די וועלט וכדומה, די אלע זאכן פון אנפאנג יאר
ביז סוף יאר, דער אייבערשטער גיבט חיות פאר די וועלט, בשעת
ברית העולם האט דער אייבערשטער עס באשאפן פאר איין יאר,
פאר איין יאר האט דער אייבערשטער באשאפן, פון אנפאנג יאר ביז
סוף יאר און פערטיג, און סוף יאר ענדיגט זיך די שפע פון דאס יאר;
יעצט דארף מען האבן א פרישע שפע, א פרישע שפע פאר'ן נייעם
יאר. ממילא ראש השנה ווערט עס פון פריש נחודש. דאס איז נישט
נאר אז ס'איז א זכר ס'איז אמאל געווען בריאת העולם, נאר בפועל,
די בריאת העולם פון אנפאנג אן איז געווען דורש אותה מראשית
השנה ועד אחרית שנה. און ווען עס קומט סוף יאר נוצט זיך עס
אויס, יעצט הייבט זיך אן א נייע יאר, א פרישע יאר פאר די פרישע
בריתא פון די פרישע יאר.

יעצט האט מען שוין צוויי מדריגות. עס איז דא א חיצוניות'דיגע
שפע און ס'איז דא א פנימיות'דיגע שפע. די פשטות'דיגע שפע, די
חיצוניות'דיגע שפע וואס דאס איז די רבש"ע פירט די גאנצע וועלט,
דאס האט די רבש"ע באשאפן די וועלט זאל אנגיין, נישט קיין נפקא
מינא ווי אזוי די מצב איז, ווי אזוי מענטשן פירן זיך אויף, די רבש"ע
האט געשוואוירן ער וועט נישט ברענגען נאכאמאל א מבול, אפילו
די וועלט איז נישט אזוי ווי עס דארף צו זיין דוקא, איז די וועלט
גייט אן.

פארשטייט זיך בפרטיות איז יעדער איינער לפי דרגתו, און אויב
דער אייבערשטער זעט א געוויסע אומה וואס צושטערן די וועלט,
ס'איז שוין נתמלא סאתם, ווישט ער זיי אפ פון די וועלט און די

וועלט, - ווי מען זעהט סוף מסכת אבות, "כל מה שברא הקב"ה לא
בראו אלא לכבודו", דער אייבערשטער האט אלעס באשאפן פאר
זיין כבוד, - און פאר דעם האט דער אייבערשטער געוואלט עס זאל
זיין א וועלט, וואס זאל ארויסברענגען די כבוד פונעם אייבערשטן,
און וועגן דעם איז געווען א מורא'דיגע שמחה ווען דער אייבערשטער
האט באשאפן די וועלט, ישמחו השמים ותגל הארץ, אז ס'קומט
ארויס די כבוד שמים.

און דאס איז די יום טוב יעדעס יאר ראש השנה, אז עס חזר'ט
זיך איבער דער שמחה און דער התגלות הכבוד פונעם אייבערשטן,
און פאר דעם מאכן מיר א יום טוב, מען עסט סעודות, מען מאכט
קידוש, מען פרייט זיך מיט דעם אז די כבוד פונעם אייבערשטן
ווערט נתגלה, וויבאלד אלעס וואס איז געווען בשעת בריאת העולם
חזר'ט זיך איבער נאכאמאל.

און דאס איז טאקע איינע פון די טעמים, וואס ר' סעדיה גאון
זאגט אז מען בלאזט תקיעת שופר ווייל בחצוצרות וקול שופר הריעו
לפני המלך ה', אז אזוי ווי די יאר וואס מען האט אים אויפגענומען
פאר מלך אזוי איז יעדע יאר, מען נעמט אים נאכאמאל אויף אלס
מלך, אזוי ווי מען זאגט 'המלך', און פסוקי מלכיות, מען זאגט מלך
על כל הארץ מקדש ישראל ויום הזכרון, און פאר דעם בלאזט מען
שופר פאר'ן כבוד פונעם אייבערשטן אים אויפצונעמען פאר מלך.

דאס איז די ערשטע מדריגה. אבער די אמת איז, אז עס איז עס
אסאך שטערקער ווי ביי יעדע יום טוב. יעדע יום טוב, איז געווען
אמאל א יציאת מצרים, יעצט זעמיר נישט אין מצרים בפועל ממש,
יעצט איז מען אין א אנדערע גלות, אבער מיט דעם אזוי ווי ס'איז
דעמאלטס געווען אידן וועלכע זענען געווען אין מצרים און דער
אייבערשטער האט איבערגעדרייט די מערכת שמים און געמאכט
ניסים ונפלאות, ער האט אונז ארויסגענומען פון מצרים, דאס איז א
זאך וואס עס טוט זיך נישט נאר דא אפ, דאס טוט זיך אפ אין די
עולמות עליונים און פון דעם קומט עס אראפ דא אונטן, איז יעדעס
יאר פסח חזר'ט זיך עס איבער אין די עולמות עליונים, ממילא
קומט אראפ א השפעה דא אונטן אויך, אז אידן קענען פון דעם
אויסגעלייזט ווערן פון זייער גלות וכדומה. אבער בפועל ממש אויף
די וועלט איז עס געשען איינמאל און ס'חזר'ט זיך נאר איבער אין
די עולמות עליונים, און פון דעם קומט אראפ השפעות דא אונטן.

אבער ראש השנה איז מיט א דרגא ווייטער. כאטשיג אוודאי די
וועלט בפועל זעט אויס ווי ס'גייט אן א גאנצן צייט, אבער די פסוק
זאגט אין פרשת עקב, ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה מראשית
השנה ועד אחרית שנה, די רבש"ע איז דורש ארץ ישראל און

וועלט וועט אנגיין אן זיי אויך.

נאכדעם איז דא א פנימיות'דיגע שפע וואס דער אייבערשטער גיבט פאר כלל ישראל, וואס דאן פירט זיך דער אייבערשטער אויף מיט זיי מדה כנגד מדה, לויט ווי אזוי זיי פירן זיך אויף. דאס רופט זיך אין ספרים א אור חוזה. ס'איז דא א אור יש, וואס די רבוש"ע איז משפיע כסדר פאר די וועלט, נאכדעם איז דא א אור חוזה, א אור חוזר טייטש אז ווען די רבוש"ע האט באשאפן די וועלט, האט ער געוואלט אז די וועלט זאל צוריקגעבן פאר'ן אייבערשטן אויך. עס איז א כבוד פאר'ן אייבערשטן אז די וועלט איז משפיע אויף צוריק, די שפע איז נישט סתם ס'קומט סוף יאר, האט זיך אויסגענוצט די פאריעריגע שפע, נאר ס'דארף צוריקגיין. ס'דארף צוריקגיין לשורשה, די גאנצע שפע וואס דער אייבערשטער האט געגעבן אויף די וועלט דארף צוריק ארויפגיין למקום שורשה למעלה, און לויט ווי אזוי ס'וועט אויפטון למעלה, לויט ווי אזוי ס'וועט זיין די נחת רוח למעלה פון דעם שפע, אזא שפע וועט קומען פאר די קומענדיגע יאר. דאס רופט זיך א אור חוזה, א אור וואס די רבוש"ע ערווארטעט צוריקצוקומען פון די בריאה, וואס דאס איז בעיקר כלל ישראל וואס ווערט געפירט מיט די הנהגה.

און דורכדעם האט דער אייבערשטער געגעבן די עבודה פון ראש השנה, וואס בעצם די גמרא זאגט דאס אויף אלע ימים טובים. פסח איז מען דן אויף די תבואה, דעריבער האט דער אייבערשטער געזאגט הביאו לפני עומר בפסח כדי שאברך לכם תבואות שבשדה, ווייל ס'איז די זמן וואס מען איז דן אויף די תבואה, איז דארף די רבוש"ע זען אז ס'קומט ארויף א נחת רוח פון די אלטע תבואה, מען ברענגט א קרבן פון די עומה, פון די שעורים, ממילא דאס מאכט א נחת רוח למעלה, פון די נחת רוח קומט א פרישע שפע פאר די קומענדיגע יאר, און אזוי ווייטער שבועות איז מען דן אויף פירות האילן, ברענגט מען די שתי הלחם, ממילא ס'קומט אראפ א נחת רוח פון די לעצטע יעריגע שיקט מען אראפ א נייע יאר, די זעלבע זאך סוכות, נסכו לפני מים בחג, ניסוך המים, וואס דעמאלטס איז מען דן אויף די וואסער, אז מען זעט אז ס'איז געווארן א נחת רוח פון די לעצטע יעריגע וואסער קען מען משפיע זיין א פרישע וואסער פאר די קומענדיגע יאר, און אזוי ווייטער.

דאס זאגט די גמרא אויך אויף ראש השנה. ראש השנה איז די זמן וואס מען איז דן כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון, פארדעם האט די תורה געהייסן מען זאל זאגן מלכיות זכרונות שופרות, אמרו לפניו מלכיות כדי שתמליכנו עליהם, זכרונות כדי שיעלו זכרונות לטובה ובמה בשופר. איז די פשט, אז פונקט ווי ביי די עומר און ביי די שתי הלחם און ביי די מים, איז אויך פשט אז עס דארף קומען א פרישע שפע פאר די קומענדיגע יאר מראשית השנה ועד אחרית שנה. און ס'קומט סוף יאר איז נישט נאר די שפע איז אויסגענוצט, ניין, אונז דארף מיר צוריקגעבן די שפע, ס'איז א אור חוזה, דארף מיר אונז זאגן פסוקי מלכיות, פסוקי זכרונות, פסוקי שופרות, וואס מיט דעם איז מען ממליך דעם אייבערשטן, מען ברענגט ארויס כביכול די רבוש"ע איז אונזער מלך, אונז געב מיר זיך אוועק פאר'ן אייבערשטן, אונז זעמיר מסכים מיט'ן אייבערשטן, אונז וויל מיר נעמען דעם אייבערשטן פאר א מלך, און ס'קומט ארויף א נחת רוח פון אלע מצות ומעשים טובים וואס די מענטש האט געהאט די פאריגע

יאר, דאס טייטש די אור חוזה, די גאנצע אור פון די לעצטע יאר דאס גייט צוריק ארויף למעלה און פון דעם ווערט א נחת רוח למעלה, און פון דעם נחת רוח קומט אראפ א פרישע שפע פאר די נייע יאר.

ממילא שטייט אין ספרים אז פון דעם נעמט זיך די גרויסע פחד וואס איז דא ראש השנה, וואס איז דומה אויף צוויי אופנים, פון איין זייט איז עס אזוי ווי א מענטש קומט ארויף למעלה נאנט צום מלך, דארט איז דא א מורא'דיגע פחד, סיי יראת העונש, מען דארף דארט אסאך מער אכטונג געבן ווי סתם אזוי, און סיי די יראת הרוממות, מען זעט די גרויסקייט פונעם אייבערשטן, ממילא, ס'קומט ראש השנה גייט ארויף אלע זאכן וואס די מענטש האט געטון, די גאנצע חיות פון די מענטש קומט ארויף למעלה, א מענטש איז זוכה אז זיין נשמה קומט ארויף אויבן אויף א מקום גבוה מאוד נעבן דעם אייבערשטן, כאפט עס א מורא'דיגע פחד.

און טאקע וועגן דעם איז דא די זמן תשובה פון חודש אלול פאר ראש השנה, צו זען וואס מען קען טון אז ס'זאל נישט ארויפגיין למעלה קיין נישט ריכטיגע זאכן, אז א מענטש האט זיך נישט אויפגעפירט ווי עס דארף צו זיין, ס'גייט ארויף למעלה טויג דאך נישט, דארט איז מען דן יעדן איינעם אסאך מער, ווייל ס'איז דאך נעבן דעם אייבערשטן, מען איז אסאך מער מדקדק כחוט השערה, ממילא איז דא א מורא'דיגע פחד מצד אחד, ווייל מען איז נאנט צום אייבערשטן. און פון די צווייטע זייט, מצד דעם גוף, מצד די וועלט דא אונטן, ווען די חיות גייט ארויף למעלה, בלייבט דא אונטן אן קיין חיות, וואס דאס איז א אנדערע סארט פחד פון אזוי ווי ס'איז אויסגעליידיגט געווארן, מען האט נישט קיין חיות, וואס אויך דעם גייט ארויף די גמרא, כל שעה שרשה מתחילתה מתעשרת בסופה, דאס איז די טייטש אז ס'איז ארעם פון אנפאנג יאר, ס'איז ארעם מיינט צו זאגן, ס'איז ראשית השנה, ראשית שטייט אין די תורה אן א אל"ף, און אל"ף גייט ארויף אויף די אלופ של עולם, דאס איז די חיות פון די בריאה. די בריאה פארלירט דעם חיות, די גאנצע חיות גייט ארויף למעלה, און פון דעם ווערט די מורא'דיגע פחד אז כביכול יעצט איז נישטא קיין חיות אין די בריאה. אוודאי איז דא א חיות יעדע רגע, ווען נישט וואלט דאך די בריאה נישט געקענט אנגיין, - אזוי ווי מען האט פריער געשמועסט אז ס'איז דא די חיות וואס איז דא כסדר, - אבער די חיות, די פנימיות'דיגע חיות, וואס דאס גייט לפי מעשה בני אדם דאס גייט אזוי ווי אוועק ראש השנה און פון דעם ווערט א מורא'דיגע פחד, ביז ס'קומט די תקיעת שופר, וואס דעמאלטס בלאזט די רבוש"ע אריין א פרישע חיות, וואס דורכדעם איז עס מתעשרת בסופה, דורך דעם ראשית השנה, דורכדעם וואס איז רשה מתחילתה, דורכדעם מאכן כלל ישראל א נחת רוח למעלה, ווייל ס'גייט ארויף די אלע מצוות ומעשים טובים פון די אור, איז דאס מאכט מתעשרת בסופה, ס'קומט א פרישע חיות.

דער אייבערשטער זאל טאקע העלפן, מען זאל קענען זוכה זיין צו ריכטיג מאכן א נחת רוח און ריכטיג קענען תשובה טון, און עס זאל אונז נשפע ווערן א יאר מיט אלע גוטע זאכן, חיים שיש בהם אהבת תורה ויראת שמים, למענך אלקים חיים, ביז מיר וועלן זוכה זיין צו מקבל זיין פני משיח צדקינו באנפין נהירין, ומלכינו בראשינו, במהרה בימינו אמן.

המשך מעמוד יז

אלעמאל בלייבן. זאגט דער מרדכי אז פון דעם קומען אויך די ווערטער "וּדְבַרְךָ אֶמֶת וְקִנְיָם לְעֵד", און מיר בעטן דעם אויבערשטן ער זאל אונז משפטן מיט חסד.

דעם צווייטן טעם ברענגט דער בית יוסף פונעם כל בו (סימן ס"ד), אז וויבאלד מיר האבן געזאגט "מלך על כל העולם כולו בכבודך" וכי "ומלכותו בכל משלה", זאגט מען יעצט "וּדְבַרְךָ אֶמֶת וְקִנְיָם לְעֵד". דו האסט דאך צוגעזאגט, אזוי ווי עס שטייט "וְהָיְתָה לָהּ הַמְּלוּכָה", אז ווען משיח וועט קומען און עס וועט זיין די גאולה שלימה, וועסטו זיין מלך. אויף דעם בעטן מיר אז די ווערטער זאלן טאקע מקיים ווערן.

זאגט דער דרכי משה, און אזוי אויך

ברענגט דער ב"ח בשם מנהגים (מהרא"ט ר"ה עמ צ"ו), אז מען זאל נישט זאגן "וּדְבַרְךָ מִלְכָּנוּ אֶמֶת" נאר "וּדְבַרְךָ אֶמֶת וְכו'". וויבאלד דער טעם קומט פונעם פסוק "לְעוֹלָם ה' דְבַרְךָ נֶצַח בְּשָׁמַיִם", ווי פריער דערמאנט, און דארט שטייט נישט דער לשון "מלך", ממילא זאל מען נאר זאגן "וּדְבַרְךָ אֶמֶת".

קומט לכאורה אויס, אז לויט דעם צווייטן טעם וואס דער בית יוסף האט אראפגעברענגט פונעם כלבו, וואס זאגט אז דער טעם פארוואס מען זאגט "וּדְבַרְךָ אֶמֶת וְקִנְיָם לְעֵד" קומט פון דעם וואס מען האט געזאגט ביז יעצט "מלך על כל העולם כולו", וואלט מען יא געדארפט זאגן "וּדְבַרְךָ מִלְכָּנוּ אֶמֶת".

אזוי אויך זעט מען אין ספר המנהיג (הל' צום כפור סי' ב"ז), און אזוי אויך ווערט געברענגט אין ברכי יוסף (סי' תקפ"ב ס"ק י"א),

אז אזוי איז געווען דער נוסח האריז"ל. אזוי אויך שטייט אין סידור הרב פונעם בעל התניא. אזוי טרעפט מען אויך אין סידורי ספרד, און אזוי ווערט אויך געברענגט אין מנהגי קאמארנא יא צו זאגן "וּדְבַרְךָ מִלְכָּנוּ אֶמֶת".

אין עבודת עבודה דברת קודש פרשת נצבים זאגט דער הייליגער רבי וזה לשונו: "זה עיקר העבודה בימים הללו להאיר מדת המלכות. ומטעם זה יש נוהגין לומר בתפלה ובקידוש היום 'וּדְבַרְךָ מִלְכָּנוּ אֶמֶת וְקִנְיָם לְעֵד', וכן שמעתי מפי זקני הקדוש רבינו מהר"א זכותו יגן עלינו שהקפיד לומר 'מלכנו' דייקא, כדי לעורר את לבבינו בזה לקבל עלינו עול מלכות שמים מחדש ביום הזה".

קהל אור החיים דטאהש
בית המדרש הגדול

בר מצוה
ביום ג' האינו"ב ה'תשפ"ז
באולם בית צירל
שעות ימים בשעה 7:00
סעודה רחבה מוזן לכל חתולי הקודש

לחל קה המבט לעול חתולי הקודש של
החור החשובים בית החיים של קרית
בית צירל
ביום ג' האינו"ב ה'תשפ"ז
באולם בית צירל
שעות ימים בשעה 7:00
סעודה רחבה מוזן לכל חתולי הקודש

קהל אור החיים דטאהש
בית המדרש הגדול

בשיפוץ הקהילה
בבנין הישיבה קטנה

מזכרת משמחת
שמים את למדע כבוד טובה לכל הקהל הקודש
שלמעלה חושב עירנו בטוה"ש"י עלה כירנו
למנוח מלכות הקודש

בשיפוץ הקהילה
בבנין הישיבה קטנה

מזכרת משמחת
שמים את למדע כבוד טובה לכל הקהל הקודש
שלמעלה חושב עירנו בטוה"ש"י עלה כירנו
למנוח מלכות הקודש

יו
חיוניים
חלבון
גאלי...

ערב ראש
דשט
חשפז:
לכנור דו
אפצויענענג פון

יאר

איר טראגן אריין
אונלעס קלייט און
איר א פרייליכט.

איר
טאג
טאג

נעמט אפ די נייט איבערגעפליסענע גלייז
בברזי מזגישטע די בכל אגד וואתר

צו באקומען וועכנטליך אין אינבאקס שיקט צו: 646.854.8674

אילוזד
תפיד
טאהש

בפרוס השנה החדשה הבאה עלינו ויגל כל
ישראל לטובה, הגע לאחל מקרב לבנו

ברכה השנה

לכל אנשי שאמיט היקרים
די בכל אתר ואתר

לשנה טובה תכרתנו ותרחמנו לאלתר לחיים טובים
ארוכים ולשלום בספרן של צדיקים גמורים
- א זיס ל'עכטיג געבענטשטע יאר -

ז'מני ש'שון ת'ענג פ'נימי בצל כ"ק מוין רבינו עט"ד שליט"א בקירוב מקום ולב
ת'צמיה ז'רערת פ'ריסרת ש'לום - פ'גישת ת'למידים ז'מנים ש'ונים

וכאן חומץ גרמא לחיות ולרביע ברשותנו ליוב במיוחד לכל
חברי ועסקני האחד, ונדיבי פעולותינו

ישאו כולם מאת ה' להתברך בשנת נאולה וישועה ברוחניות ובגשמיות בכלאות ובפרטיות
שנה שתכתובנו לחיים טובים בבריות נופא ונהורא פעילא פותח הרחבת הדעת וכל מייל דמייטב

נומר ירח השתא, בפרוס שנה חדשה, שתרא מתוקה וטובה, ונרא עיר רישין

ת'הא ש'ט ז'מן פ'לאות ז'סת פ'ועל ת'שועת ש'למות, ת'רבה פ'קדו ז'יועים ש'ידכים, ת'לד ז'ש'ק פ'ירות ש'למות
ת'תבך ז'רעט ש'מורה פ'שטה, ת'הא ז'מן פ'ורקן ש'מיה, ז'רעא ש'לא ת'פסק פ'תעני ת'וודעט, פ'תחת ש'ערי ז'וד ת'ודה
ש'פע ז'ונט פ'רנסט ת'שפה, ת'הא ז'מנה פ'רנסה ש'למה, ש'ידכו ז'כיות ת'מד פ'ני ז'וב פ'ז, ת'רבה פ'לאות ש'מן ז'ית ז'
פ'רס ש'ט ז'ונקד ת'ושיע, ת'סלה פ'שעט ש'ובט ת'שובת ז'סה, ת'פסח פ'יט ז'מדות ש'ירות ת'שבחה, ת'פאר ש'בה פ'סק ז'מדה
ז'מן פ'קדה ש'מת ת'ושיע פ'ראם, ת'הא ש'ט ז'סון ת'וועה ת'קע ש'ופר פ'דודעט, ת'אסוף ש'כטה פ'זרע ז'כל ת'פאדעט,
ותאסוף ג'יותנו לחיות קדשיר אשפור חקיר ורעשות רעמור וילעבך ב'לב ש'לם, ויהי ה' ל'פיה ע'ל כל הארץ, ב'כנעא'צ כב"א, אב"ר.

הגברכים בברכת כתיבה וחתמה טובה

הנהלת איחוד חסידי אמה

ג'און באר רחיים - א'רסאד בחורי אב"ש - ק'א אחד טאהש - חברה ש"ס
מ'סאדית ב'לעגל - ט'עלעפאן ביכל - פ'רנסה ביחד - ט'ארש מ'טת - ו'חיים ב'רוכמ

הרה"ק הבעל שם מ'מיכלשטאט זי"ע

דעם קומענדיגן דינסטאג האזינז ב' ד' תשרי | הבעל'ט געפאלט אויס די יומא דהילולא קדישא פונעם הייליגן רבי יצחק אריה בן רבי מתייהו ווארמסער, וועלכע מ'האט גערופן "הבעל שם ממכילשטאט" זי"ע.

א איידעם ביי א גרויסע עושר אין פראנקפורט.

קורץ נאך זיין חתונה, איז דער בעל
שם מ'מיכלשטאט צוריקגעפארן וואוינען
אין זיין היימשטאט מיכלשטאט.

דאן אין יענע צייט, איז דער בעל שם ממילשטאט אדורך א שווערע תקופה אין זיין לעבן, ער האט געלעבט אין א שווערע שפראכלאזע דחקות, ער האט געלעבט אפגעשיידט, און נישט געוואלט האבן קיין שייכות מיט קיין מענטשן, נאר דינען דעם אייבערשטן א גאנצן טאג, דאס האט געמאכט אז ער זאל ווערן פארפיינטעט ביי מענטשן אין זיין שטאט, ווי מען האט אים אנגעהויבן רודפֿן אויף פארשידענע אופנים.

דורכאויס די שווערע תקופה האט דער בעל שם מ'מילשטאט נישט געדינט ברבנות אויף קיין שום פאסטן, און דאס איז געווען אין דירעקטע רעזולטאט פון די רדיפות וועלכע מען האט אנגעדייט אויף אים, און פארשווארצט זיין נאמען איבעראל, אזוי אז ער איז אנגעקומען ביי די ענדע צוליב דעם אין טורמע פאר א קורצע צייט.

אין יענע תקופה האט ער מיט זיין ווייב געליטן פון א שרעקליכן מחלה, און עטליכע וואכן דערויף איז זיין ווייב ל"ע נפטר געווארן.

דער בעל שם
ווערט באטיטלט

אין יאר תק"ע, נאכן פארלירן זיין ווייב ל"ע, האט זיך דער בעל שם ממילשטאט אריבערגעצויגן צום שטאט "מאנהיים".

אין מאנהיים האט דער בעל שם
מ'מילכשטאט אנגעהויבן זוכן א פרנסה.
דארט אינעם שטאט'ס שפיטאל האט
זיך געפינען אין איינע פון די צימערן א

דאן האבן זיינע עלטערן מסכים געווען אוועקצושטיקן זייער זוהן אין א ישיבה צו שטייגן אין תורה, און עס איז געווען אין פלאן אז דער בעל שם ממכלשטאט זאל אפפארן קיין "מארכיז" און לערנען ביים ארטיגן רב, אבער אויפן וועג איז דער בעל שם מ'מכלשטאט קראנק געווארן, און עס איז אוממעגליך געווען פארצוזעצן דעם רייזע, האט ער זיך צוריקגעקערט אהיים.

אנקומענדיג אהיים איז ער צוויי חדשים געליגן אין בעט מיט א קראנקייט, און דורכאויס די צייט האט דאס התמדת וחשקת התורה געפלאקערט אין אים, און טראץ זיין קראנקייט, האט דער בעל שם מ״מ יכלשטאט עוסק געווען אין תורה זייענדיג אין בעט.

אין יאר תקמ"ז, ווען דער בעל שם
ממילשטאט איז געווען זעכצן יאר
אלט, איז ער צום ערשטן מאל אריין
אינגעם מושג פון א "ישיבה", פארענדיג
קײן פראנקפורט וועלכע איז געווען
דארטן א גרויסע ישיבה אונטערן ראש
ישיבה הרה"ק רבי נתן אדלער זצ"ל.

אינצוווישן האט ער אויך געלערנט מיטן הייליגן רבי פנחס הלוי הורביץ זצ"ל "בעל הפלאה".

ארימקייט, רדיפות און צרות

זייענדיג באוויסט אינעם ישיבה פאר א אויסגערופענער תלמיד, ושמו הטוב הולך לפניו, און די שמועות זענען אויך אנגעקומען ביז אין שטאט פראנקפורט זעלבסט, ווי דאס האט צוגעפירט אז דער בעל שם מ'מיכלשטאט איז געווארן

ואלה מתולדותיו

דער הייליגער בעל שם פון
ממילכשטאט זי"ע איז געבוירן געווארן
אין יאר תקכ"ח לפ"ק, אינעם שטעטל
מיכלשטאט - דייטשלאנד.

עס איז כדי צו באצייכענען אז אויף זיין מצבה שטייט, אז לויט די מסורה, איז ער געבוירן געווארן דורך גילוי אליהו.

ער איז נפטר געווארן אור ליום ד' תשרי אין יאר תר"ח, און געקומען למנוחת עולמים אינעם בית החיים אין שטאט מיכלשטאט.

ענקער קינד
האט פיל מער
קענטעניסן אין
תורה ווי מיר

דער בעל שם מ'מילכשטאט אין אויפגעוואקסן אין זיינע אינגע יארן אין זיין געבורט שטאט "מילכשטאט". צוליב די ענגשאפט אין זיין שטוב, האט זיין טאטע געוואלט אז ער זאל ארויסגיין אויפן מארק און טוען מסחר, אבער דאס געוואלדיגע חשק און רצון צו לערנען האט אים נישט געלאזט רואינקייט. נאכדעם וואס זיין טאטע האט געזעהן די שטרעבן פון זיין זוהן צו לערנען, האט ער צוגעשטעלט אז דער שטאטישער חזן זאל לערנען מיט אים משניות. ביז א קורצע צייט איז אבער דער חזן געקומען זאגן אז ער קען מער נישט לערנען מיט זיין זוהן, "צוליב וואס ענקער זוהן האט פיל מער קענטעניסן אין לערנען ווי פון מיר"...

איך וועל ערפילן
זיין געבעט

סגולות מסוגלים

ד' אזוי אויך איז א שטארקע סגולה פאר אלעם צו באקוקן תפילין ומזוזות.

זכותו יגן עלינו ועל
כל ישראל אמן

אין דעם תקופה האט אויך דער בעל
שם מ'מילשטאט געליטן פארשידענע
רדיפות, אבער נישט קיין פארגלייך צו די
פאריגע תקופה, וואס די רדיפות זענען
געקומען צו אן אומאויסהאלטבארע
מצב.

מען טאר נישט
איבערלאזן, דער
אייבערשטער זאל
רחמנות האבן

ער איז אויך געווען א גריסע פועל ישיעות, און פלעגט אסאך פועל'ן רפואות פאר קראנקע אידן. אסאך צדיקים פלעגן שיקן צו אים, אז ער זאל פועל'ן פאר זיי ישיעות, זאגענדיג אז האט א גריסע כח. צווישן זיי וועלכע פלעגן שיקן צו אים איז געווען דער הייליגער חתם סופר, דער

דאס איז געווען פון די ערשטע מעשים מיט וואס דער בעל שם מ'מכלשטאט איז באקאנט געווארן, און פון דעמאלטס אן האט מען אים אנגעהויבן רופן דעם "רעל שם".

שטאט רב - ראש
ישיבה

אין יאר תקפ"ג לפ"ק איז ער אויפגענומען געווארן אלס רב פון מילשטאט, וואס דאס רבנות פאסטן האט אויך אריינגערעכענט אפאר שטעטלעך ארום מילשטאט.

אין די צייט האט דער בעל שם
ממילטאט געגעפנט א בארימטן
ישיבה אין מיכילטאט. בחורים פון
די ווייטע געגענטער פון דייטשלאנד
ווי פון באדן, בייערן, ווירטעמבורג, און
קוהרהעסען זענען געקומען לערנען אין
דעם ישיבה.

דער שטעטל מיכלשטאט איז נישט

[illegible]

באור השיחות

סיפורי צדיקים מספרה"ק עבודת עבודה שיחות קודש

כ"ה אלול

הרה"ק ר' יחיאל מיכל ב"ר יצחק - המגיד מזלאטשוב זי"ע

גדל תורתו

דער הייליגער רבי יחיאל מיכל מזלאטשוב זי"ע האט זיך אמאל געטראפן מיט אפאר מתנגדים גרויסע תלמידי חכמים אבער אן קיין יראת שמים, און זיי האבן געפרעגט דעם מגיד צי ער קען לערנען, האט ער געענטפערט אז ער קען אביסל, האבן זיי אים געפרעגט א גאר שווערע שאלה אין הלכה, און ער האט זיי גלייך געענטפערט א קלארע תירוץ, האבן זיי געפרעגט דער מגיד, אז אויב ער איז אזא גרויסע תלמיד חכם, דעמאלטס פארוואס האט ער זיי געזאגט אז ער קען נאר אביסל לערנען.

האט דער מגיד זיי געענטפערט, אז איך האב גערעדט פון די חלק הרוחני פון די תורה, וואס דאס איז אן אש שחורה כתובה על אש לבנה, פון די תורה האב איך נאר א קליינער ידיעה.

צדיקים האבן געזאגט אז יעדן טאג איז מען מכבד אויבן אין הימל הרה"ק ר' איציקל דראביטשער צו דרשנען בדברי תורה, וויבאלד ער האט זוכה געווען צו געבוירן אזא זון ווי דער הייליגער מגיד פון זלאטשוב, און מען איז מכבד די זלאטשוב'ער מגיד צו דרשנען וויבאלד ער איז א זון פון ר' איציקל דראביטשער.

(שיח"ק ח"ב ת"מ)

משפיל גאים

ער האט אמאל געטייטשט די פסוק אנכי עומד בין ה' וביניכם, "אנכי" דאס וואס א מענטש האלט זיך פאר אנכי פאר א יש אז ער איז עפעס, "עומד בין ה' וביניכם" דאס שטייט צווישן ענק אינעם אייבערשטן, און עס מאכט א מחיצה.

כ"ז אלול

הרה"ק ר' שלום ב"ר אלעזר - השר שלום מבעלזא זי"ע

תיקון נשמות

דער הייליגער סבא קדישא זי"ע פלעגט דערציילן, אז ער האט געהערט פון זיין שווער הרה"ק מסואליווע זי"ע, אז זיין רבי דער הייליגער שר שלום פון בעלזא פלעגט

אלעמאל האלטן אונטערן בעט א 'האק', און קיינער האט נישט געוואוסט די סיבה דערפון, און דער סבא קדישא פלעגט דאס דערציילן, אז "דער שר שלום האט געהאט א האק אונטערן בעט, און איך ווייס די כוונה פון די האק". ומי יעמוד בסוד קדושים.

מען קען אבער זאגן אז לכאורה האט דאס געהאט א שייכות מיט די תיקוני נשמות וואס דער שר שלום פלעגט עוסק זיין ביינאכט, וואס כידוע פלעגט ער נישט אויפנעמען קיין מענטשן ביינאכט, נאר ער האט דעמאלטס עוסק געווען אין תיקון נשמות.

בורא רפאות

ווי באקאנט פלעגט דער שר שלום זי"ע אויסהיילן קראנקע דורך ארום רוקן זיין הייליג האנט אויף די קראנקע.

רביה"ק רבי אייזיקל מ'קאמארנא זי"ע איז אמאל געפארן קיין בעלזא צום הייליגן שר שלום צוזאמען מיט זיין זון הרה"ק רבי אליעזר צבי מ'קאמארנא זי"ע נאך זייענדיג א קינד. רבי אליעזר'לס האנט איז דאן געווען געלעמט ל"ע, און דער שר שלום האט אנגעהויבן ארומרוקן זיין האנט אויף רבי אליעזר'לס האנט כדי אוועקצונעמען די מחלה.

דער הייליגער רבי אייזיקל האט אין די זעלבע צייט ארויסגענומען זיין טאביק פושקע און אנגעהויבן שמעקן טאביק, און מיט דעם האט ער תופס געווען די מחשבות פונעם בעלזער רב, און ער האט אויך אנגעהויבן צו מייחד זיין דער כוונת און יחודים. אבער דער שר שלום האט אים געבעטן אז ער זאל אויפהערן ווייל דאס איז אים מבלבל, איז ר' אייזיקל ארויס פון צימעה, און דער שר שלום האט אים געצליך אויסגעהיילט.

(שיח"ק ח"ב תמ"ב)

מאמר כ'

המשך סימן ד' הנהגות בית הכסא

להערות והוספות נא לתקשר
עם מכון "עבודת הלוי"
718.451.8674 Ext. 847

להיות תמיד בב' כיסויים

ו. היה נזהר להיות לבוש תמיד עם הכובע העליון על ראשו, הן בברכות ותפילות^א הן בעת לימודו בתורה^ב, ואפילו במשך כל היום^ג, וכן דרש מתלמידים^ד להיזהר בזה^ה.

מעיינות הלוי

ז"ל היה מקפיד ע"ז גם בשעת הלימוד, ואפשר גם בשאר פעמים, עכ"ל. ושם (אות קצו) כתב טעם ע"פ סוד דב' מיני כובע הם ב' מיני מוחין.

ובס' שיח זקנים (ח"ד עמ' רנב) מביא בשם הגה"צ מוואדיסלאו זצ"ל שסיפר בשם רבו ר' וואלפיש תלמיד הרה"ק בעל אבני נור זי"ע, שהרה"ק בעל אבני נור למד תמיד כשהכובע העליון על ראשו, ואם היה חם מאוד סגר את הגמרא ופשט את הכובע למשך מינוט או שנים ואז חזר ולבשו ופתח את הגמרא.

ובשו"ת משנה שכיר (יו"ד סי' קסה) כתב, שראה כמה צדיקים שהיו נזהרין ללמוד בהיות הכובע בראשם באימה וביראה, על דרך שכתבו הפוסקים גבי ברהמ"ז. ומסיק שם דבפרט הלומד תורה בפני רבים ודאי ראוי ויאה להיות מלוכב הכובע בראש. וכ"כ בספר אלף כתב (אות דש) בשם המהר"ם שיק.

ובספר עבודת הלויים (עמ' קטו) הביא שהסב"ק זי"ע היה נזהר והזהיר מאוד ע"ז. וכן איתא בדרכי חיים ושלום (אות רכו).

ובספר שלחן הטהור (מאמר הצניעות פ"ד) כתב, וראיתי צדיקים ואנשי מעשה שלא למדו מעולם בכובע הקטן, הגם שכיסו את כל ראשו וכו'. וגם יש כת חסידים אשר הולכים בשני כובעים קטנים תחת הכובע הגדול ואשרי להם וכו' שלא יסירו הכובע העליון מעל ראשם בשעת הלימוד אף בקיץ ובשעה

(י) כ"כ הב"ח (הל' ברכת המזון) הביא המג"א (סי' קפנ"ס"ה, סק"ח) וז"ל, אע"פ שראשו מכוסה במצנפת קטנה, אפילו הכי לא יברך בגילוי הראש מפריסת סודר שפורסים על הראש לצניעות, לפי שכיסוי זה מכניע לב האדם ומביאו לידי כוונת הברכה וליראת שמים וכו', לכן כל ירא שמים יאה נזהר בשעת ברכה להתעטף במלבוש העליון, וגם להשים הכובע על ראשו ולא יברך במצנפת קטנה, [ואפילו] כשהוא מברך ביחיד יאה נזהר כך, עכ"ל. וכתב במגן גבורים (סי' צא סק"ג) דמש"כ הב"ח קאי גם לשאר ברכות.

ובחיי אדם (כלל כב סי' ח) כתב, ישים כובע בראשו כדרך שהולך ברחוב, ולא בכובע הקטן שתחת הכובע, עכ"ל. וכתב בהקדמה לספר אור עינים (ח"ב כלל טא), בתפלה ובברכת המזון, לובש על ראשו שני לבושים זה על זה דייקא.

(יא) כתב בספר נהורא דאורייתא (מאמר ר"פ ח"ד"ה כשישב) וז"ל, כתבו האחרונים, ירא שמים יאה נזהר בשעת ברכת המזון להתעטף במלבוש העליון, וגם להניח הכובע בראשו ולא יברך במצנפת קטנה, כדי שיהא מורא שמים עליו, ואשרי למי שעושה כן בלימודו, ע"כ.

ובספר אמרי פנחס (שער סדר היום) כתב וז"ל, הקפיד [הרה"ק] רבי פנחס מקאריץ זי"ע [שבעת התפלה יאה על ראשו ב' כובעים, דהיינו או כובע הגדול על היארמילקע, או ב' יארמילקוס, וכמדומה לי שרבי בנימין זאב

עבודת הלוי

פעם אחת עבר על יד היכל הביהמ"ד של הישיבה קטנה (שהיה סמוך לחדרו המיוחד בבנין הישיבה), ושמע אמירת קדיש, ונעמד כדי לענות אמן והוא שמיה רבה, ובהיות כי לא היה אז חבוס בכובעו, הניח ידו על ראשו כשענה אמן, כדי להיות מכוסה עם שני

ומחמת כובד החום פשטו את הכובע והמלבוש העליון (וחלאט) בשעת לימודם. כשנתודע לו מזה כאב לו הדבר מאד, וביקש מהמשגיח שיעורר את הבחורים שלכל הפחות ישתדלו שלא להסיר את הכובע העליון מעל הראש בעת הלימוד.

(ו) קרה פעם בעיצומו של ימי הקיץ שהתקלקל ה'עיר-קאנדיש' [מזגן] בהיכל הישיבה גדולה, ונוסף על זה קרני השמש הלוהטים זרחו מבעד החלונות הרבים שבבנין הישיבה והבית המדרש, והחום היה עצום מאד ולא יכלו הבחורים לשאתו,

בארות הלוי

בשעת הלימוד, ואמר בלשון קדשו, 'אין מיינע יונגע יארן, אז איך האב געזעהן איינעם לערנען אן א הוט, האב איך אים געוואלט צורייסן ווי א

את הראש בשני כיסויים בפרט בשעת לימוד התורה ובשעת התפילה, ודקינא עד כמה זקיני הק' זי"ע הקפיד, שלא יפשטו את הכובע העליון

[ג] אף באנשים מבוגרים נפרץ דבר זה אף שהולכים עם כיפה, מ"מ לכתחלה צריך לכסות

אופן לביש הכתונת

ז. הכתונת שלבש היתה ארוכה הרבה עד תחת הכרכיים^(ג), והשרוול שלו היה רחב ללא כפתורים (הנקרא כדיום חולצות חסידיות)^(ה).

קשר שמאל לפני ימין

ח. כשקשר את המכנסיים העליונים (שהיה ארוך קצת עד מתחת הכרכיים) קשר קודם את רגל שמאל ואח"כ את רגל ימין^(ד) (ח).

חגורה מיוחדת על הטלית קטן

ט. נהג ללבוש חגורה מיוחדת על הטלית קטן^(ט).

מעיינות הלוי

בכובע על גבי כובע.

וכדאי להביא שיחה נאה המובא בספר 'דרי וועלטן', שפעם נכנס אצל הגה"ק בעל באר מנחם ז"ע, האפטייקער של עיר קאלוב שהיה יהודי איש פשוט מאוד, והיה אז בימי הקיץ החמים ביותר, כשנכנס תמה על הבאר מנחם מדוע חבוש כובע, הבאר מנחם לא רצה לענות לו, באמרו 'אני מתיירא לענות אותך כי איני רוצה לביישך'. כשראה האפטייקער שיש להבאר מנחם איזה דבר לענות אותו ביקשו מאוד שרוצה לשמוע תשובתו.

נענה לו הבאר מנחם ואמר לו, בודאי הנך רוכש פרה ברשותך, אנה תצייר לי איך נראה הבית ששם אתה מחזיק את פרתך, ענה האפטייקער, הפרה דרה ברפת שמאחורי ביתי ויש לרפת ד' כותלים וגם משופע. המשיך הבאר מנחם ושאל לו, ואתה בן אדם, איך נראה דירתך ששם אתה מתגורר. ענה לו האפטייקער הבית שלי יש לו ג' כ' ד' כותלים וגם משופע, רק תחת הגג המשופע יש עוד גג ישר מבפנים, ענה לו הבאר מנחם, האם עכשיו אתה מבין הענין? לבהמה די בגג אחד, אבל לבן אדם צריכים שני גגות אחד מעל מהשני.

יג. בספר שלחן הטהור (מאמר הצניעות פ"ה) מביא דכן נוהגים הרבה יראים מטעם צניעות.

יד. כ"כ בשו"ע הרב (מהדורא בתרא סי' ב' ס"ד) ז"ל, וכן במכנסים ואנפלאות רגל ימין תחלה, ואם יש בהם קשירה יקשור של שמאל תחלה. וכן כתב היעב"ץ בסידורו.

טו. כן כתב הרב בעל התניא בסידורו ז"ל, וכל השיעור הזה של הרוחב ואורך הטלית קטן צריך להיות כולו מופשט ומלביש את האדם בכל השיעור כולו, כמו שכתוב (דברים כב, יב) 'אשר תכסה בה' דייקא, ולא יתקפל ולא יתקמט כלום משיעור הזה, כי מקום הנקפל או הנקמט אינו עולה מן המדה. וצריך להשיג על זה תמיד כל הנוהרים לקיים מצות ציצית כל היום, וגם צריך ליהרר להיות שיעור (הט"ק) עם עודף מעט ברוחב הט"ק ולא בצמצום, כי זהו דבר הקשה ליהרר שיהיה מופשט כל כך השיעור כולו ברוחב, עכ"ל. ועיין משנ"ב (ס' טז סק"ד) בשם תשובת בית יעקב (ס' קו).

שהוא חם, כדי לקיים 'למען תלמד ליראה' וגו' (דברים יד, כג).

כי באם הלימוד באופן כזה, אז נקרא "תורה לשמה" ומכנים קדושה ויראת ה' בתוך לבבות העוסקים בה, הגם כי קשה עליו, יעשה למען כבוד שמו יתברך וכו', ואם ירגיל עצמו זה לא יקשה לו אח"כ, והגם שאין אנחנו מרגישים זו המורה, אבל צריך להאמין כי השכינה למעלה מראשינו, כמו שכתוב (ויקרא טו, טז) 'השוכן אתם' וגו', וכל הדברים הללו וכיוצא בהם הוא מובן ונרגש למי שהוא קצת מבעלי דעת, כי באבנתא דליבא תליא.

ובשעה שצריך ליטול הכובע ומצטער ואינו נוטל, יכוין לקיים המצוה 'את ה' אלקיך תירא' (דברים י, יג), כמו שהבאתי מגדולי המפרשים ומוזה"ק שהטעם של כיסוי הראש הוא בשביל מורא שמים והשראת השכינה על ראש ישראל, עכ"ל.

יב. כתב במנהגי מהרי"י¹ (הערות וצינונים אות קכ) שנהגו ב'ידיטשוב' להיות לבוש 'תמיד' עם הכובע והבגד עליון אף בימים החמים ביותר.

והביא סימוכין לזה מגמ' (שבת קנו, ב) בעובדא דאמיה דרב נחמן בר יצחק איתא, כסי רישך כי היכא דתהוי עלך אימתא דשמיא, והקשה המהרש"א, והא שאר אינשי ג"כ צריכים כיסוי ראש כדמצינו בגמ' (קדושין לא, א), רב הונא בריה דרב יהושע לא מסגי ארבע אמות בגילוי הראש, ואמר שכינה למעלה מראשי, וא"כ מאי רבותיה דאמיה, ומתוך דאמיה דרב נחמן בר יצחק דקדקה לכסות ראשו עם סודר, מלבד הכיסוי של ראש, כדמצינו דרבנן היו פורסין ומתעטפין בסודר על רישיהון, מלבד הכיסוי הרגיל דבשני כיסויים מכניע לב האדם יותר ליראת שמים. וכן מבואר בבית יוסף (סי' ח ד"ה מכסה ראש) דדרך הצנועים ללך בכובע על ראשם על כובע התחתון.

ובספר שלחן מלכים על קיצור שו"ע² (סי' ג טעם הצבי סק"ה) כתב, דבאמת אין אריה מהבית יוסף, כי הוא מיידי מענין פריסת סודר על הכובע, ולא כובע על כובע.

אמנם טעם המחמירין בזה כתב האמרי אמת (פרשת בשלח תרפ"ד) וכע"ז כתב באמרי פנחס (ענינים שונים קצ"ו) כי כיסוי הראש מביא ליראה, וידוע מדברי הוזה"ק דאית יראה עילאה ואית יראה תתאה, ולנגד זה הוא כיסוי הראש

עבודת הלוי

כשראה בחור שכפתור העליון של כתונתו פתוח, עוררו לסוגרו, והסביר שלמרות שחסידיים ואנשי מעשה עושים כן, כי אצלם אין חסרון בזה מצד צניעות כיון שהם בעלי זקן שמכסה את בשרם, משא"כ אצל בחור שעדיין אין זקנו מלא יש בזה חסרון קצת בצניעות.

ה) בערוב ימיו רצו להתקין לו תמורת החוטים חיבור 'וועלקר' א' [-סקוטש] המתחבר בלי קשירה, וזאת כדי למנוע ממנו טירחת הקשירה, ולא הסכים לזה, ואמר שרוצה לקיים ענין הקשירה בשמאל תחילה כמבואר בשו"ע, וכיון שבמנעליו אין להם חוטים ואינו קושר של שמאל תחילה, ולכן הוא רוצה לקיימו עכ"פ בחוטים שבמכנסים.

מזה שמח מאד על הבשורה, וכשנכנסו אצלו חבורת בחורים כדי לשמוע ממנו הדרכה, הזכיר בתוך הדברים שהרה"ק רמ"מ מרימנוב ז"ע דיבר מאד נגד המלבושים החדשים והמאדע"ס, ואחד מהמאדע"ס זה כתונת עם כפתורים שלא היה נהוג אין דעה היים (רק היו קושרים עם שריונים), ואז הביע את רצונו שישתדלו ללכת בכתונת המקובל, ואמר שהכיניו 'רעבישע העמדער' לא נכון, רק הם 'חסידישע העמדער', כי כן מהראוי שכל בחור חסיד יתלבש כך.

והוסיף אז ואמר: המעלה מזה הכתונת הוא, שיש לה רק ארבעה כפתורים למעלה, ובחלל התחתון הרי זה חתיכה אחת שזה מעלה מצד קדושה, שאין צריך לסגור כפתורים מתחת החגורה.

כיסויים, וכשענה יהא שמייה רבה, משך גם את הבית יד שלו על ראשו.

ה) והסביר להתלמידים שבח כותנת זו שיש בו שלשה מעלות. א' מעלת הצניעות שהוא ארוך ומכסה את רוב הגוף כראוי. ב' שאין כפתורים למטה ממקום החגורה (שיש בזה ענין גדר קדושה כמבוא בגמ' שבת קיח ע"ב). ג' היות שבכותונות הרגילות, השרוולים מצומצמים ונמצא שעל ידי משיכתו על התפילין שבידו גורם לחיכוך בתפילין ומקלקל את ריבוע התפילין (ואכן מאז שהוסדר החסידישע העמדער שהשרוולים שבו רחבים, סבר שמהראוי לא להשתמש בקופסא מפלסטיק המגנינה על התפילין, ראה להלן סימני יעבודת הלוי הערה י').

בעבר לא היה ניתן להשיג סוג כותנת זה רק ליחידים, ולמים שכבר היה ניתן להשיגו ושמע

אבותינו ספרו לנו

זכרונות ועובדות מאנשי שלומינו בצל קדשו של רביה"ק זי"ע

איינעם, אפילו די וואס האבן זיך אפיציעל נישט אנגעגעבן אלס חסידים זענען צולאזט געווארן באש קדושת השבת וואס האט געברענט.

אין א ישיבה איז דער חלק התורה פון די עיקרים, דער רבי פלעגט טאקע כסדר רעדן פון דעם. יעדעס מאל מען האט גערעדט פון לערנען ביי של"ס תורה, האט דער רבי זייער שטארק מעורר געווען אויפן חלק פון לימוד התורה, און אזוי אויך ביים פארציילן די מעשיות מוצאי שבת האט דער רבי גערעדט יעדע איינציגע וואך מיט זיינע ליבליכע אויסדרוקן מעורר צו זיין אלע בחורים זאלן זיך אונטערנעמען זיך אריינצולייגן אין לערנען, אזויווי מען קען עס טאקע זען געדרוקט היינט אין די שיחות קודש בענדער.

עס איז באקאנט אז דער רבי פלעגט רעדן ביי של"ס בדרך מוסר מיט א שארפקייט, און ביי די סיפורי צדיקים מוצאי שבת האט ער גערעדט מיט אזא אהבה וחובה, אבער יעדע וואך איז עס געווען איבער אז "די בחורים זאלן לערנען", "די בחורים וועלן זיך אונטערנעמען צו לערנען א גאנצע וואך".

איך געדענק איינמאל ווען ס'איז געווען ביי די מעשיות, האט דער רבי געוואלט מזוז זיין די בחורים, און ער האט זיך אנגערופן "איך האב חשק געהאט יעצט, פון נאך די מלוה מלכה, ביז די אנדערע וואך שבת, אין איין צי, צו לערנען בלי

הרה"ג ר' שמשון פויגעל שליט"א (א)

ר"מ ביישיבתנו הק' רבות בשנים ומחשובי תושבי קריתנו הקדושה

לערנען בלי הפסק ביז קומענדיגע וואך שבת

אז מען הייבט אן צו רעדן איבער די לעכטיגע זכרונות וואס מען האט מיטגעהאלטן און מען געדענקט פון רבינו הק' זי"ע, דארף מען דערמאנען וואס דער רבי פלעגט אלעמאל נאכזאגן אז דער בעל שם טוב הקדוש האט געזאגט פאר זיינע תלמידים אז מען זאל רעדן און דערציילן איבער זיין יראת שמים, פון זיינע מעשים טובים, און נישט פון קיין מופתים. מופתים איז נישט דער עיקר וואס מען דארף פארציילן פון א צדיק, נאר דער עיקר איז זיין יראת שמים.

מען איז געוואוינט אז מ'רעדט פון די אויסטערלישע עבודה ביים דאווענען, פון די עבודת המדות, אבער איך וויל רעדן פון נאך א חלק, וואס מען רעדט נישט אזויפיל דערפון, וואס איך האב אליין בייגעוואוינט. איך וועל זיך באציען צום חלק התורה, די לימוד וידיעת התורה וואס רבינו הק' האט געהאט.

דער רבי איז געווען א דוגמא וויאזוי מ'דארף לערנען, וויאזוי מ'דארף זיך אפגעבן מיטן לערנען. איך בין

אנגעקומען לערנען אין ישיבה בשנת תשל"ב לפ"ק, דעמאלטס איז די גאנצע זאך באשטאנען פונעם רבין מיט די בחורים. עס איז נישט געווען קיין געסט כסדר, און די גאנצע שטעטל איז געווען זייער קליין, און די טישן און תפילות האבן זיך אלעס געדרייט ארום די ישיבה בחורים. דער רבי האט דעמאלטס פארארבעט ביים דאווענען, ס'איז געווען אין די צייטן ווען רבינו הק' איז געווען ביי די פולע כוחות און עס האט געברענט א פייער... דער הייליגע רבי האט געהויבן די בחורים מיט זיין דאווענען און עבודה.

צום באצייכענען אז דעמאלטס זענען געווען אסאך פרעמדע בחורים, געוויסע פון סאטמאר מאנטריאל, יענע תקופה האט סאטמאר נישט געהאט קיין ישיבה קטנה אין מאנטריאל, און אויך געווען בעלזא בחורים פון מאנטריאל, אלעס איז געקומען אהער. אבער אפילו מען איז נישט געווען קיין "טאהשער חסידים" האט דער רבי אזוי אריינגעארבעט, אז ווען ס'איז געקומען פרייטאג צונאכטס ביים דאווענען איז יעדער געשטאנען מיט התפעלות און מיטגעהאלטן די פייערדיגע עבודה, די לעכטיגע תפילות און טישן, עס האט איינגענומען יעדן

ביטע לאזט א מעסידש אויף קול איחוד טאהש

718-451-8674

אין דרוקט 842

אויב האט איר א מעשה

צו פארציילן פון רבינו הקדוש זיענעכ"י

אדער איר ווייסט פון א מענטש וואס האט צו פארציילן

הפסק... אזא חשק האב איך... און דער רבי האט מוסיף געווען "איך זאג עס נישט סתם אזוי, די טבע פון א מענטש איז אז ער האט חשק 'הלואי וואלט איך געקענט'... אבער איך זאג עס נישט וועגן דעם, נאר באמת האלט איך דערביי און איך וויל עס טון..." אזוי האט ער מעודד געווען די בחורים אז זיי זאלן זיך אויך אונטערנעמען אט די קבלה, און דער רבי האט אנגעהויבן פרעגן עטליכע בחורים ביים נאמען אויב זיי זענען אויך גרייט צו נעמען די קבלה, צווישן אנדערע האט דער רבי מיר אויך געפרעגט, "נעמסטו זיך אויך אונטער?" אזוי פלעגט ער כסדר רעדן און מערער זיין צו לערנען.

רבינו הק' זי"ע אלס מגיד שיעור אין ישיבה

אבער אויסער דעם וואס דער רבי האט גערעדט איבער לערנען, איז ער אויך געווען א דוגמא וויאזוי מ'דארף לערנען. ס'איז געווען שוין מיט א יובל יארן צוריק, בשנת תשל"ו, אדע אפשר תשל"ג, ווען איך האב געלערנט אין די עלטסטע כיתה ביי הרה"ג ר' יודא אליעזר יונגער שליט"א - אב"ד קהל יראים מאנסי, האט מען ביי די צווייטע כיתה, איינס יונגער ווי אונז, געזוכט א מגיד שיעור. איך געדענק אז עס איז געקומען א קאנדידאט הרה"ג ר' משה רובין ע"ה וואס ער איז דא געווען אויף א פראבע, מען האט הנאה געהאט פון זיינע שיעורים, אבער למעשה האט ער נאר געקענט ממשיך זיין ביז שבעות.

נאך יו"ט שבעות, ווען די כיתה האט זיך געטראפן אן א מגיד שיעור, האט דער רבי זיך זעלבסט אונטערגענומען אז ער גייט זיין דער מגיד שיעור, קודם האט מען געוואלט אז דער רבי זאל נעמען די עלטסטע כיתה און רבי יודא אליעזר שליט"א זאל אראפגיין צו די יונגערע בחורים, אבער דער רבי האט נישט מסכים געווען, און ער האט געוואלט דוקא די צווייטע כיתה. ממילא איז אויסגעקומען אז איך האב למעשה נישט געלערנט ביים רבי'ן אין כיתה, אבער איך האב מיטגעהאלטן וויאזוי עס איז צוגעגאנגען. לויט ווי איך געדענק האט מען דעמאלטס געלערנט פרק גיד הנשה

אין מסכת חולין, א פעסטער פרק, און דער רבי האט פארגעלערנט די שיעורים טאג טעגליך.

אבער עס נישט געווען אלעמאל די זעלבע זמנים. אמאל האט מען פארגעלערנט פארטאגס, אמאל איז דאס פארלערנען געווען נאכמיטאג אדער ביינאכט. ווען עס האט זיך געמאכט אז דער רבי האט געהאט די צייט צו קומען פארלערנען. איך געדענק אז ווען עס איז אויסגעקומען אז דאס פארלערנען זאל זיין אין די פארטאגס שעות, פלעגט דער רבי אנטון די תפילין, עס איז דאך געווען זומער ווען עס איז שוין טאג אין די צייט, און אזוי האט דער רבי פארגעלערנט ביז די צייט ווען די בחורים זענען געגאנגען דאווענען מיט די אנדערע בחורים פון ישיבה.

כאטש איך בין טאקע נישט געווען אין די כיתה, האב איך אבער אריינגעכאפט דא און דארט צו איבערשמועסן די שיעורים מיטן רבי'ן. דאס איז געווען אין די טעג ווען עס איז געווען מיין רייע צו דאווענען מיטן רבי'נס מנין, איז נאכ'ן פארלערנען, בין איך אריין צום רבי'ן מיט נאך א בחור צוויי עפעס פרעגן, דער רבי איז נאך געווען אריינגעטון אינעם שיעור וואס ער האט נארוואס געענדיגט, און דער רבי האט אונז אנגעהויבן אויסצופרעגן אין לערנען "וואס פשט אין דעם תוספות?", "וויאזוי האט מען דאס געלערנט?", ער האט אנגעהויבן צו פרעגן קשיות. אזוי איז דאס אנגעגאנגען אפשר פאר א האלבע שעה, מען האט זיך געדונגען איבער געוויסע נקודות, און עס איז געווען א קאך און א ריתחא דאורייתא.

איינמאל מיר האבן געזען וואו עס איז, האבן מיר זיך שוין קובע געווען אז יעדעס מאל וואס מיר האבן געדאווענט ביים רבי'נס מנין, זענען מיר אריינגעגאנגען נאכן פארלערנען און דער רבי האט זיך משתעשע געווען מיט אונז מיט די שיעורים און מען האט פארברענגט בפלפול דאורייתא.

אגב, יענעם יאר שבעה עשר בתמוז איז דער רבי אריינגעקומען צום פארלערנען צען אזייגער פארמיטאג. דעמאלטס האט מען געהאלטן אינמיטן פרק כל הבשה, און דער רבי האט אנגעהויבן פארלערנען א לענגערן תוספות, וואס האט זיך פארצויגן ביז

דריי אזייגער נאכמיטאג!

איך גלייב נישט אז דער רבי האט דאס לכתחילה געוואלט, נאר עס האט זיך אזוי פארצויגן, און ביז דעמאלטס זענען די בחורים געווען ביים שיעור, מפני כבודו פונעם רבי'ן איז דאך קיינער נישט ארויסגעגאנגען, און ווען מען האט געענדיגט זענען שוין די בחורים געווען אינגאנצן פארביי, שטייענדיג אין אזא שווערן פאסט טאג, און נאך אזויפיל שעות פארלערנען. דער רבי האט זיך ממש פארגעסן ווי ער האלט און וועלכן טאג עס איז, אזוי ווייט איז ער געווען אריינגעטון ביים לערנען.

ביי חזרה האט מען צופיל צייט

איינמאל ווען מען האט געהאלטן ביים אנהייבן דאס דאווענען ביי די בחורים, איז דער רבי אריינגעקומען פאר הודו, ער האט גענומען א גמרא, און צוגעגאנגען צו די בימה און מעיין געווען דארט עפעס. שטייענדיג דארט האט ער אנגעהויבן צו פרעגן די ארומיגע בחורים פשט אין די גמרא. דארט איז געשטאנען צווישן די אנדערע בחורים הרה"ג ר' יצחק דוד פריעדמאן שליט"א פון וויליאמסבורג, און דער רבי האט אים אנגעהויבן אויספרעגן וויאזוי ער האט געלערנט, ס'איז אנגעגאנגען א טענה'ריי אפשר א האלבע שעה אז מ'האט שוין באלד פארגעסן אז מען דארף יעצט גיין דאווענען... מ'האט געזען א דוגמא וויאזוי מ'דארף לערנען.

אבער אפילו אין דער רבי געווען דער 'פארהערער'. דער פארהער איז צוגעגאנגען אז דער רבי און דער מגיד שיעור הרה"ג ר' יודא אליעזר שליט"א זענען געזיצן ביים מגיד שיעור'ס טישל, רבי יודא אליעזר האט געפרעגט שאלות פון יעדן בחור, און דער רבי האט זיך צוגעהערט. ווען דער רבי איז דארט געווען, האט זיך דער רבי כמעט די גאנצע צייט מתווכח געווען מיט אים איבער א פשט אין א תוספות, א רש"י, און מיט דעם איז אוועקגעגאנגען א גרויס חלק פונעם פארהער...

ווען עס איז געקומען צו מאכן "חזרה" איבערצוצורין אלע בלעטער וואס מען

זיצן אויפן באנק

ס'איז געווען א תקופה בשנת תשל"ג און תשל"ד לפ"ק ווען דער רבי האט יעדע נאכט פארגעלערנט משניות. דאס פארלערנען איז געווען ביינאכט, ביי "נאכט סדר", און עס איז געווען מיוחד פאר די עלטערע בחורים. דער סדר איז געווען אז א האלבע וואך האט מען געלערנט סדר קדשים, און א האלבע וואך האט מען געלערנט סדר מועד. נאכמעה, יענע תקופה האט דער רבי מוצאי שבת - אנשטאט די סיפורי צדיקים - אזוי ווי מ'האט געענדיגט זאגן ויתן לך, האט מען געברענגט א משניות און דער רבי האט אנגעהויבן פארצולערנען סדר מועד ווייטער וואו ער האט געהאלטן.

אזוי אויך האט דער רבי אסאך מאל דערמאנט אז א בחור זאל זיך נישט באקוועם מאכן ביים לערנען. איך געדענק איינמאל ווען דער רבי איז אריינגעקומען אין בית המדרש, כדרכו

האט געלערנט, האט רבי יודא אליעזר געטראכט אז מען זאל נישט מאכן חזרה, נאר ענדערש לערנען חולין מיטן פירוש "ראש יוסף", דאס איז א ספר פונעם פרי מגדים אויף די מסכת, וואס דאס איז א פעסטער און טיפער פירוש. עס האט זיך געטון צווישן די בחורים וואס עס איז בעסער, צי מען זאל מאכן חזרה צו געדענקען דאס לערנען, אדער מען זאל נישט איבערגיין די בלעטער אין די שיעורים נאר לערנען די סוגיות מיטן ראש יוסף.

איינע פון די טעג איז דער רבי אריינגעקומען פאר'ן דאווענען אין אונזער כיתה, און ער האט געזאגט אז ער איז שטארק דערביי אז מ'זאל נישט מאכן חזרה און מ'זאל ענדערש לערנען ווייטער. דער רבי האט געזאגט במתק לשונו "א בחור דארף זיך מתייגע זיין, ער דארף זיך פלאגן. ביי חזרה האט מען צופיל צייט..." און דער רבי האט אונז געהאלטן א גאנצע שמועס איבער דעם ענין.

בקודש זיך אומצוקוקן כסדר וויאזוי די בחורים לערנען און שטייגן, האט ער געזען אז איין בחור האט זיך געזעצט אויף א בענקל. דעמאלטס איז געווען אין ביהמ"ד פון די ישיבה נאר בענקל, ס'איז נישט געווען קיין בענקלעך, און דער בחור האט זיך געשאפן א בענקל און ער האט זיך דארט געזעצט. דער רבי איז צוגעגאנגען צו אים, און אים געגעבן א קלאפ אין רוקן. דער בחור האט זיך אויפגעשטעלט, און דער רבי האט געגעבן א שטופ אוועק דאס בענקל, און צוגעטראגן דעם בחור צו די באנק און אים געזאגט "אזוי דארף מען לערנען, נישט באקוועמערהייט אויף א בענקל..."

שפעטער ווען מען האט זיך אפגערעדט אז די בענקל מאכן דעם רוקן וויי טון, האט ער מסכים געווען אז מען זאל אריינברענגען בענקלעך אז די בחורים זאלן יא קענען זיצן מער באקוועם אז עס זאל זיי נישט שטערן. אבער סתם אזוי האט ער זייער געהאלטן אז מען דארף זיך נישט דוקא באקוועם מאכן צום לערנען.

המשך יבא בע"ה

אנ"ש לאנ"ש

בריון און
מעסעדזשעס פון
אנשי שלומינו
צו אנשי שלומינו

ימים נוראים אין טאהש - היינו כחולמים

שלום וברכה צו אנ"ש די בכל אתר ואתה. איך בעט די מערכת אריינצולייגן דעם בריוו, ווייל איך שפיר אז עס קען זיין א שטארקע תועלת פארן ציבור החשוב, תלמידי וחסיד טאהש.

עס איז באקאנט די געשיכטע וואס ווערט דערציילט אויף איינעם פון די צדיקים הקודמים, אז איין יאר מוצאי שבת פאר סליחות האט ער זיך געזען אין א חלום זיצן ביים 'נעילת החג' טיש מוצאי שמחת תורה, זיך געזעגענענדיג פונעם ירח האייתנים מיט שטארקע געגויעם, טראכטנדיג אז מען וועט דארפן ווארטן

נאך א גאנץ קיילעכיק יאר ביז מען וועט נאכאמאל האבן די זכיה דורכצוגיין דעם הייליגן חודש פון התעלות והתרוממות - און פלוצלינג האט זיך דער צדיק דערוואכט צום קלאפ אויפן פענסטער פונעם שמש, וואס רופט אויפצושטיין צו סליחות...

אט די געשיכטע דערמאן איך זיך יעדעס יאר בשעת'ן דערהויבענעם 'עפל-טיש' בנעילת החג מוצאי שמחת תורה, ווען כנהוג זינגט מען דאן די ניגוני התעוררות פון די הייליגע טעג: "מלך על כל העולם כולו", "הבן יקר לי אפרים", וכו'. און עס קומט ארויף דער גאנצער חודש וואס איז נארוואס פארבייגעלאפן בצל הקודש פון כ"ק מרן רבינו שליט"א.

אנגעהויבן פונעם טרייסל ביי 'יתגדל' דעם ערשטן טאג סליחות, די שעות פון התפשטות הגשמיות דורכאויס דעם דאווענען ראש השנה, פונעם פארכטיגן מעמד תקיעת שופר און

די יסודות'דיגע דרשה בעפאר דעם בקול חוצב להבות אש, ביז די לעכטיגע פיוטים "ונתנה תוקף", "עוד יזכור", "מלכיות זכרונות שופרות", און דאס שטורמישע געזאנג ביי קדיש תתקבל.

און דערנאך יום הקדוש, די פייערדיגע "כל נדרי" דרשה מיט די הזכרת זכות אבות, "ויאמר ה' סלחתי כדברך", און די גאנצע נאכט און טאג דערויף, וואס איז איין שטיק התרוממות הנפש, די תפילת נעילה - "דיו אילו ימי וכל מי כנישתא לא סיפק פרישתא" די געהויבענע מאמענטן. פאר אנשי שלומינו וועלכע האלטן עס מיט פעלט בכלל נישט אויס מרחיב צו זיין...

און ווייטער סוכות, 'בצילא דמהינותא', די שמחת בית השואבה יעדער נאכט אין די טעג פון חול המועד, און די ריקודין נשגבים ביים שמחת בית השואבה רבתי אינעם בית המדרש - "מי שלא ראה שמחת בית השואבה, לא ראה שמחה מימיו". און ווייטער דער טיש ליל הושענא רבא, דער סדר ההושענות; ווער רעדט נאך פון די הייליגע מינוטן ווען דער גאנצער חודש קומט זיך צוזאם ליל שמיני עצרת ביי "אתה הראת לדעת" און די נאכפאלגענדע דערהויבענע ריקודין עד לב השמים.

מען קען אנפילן גאנצע בלעטער פון יעדע איינס פון די אויסגערעכנטע הייליגע מינוטן, והנייר כלה והם לא יכלו.

אט דאס אלעס קומט ארויף ביים נעילת החג, ווען יעדעס יאר באזונדער טוט נאכאמאל גאנץ דעם 'קשה עלי פרידתכם'. הלוואי ווען מען קען זיך יעצט אויפוועקן צו סליחות און נאכאמאל מיטלעבן די דאזיגע געהויבענע טעג.

ב"ה מען האט נארוואס זיך אויפגעוועקט צו סליחות. מען שטייט נאכאמאל איידער - אדער שוין מיט א טריט אריין אין - דעם ירח האתנים; חיים כולנו היום, ווידער אמאל מיטצולעבן דעם אומפארגעסליכן חודש בצל הקודש, ווידער אמאל מיטצולעבן די מתיקות'דיגע תפילות, פייערדיגע דרשות, און געהויבענע הקפות - און אלעס אינדערמיט.

לאמיר געדענקען וויאזוי צו שעצן די יעצטיגע מינוטן, צו וועלכע מיר וועלן נאך אזוי ארויסקוקן און וועלן וועלן צוריקדרייען דעם זייגער אהער.

מ. קרויס

מושיבי עקרת הבי"ת אם הבנים שמחה - מחשבות נאך די פטירה פון מרת ווייבערגער ע"ה

ליינענדיג אינעם גליון באור החיים פאריגע וואך די שיינע און קורצע הערכה אויף האשה החשובה מרת ווייבערגער ע"ה, האט זיך מיין אויג אפגעשטעלט אויפן פאראגראף ביים סוף: "זי האט זוכה געווען צו א טיפער עלטער און איז אוועק אין דעם הויכן עלטער פון ניין און ניינציג יאר, איבערלאזנדיג א שיינעם דור יראים ושלמים לשם ולתפארת". איך האב געטראכט צו מיר, ביי וויפיל מענטשן אויף וועמען מען שרייבט אזעלכע אויסדרוקן איז עס טאקע אזוי אמת ווי ביי די נפטרע; וואס האט באמת איבערגעלאזט א הערליכן בוים, נצר מטעי מעשה ידיה להתפאר - קינדער און אייניקלעך כולם אהובים כולם ברוכים, ערליכע חסידישע אידן אויף א פארנעם וואס מען טרעפט באמת זעלטן.

עס ציעט שטריכן צו די גמרא אין מסכת ברכות (י:): "אמר ליה רב לרבי חייא: נשים במאי זכיין? באקרויין בנייהו לבי כנישתא ובאתנוי גבריהו בי רבנן".

עס איז דאך באקאנט אז הרה"ח ר' הערש לייב ע"ה, אינאיינעם מיט זיין עזר כנגדו די נפטרע ע"ה, זענען געווען גאר אינסטרומענטאל ביים אוועקשטעלן דעם הייליגן טאהשער ווינקל, נאך ווען דער רבי זי"ע האט געוואוינט אין מאנטריאל. ר' הערש לייב איז גאר געווען פאר לאנגע יארן דער אפיציעלער גבאי פון דעם היסטארישן ביהמ"ד אין מאנטריאל "אהל אלימלך", זיך אוועקגעבנדיג שעות יעדן טאג אהערצושטעלן דעם ביהמ"ד און זיכער מאכן אז עס איז אלעמאל דא א מנין.

אזוי אויך פלעגן ר' הערש לייב און זיין בני בית ע"ה זיכער מאכן אריינצונעמען זייערע קינדער אין די עבודת הקודש, וועלנדיג אז זיי זאלן אויך האבן א טייל אין דעם געוואלדיגן זכות. ווען קיינער איז נישט געווען אין ביהמ"ד, פלעגן די חשוב'ע טעכטער אריינקומען און ארויסהעלפן מסדר זיין די בענק און זיצן, אא"וו.

עס איז באקאנט דאס וואס רביה"ק האט אמאל געזאגט, אז דורך דעם ביהמ"ד וואס טראגט דעם זיידנס נאמען (מח הסב"ק זעכס"א) איז דער זיידע משפיע אויף דער וועלט.

דעריבער איז נישט קיין וואונדער אז מען זעט וויאזוי די הייליגע ארבעט האט זיך אויסגעצאלט בכפלי כפליים, ווען ר' הערש לייב און זיין בני בית האבן זוכה געווען צו זעלטענע אריכות ימים אינאיינעם מתוך עושר ואושר, און איבער אלעם, זוכה געווען צו זען פינף דורות יראים ושלמים, זרע ברכ'ה - דער וואונטש פון יעדן איד.

נשים במאי זכיין, באקרויין בנותיהו לבי כנישתא ובאתנוי גבריהו בי רביה"ק זי"ע.

(-)

וויבאלד עס נעמט צייט צו מגיה זיין די בריוון אין דעם אפטיילונג כראוי, ביטע אנשולדיגן אויב זעהט איר נאך נישט גלייך אייער מעסעדזש אדער בריוו אינעם מדור.

לחצו א מעסעדזש אויף
קול איחוד
718.451.8674 #841

שיקט א
פּעקט
845.610.8674

שיקט א בריוו אויף
פאסט
11 VAN BUREN DR. #205
MONROE, NY 10950

איבערצוגעבן
אייער בריוו

אזר לישורים

זכרונות מאנשי שלומינו שהלכו לעולמם

הרה"ח ר' אלימלך קליין ז"ל (א) משב"ק ויד ימינו של רביה"ק זי"ע רבות בשנים

י"ב תשרי תש"ס

צו יעדעם איינעם. ער האט זיך געזארגט פאר יעדן מיט א אויסטערלישע איבערגעגעבנקייט, ספעציעל פאר די ארעמע בחורים וואס האבן געפונען ביי אים אן אפגעט טיה. ר' אלימלך האט זיך געזארגט פאר זיי, און נישט איינמאל איז ער צוריקגעקומען נאך בין הזמנים מיט פולע רענצלעך מיט ספרים און קליידער פאר זיינע נויטבאדערפטיגע חברים וואס האבן נישט געהאט דאס מינדערסטע.

אלימלך האט זיך מיט די צייט אויך אריינגעדייט אין רבי'ס שטוב און איז געווארן איינער פון די שטוב-מענטשן. ווי יעדע וואך שבת פלעגט ער צולייגן א יד אין וואס עס האט נאר אויסגעפעלט, ארויסהעלפנדיג מיט אלע הצרכות'ער.

ר' אלימלך ז"ל איז געווען גאר קלוג און מיט זיין פיקחות האט ער אויסגענוצט זיין שטאנד זיך צוצוקוקן צו די הייליגע עבודה פונדערנאנט, אויסנוצנדיג יענע תקופה צו שעפן יראת שמים און שטייגן העכער אין עבודת השם.

ווען דער דעמאלטסדיגער הויז-בחור, **הרה"ח ר' אהרן קרויס שליט"א** איז א חתן געווארן, האט דער רבי ממנה געווען ר' אלימלך צו זיין דער הויז-בחור; אן עבודה וואס ער האט איבערגענומען מיט א שטארקייט.

טראץ זייענדיג פארנומען דינענדיג אלס הויז-בחור, פונדעסטוועגן האט ער נישט ארויסגעטרעטן מאהלו של תורה, נאר משים געווען לילות כימים און שוקד געווען על דלתות התורה בעוז ותעצומות.

אין יענע תקופה פלעגט ער לערנען מסכת כתובות מיט **אב"ד נאפקא מאנסי שליט"א** ביי חצות הלילה, וואו עס האט כסדר פאסירט אז ר' אלימלך איז נאך געווען אויף, בעת זיין חברותא איז שוין אויפגעשטאנען...

האט נישט אויפגעגעבן אויף קיין פינטעלע אידישקייט נאכן קריג. טראץ די שווערע מלחמה וואס ער איז אריבער און אונטער די שווערע קאמוניסטן, איז ער אנגעגאנגען מיט זיין פולער אידישקייט פונקט ווי פארן קריג.

ווען ר' אלימלך איז אלט געווען פיר יאר, האט זיך זיין משפחה ארויסגעצויגן פון דעם בלוטיגן אייראפע און געמאכט זייער וועג קיין אמעריקע, האפענדיג אויף א נייעם עתיד מחנך צו זיין די קינדער בדרך התורה.

ר' חיים האט זיך באזעצט אין קראון הייטס, א שטאט פיל מיט חסידישע אידן בימים ההם. ווי ר' חיים איז נתקרב געווארן צו הרה"ק מסאטמאר זי"ע, און ער האט געשיקט זיין יונגן אלימלך לערנען אין דעם ארטיגן סאטמארער חדר.

אלט זייענדיג דרייצן יאר, האט אים זיין טאטע געשיקט לערנען אין די נארוואס געגרינדעטע טאהש'ער ישיבה וועלכע איז דאן אויפגעשטעלט געווארן דורך רביה"ק זי"ע. אלימלך האט זיך געזעצט לערנען מיט פלייס און התמדה, און מיט זיינע געבענטשטע כשרונות האט ער זיך ערווארבן א נאמען אלס איינער פון די בעסטע תלמידים אין ישיבה.

אלע האבן ליב געהאט אלימלך צוליב זיינע גוטע מידות און זיין גאלדענע הארץ מיט וואס ער האט זיך באצויגן

זיבן און צוואנציג יאר זענען שוין פאריבער זינט יענעם טאג, י"ב תשרי תש"ס, ווען עס איז אנגעקומען די בשורה פון די פלוצלוג'נדיגע פטירה פונעם איש אמונו ויד ימינו פון רביה"ק זי"ע, הרה"ח ר' אלימלך קליין ז"ל, בד"ם ימיו, און עלטער פון פיר און פערציג יאר.

אסאך קען געשריבן ווערן איבער די איבערגעגעבנקייט פונעם געטרייען גבאי ר' אלימלך צום הייליגן רבין זי"ע, זיין אויסערגעווענליכע מסירות נפש מיט וואס ער האט באגלייט רביה"ק במסירות נפש, איז געווען ידוע לכל; זייענדיג א ריכטיגער עומד ומשמש במשך די יארן.

נישט נאר דעם הייליגן רבי האט ר' אלימלך באדינט, נאר די אנצע קהילה וכל באי שער עירו.

ווער אימער עס האט איבערגעטרעטן די קלאמקע און געקומען צום הייליגן רבין, האט ר' אלימלך זיך געזארגט אז עס זאל זיי גארנישט פעלן; ער האט געעפנט זיין הארץ פאר זיי און צוגעשטעלט צרכי לבבם.

אלה תולדות

ר' אלימלך קליין ז"ל איז געבוירן געווארן י"א סיון תשט"ו לפ"ק אין דעם קליינעם שטעטל ניר-בעלטאק אין אונגארן, צו זיין טאטן ר' חיים קליין.

ר' חיים איז געווען א דערהויבענער איד און א פארציטישער חסיד וואס

זיין אהבה צום רבין איז געווען אויסטערליש, און כמים פנים אל פנים האט אים דער רבי ארויסגעוויזן א מורא'דיגע אהבה, ממש ווי א אייגן קינד.

פרק האיש מקדש

דעם מחותן, און ער האט אויפגעהאלטן
דעם שידוך ווארטנדיג אויף זיין טאטן
ר' חיים ער זאל קומען צו פארן פון ניו
יארק.

ווען ער אליין איז שוין געהאלפן געווארן
און זיי נאכנישט, בעט ער דעם רבין אז
דער רבי זאל זיי אנוואונטשן זיי זאלן
בקרוב געהאלפן ווערן.

נייעט, באדיכטן, און
אנטוויקלונגען, אינערהאלב

קהילותינו הקדושים

צווישן מקהלת אנשי
שלומינו ברחבי תבל

במקהלות

ביהמ"ד הגדול:

ספעציעלע גלאז אהערגעשטעלט אין ביהמ"ד הגדול צו פארבעסערן דעם קול התפילה פאר די ימים נוראים

בעלי תפלות און דעם קולו בקודש פון רבינו שליט"א בשעת
די תפילות.

ווי דערמאנט, וועט דאס זיין א ספעציעל
שטארקע הילף ספעציעל פאר די עזרת נשים,
צו קענען מיטהאלטן די געהויבענע תפילות
מיט א נעימות אן קיין שטערונגען.

דער ציבור קוקט ארויס אז דאס "היה
עם פיפיות" זאל האבן אן אנדערן טעם מיט די נייע
פארבעסערונגען, ווען די נעימות קול החזן וועט אפהילן אינעם
היכל הבית מדרש, און אז עס זאל זיין "שישמע קולך במוסד"
און אויספועלן א שנת גאולה וישועה.
לשמוע אל הרינה ואל התפילה.

אין א חידוש'פולן פראיעקט האבן די געטרייע הנהלת ביהמ"ד
הגדול אינסטאלירט א ספעציעלע 'קאסטום גלאז', וועלכע איז
אהערגעשטעלט געווארן מיט געלונגענע טעכניקן, ל ר ו מ
קול התפילה יעצט אין די טעג פון די ימים
נוראים.

דער היכל הבית מדרש וואס איז מלא
על גדותיו און איז צר מהכיל צוליב די ריבוי
המתפללים כ"י ביי די תפילות ימים נוראים, האט אין
די לעצטערע יארן פארשווערט פארן קול החזן צו גרייכן דעם
גאנצן היכל, און ספעציעל אין די עזרת נשים.

אין א באגריסנדן אקט האט מען דורכגעפירט א קאסטבארן
פראיעקט צו אינסטאלירן א טייערע גלאז ביים עמוד, וואס
וועט בעזרת השם פארשטערקערן דעם קול השמיעה פון די

ביהמ"ד אברכים:

באקוועמער שאטער איז אויפגעשטעלט געווארן בחצר ביהמ"ד אברכים, ספעציעל פאר די ימי הסליחות

געדרענג, איבערהויפט יעצט אין די ימי הסליחות. דאס דינט
אלס א שטארקע דערלייכטערונג פאר די הונדערטער באי בית

ווי יאר יערליך איז אויפגעשטעלט געווארן א גרויסער
טענט פארנט פון בית מדרשינו אברכים, צו העלפן לינדערן די

מדרשינו, כדי צו קענען אנהאלטן די מנינים און שיעורי תורה תמידין כסדרן ו שלא יבטל התמיד.

דער טענט דינט אויך אלס א היכל התורה יעצט אין די ימים בין הזמנים, וואו די חשוב'ע לומדים האבן א געלעגנהייט עוסק צו זיין בשעשועי דאורייתא אונטער די פרישע לופט אין דעם געשמאקן הערבסט סעזאן, וואס העלפט גלייכצייטיג לינדערן

דעם איבערגעפילטן עד אפס מקום'דיגע היכל.

דער שטער איז אויסגעשטאט מיט אלע באקוועמליכקייטן, דינענדיג אלס א פראוויזארישער בית מדרש און אכסניא של תורה אין די דאזיגע טעג.

בית שמגדלין בו תורה ותפילה.

בית חינוך לבנות בנות חוה ד'טאהש - מאנסי יע"א:

טויערן פונעם נייעם בית חינוך לבנות "בנות חוה" אין שטאט מאנסי געעפנט בשעתו"מ!

זה היום עשה ה' נגילה ושמחה בו!

דעם פארלאפענעם דאנערשטאג נצבים-וילך תשפ"ו טאג וועט פארציכנט ווערן מיט גאלדענע אותיות אין די דברי הימים פון קהלתנו הקדושה אין מאנסי, מיט דער היסטארישער עפענונג פון א נייעם בית חינוך לבנות, לתורה, ליראת שמים ולחסידות!

כוחות, אלעס אונטער דער פערזענליכער הדרה און באגלייט מיט ברכת קדשו פון כבוד קדושת רבינו שליט"א, איז בשעה טובה ומצלחת, געעפנט געווארן דער נייער בית חינוך לבנות, בנות חוה, על שם אם המלכות, די מאמע פון כבוד קדושת רבינו שליט"א, וועמנס יארצייט עס איז געפאלן טאקע בו ביום פונעם עפענונג כ"א אלול.

דער מוסד האט זיך געעפנט מיט דער ערשטער קלאס, אין וועלכער די חשוב'ע מיידלעך פון חשוב'ע משפחות אנשי שלומינו וועלן נתחבר ווערן אין א ריינעם און הייליגן מקום, ברוח התורה והחסידות ועל דרך ישראל סבא.

אנשי שלומינו רוישן מיט פרייעדיגע געפילן אז מען איז בסייעתא דשמיא אנגעקומען צום ענדגילטיגע מאמענט, און בעטן א הייסע תפלה אז דער בית חינוך זאל בליען און מצליח זיין מיט גרויס סייעתא דשמיא, און אויפשטעלן דורות ישרים ומבורכים, לשם ולתפארת ולקדש שם שמים.

נאך דער געוואלדיגער הצלחה פונעם תלמוד תורה עבודת משולם פייש אין שטאט, און נאכן זען די הערליכע פירות וואס דער מוסד האט שוין ברוך השם ארויסגעגעבן, האט אבינו רועינו כבוד קדושת מרן רבינו שליט"א באויפטראגט די געטרייע הנהלת המוסד, אריינצופרינגען אין א פרישע אונטערנעמונג און עפענען א בית חינוך לבנות, מיטן ציל מחנך צו זיין ערליכע אידישע טעכטער על דרך אבותינו ורבותינו הקדושים.

נאך עטליכע חדשים פון שווערע הכנות, וואס זענען דורכגעפירט געווארן במסירות נפלאה און מיט אויסערגעווענליכע

אבד חסיד מן הארץ:

טדערן אויף המנוח איש תם וישר, הרה"ח ר' אליעזר אשר אנשיל ב"ד שרגא פייוויל עהרנפעלד ז"ל

לענגסטע מרביץ תורה בתלמוד תורה דקריתינו הק' פאר איבער 40 יאר כולם שוין לטובה

ר' אליעזר ז"ל איז געווען א איש מורם מעם, א געהויענער חסיד ומדקדק בקלה כבחמורה, מהיושבים ראשונה שבשוורה, און אדוק ומקושר בכל נימי נפשו אצל רביה"ק ז"ע.

פון זיינע פריעסטע יארן איז ר' אליעזר ז"ל געווען אויסגערופן

קרית טאהש: מיט ערשיטערונג האבן אנשי שלומינו אויפגענומען די ביטערע בשורה איבער די פטירה פון הרב החסיד ר' אליעזר עהרנפעלד ז"ל, וועלכע איז נפטר געווארן סמוך לכניסת השבת אין עלטער פון פינף און זיבעציג יאר.

באריכטן און
אנטוויקלונגען פון די

4 תורה פעסטונגען

ישיבה גדולה און החיים טאהש
ישיבה גדולה תורת משולם פייש טאהש - ניו יארק
ישיבה קטנה און החיים טאהש
ישיבה קטנה תפארת משולם פייש טאהש - ניו יארק

ישיבה של רבי

נייעס, באריכטן, און
אנטוויקלונגען אינערהאלב

ישיבה גדולה
און החיים
קרית טאהש יע"א

באור החיים

לאור

גרויסארטיגע סדר החזרה ובחינה בעל פה אויף גאנץ מסכת בבא בתרא

עס איז געווען א ערהאבן בילד און א געוואלדיגע נחת רוח צוצוקוקן ווי די בחורים קענען די לימודים און די מסכת בעל פה ישר והפך, און עס איז אודאי געווען די שענסטע און ריכטיגע כבוד פאר מרן רבינו הקדוש מייסד הישיבה משמי מעל, ווען זיינע תלמידים שטייגן בתורה און פארהערן זיך אזויפיל בלעטער גמרא בעל פה.

*

עקסטער איז פארגעקומען די פארהער אויף גאנץ מסכת סוכה וועלכע מען האט געלערנט אין ראם פון די חבורה סוכת שלם - נאכדעם וואס אין די סדר שיעור עיון האט מען במשך די יאר געלערנט די ערשטע פרק פון די מסכת, און די איבריגע פרקים האט מען געלערנט אין פרייע צייטן, און יעצט סוף זמן איז געקומען די ריכטיגע צייט פון ברנה יקצורו ווי מען האט זיך פארהערט די גאנצע מסכת.

אשרי מי שגדול בתורה ועמלו בתורה!

דערהויבענע תפלת
שחרית ומסיבת
לחיים לרגל סוף
זמן פארגעקומען
בהיכל הישיבה
בראשות ריש
מתיבתא קדישא
כ"ק מרן רבינו
שליט"א

אין די לעצטערע וואכן פונעם מוצלח'דיגען זמן הקיץ זמן איז אפגעהאלטן געווארן די גרויסע חזרה אויף אלע לימודים אין גמרא פון די פארלאפענע יאר, ווען לויט א פאראויס-געשטעלטע סדר החזרה האבן די תלמידים איבערגע'חזר'ט גאנץ מסכת בבא בתרא אינטערן מבצע תורת, וועלכע האט געמוטיגט די תלמידי הישיבה צו מרבה זיין בלימוד החזרה ביתר שאת.

עטליכע מאל איז פארגעקומען גרעסערע סדרי הלימוד פון מערערע שעות רצופות, און סוף סדר האט מען גענומען א בחינה בכתב אויף די לימודים.

די חשוב'ע מגי"ש שליט"א האבן כסדר אויפגעטרעטן מיט א שטארקע דיבורים פאר די תלמידי הישיבה, ארומרעדנדיג א תלמיד הישיבה איז אז מען קען זעהן ווי פארשידענע ענינים ללימוד והתמדת התורה, און אויך שטארק ארויסגעברענגט אז די גרעסטע חיזוק איז ווי ווייט מ'איז ב"ה געשטיגן ביז אהער, און פון דעם נעמען די ריכטיגע שטופ אנצוגיין ווייטער.

צום לעצט אין די רייע איז פארגעקומען א לענגערע סדר הלימוד די פארלאפענע ליל שישי פרשת כי תבא העל"ט, ווי די תלמידי הישיבה האבן אין לויף פון די סדר הלימוד איבערגע'חזר'ט בבחינת חזר חזרה אלע לימודים צו קענען זיין גרייט אויף די פארהער און קונה זיין די מסכת בקנין נצח.

און די נאכפאלגענדע לעצטערע טעג פונעם זמן האט זיך אפגעשפילט די ריכטיגע קידוש שם שמים, ווען די תלמידי שיעור ב' האבן זיך פארהערט אויף איבער 100 בלאט גמרא אין מסכת בבא בתרא, און א גרויס חלק פון די תלמידים האבן זיך גאר פארהערט די גאנצע מסכתא 175 בלאט וועלכע זיי האבן געלערנט משך די פארלאפענע 2 יאר, די זעלבע האבן די תלמידי שיעור א' זיך פארהערט ביי די מגי"ש שקלא וטריא די ערשטע האלב פון מסכת בבא בתרא, קרוב צו 80 בלאט וועלכע זיי האבן געלערנט משך די גאנצע יאר.

דעם פארלאפענעם דאנערשטאג נצ"י - ביומדה"ל פונעם אמה של מלכות מחברתו הטהורה פון מרן רביה"ק זי"ע - איז אין היכל הישיבה פארגעקומען א הערליכע און דערהויבענע מעמד "סיום הזמן" בראשות כ"ק רבינו שליט"א, ווי מיט דעם האט זיך געשלאסן דעם הצלחה'דיגן זמן בין כותלי הישיבה.

מרן רבינו שליט"א איז ערשינען אין היכל הישיבה צו תפלת שחרית כוונתיקין, און צוגעגאנגען צום עמוד לרגל די יארצייט, אריינברענגענדיג א רוח של קדושה אין גאנצן היכל, און אזוי אויך עולה געווען לוי לתורה.

נאך תפלת שחרית האט מרן רבינו שליט"א פארהערט אלע 3 כתות באזונדער אויף די לימודי הזמן, ומה נהדר היה המראה ווי די משמורות פון די תלמידים האבן זיך 3 מאל געטוישט, פאר תלמידי שיעור ג' איז פארגעקומען די פארהער אויף הלכות טריפות, און פאר תלמידי שיעור א' וב' איז פארגעקומען די פארהער אויף די לימודי שיעור עיון אין מסכת סוכה, פון וואס מרן רבינו שליט"א האט גענאסן א געוואלדיגע קורת רוח פון די בנין כשתולי אלים סביב לשולחני, און די בקיאות התורה וועלכע די בחורים פארמאגן, און עס האט זיך ארויסגעוויזן די געוואלדיגע בקיאות התורה פון די חשוב'ע תלמידים וועלכע האבן זיך מייגע געווען בספרות אביי ורבא משך די פארלאפענע

גאנצע יאהר, און יעצט שניידט מען די פירות.

דערנאך איז פארגעקומען א ווארעמע מסיבת לחיים לכבוד סיום הזמן, מען האט געזינגען ווארימע ניגונים, דער חשוב'ער מנהל שליט"א האט איבערגעגעבן א ווארימע גרוס פאר כ"ק רבינו שליט"א, און ארויסגעברענגט די געוואלדיגע התמדת התורה פון די תלמידים, בפרט אין די לעצטע וואכן פונעם זמן און אין די באזונדערע די סדרי הלימוד בין עצי ההרים ווי מען האט פארוויילט עטליכע מאל און עוסק געווען בלימוד החזרה.

דערנאך האט מרן רבינו שליט"א אויפגערעטן מיט לענגערע דברות קודש, פול מיט הדרכה און חיזוק לקראת די ימי בין הזמנים. צווישן אנדערע האט דער רבי שטארק אונטערגעשטראכן די וויכטיקייט פון עבודת התפלה, דאווענען בזמן, קריאת שמע בזמנה, כיבוד אב ואם, אויסנוצן די ליכטיגע טעג אין וואס משטייט יעצט, און נאך יסודות'דיגע ענינים אין עבודת השם.

נאכ'ן מעמד זענען אלע תלמידים אריבער ביי מרן רבינו שליט"א זיך צו געזעגענען. דער רבי האט פארטיילט פאר יעדן תלמיד די פרסים און געלחמ'נט די הצטיינות, און פארטיילט האניג לשנה טובה ומתוקה.

בהיכל הישיבה

נייעס, באריכטן, און
אנטוויקלונגען אינערהאלב
ישיבה גדולה
תורת משולם פייש
ניו יארק יע"א

העפטיגע פארגרעסערונג צום בנין הישיבה גדולה און צוגרייטונגען אין פולן קראפט צו פארענדיגן לקראת זמן החורף הבעל"ט

אזוי אויך גייט אן העפטיגע צוגרייטונגען אין אלע הינזיכטן, דאס אויפנעמען די חשובע כלי קודש מומחים בשדה חינוך והרבצת התורה, מסדר זיין די לימודים, און איינרישן דעם בנין וכו' אז לקראת דעם נייעם יאהר זאל אלעס זיין גרייט אנצוהייבן בע"ה דעם יאהר ביתר שאת וביתר עוז.

ובשם ד' נעשה ונצליח להרחיב גבולי הקדושה, להגדיל תורה ולהאדירה.

לאור דעם ריבוי התלמידים בליע"ה כ"י און די עפענונג פון די פרישע כיתה ב' ווערט אין א בליץ שגעלקייט אין די טעג פארדאפעלט דער עקזיסטירענדע בנין הישיבה.

עס ווערט פארדאפעלט דער היכל הבית המדרש, און ס'ווערט צוגעלייגט נאך א לופטיגע כיתה, און נאך א שטאק מיט שלאף צימערן, אז דער בנין הישיבה זאל קענען אנטהאלטן בע"ה די העכער פופציג תלמידים צו דעם פרישן זמן הלימודים בהרחבת הדעת.

הוחדניו'דיגע גריסן

נייעס, באריכטן, און
אנטוויקלונגען אינערהאלב
ישיבה קטנה
תפארת משולם פייש
ניו יארק יע"א

'שבוע שכולו התעלות, סיום מסכת גיטין ושבת התרוממות' געפראוועט געווארן אין די

קעטסקילס מיט א געוואלדיגע הצלחה ב"ה

די מסכתא, וועט מען זוכה זיין צו טון גוטע מעשים. דאן האט רבינו שליט"א אויסגעפירט, אז היות עס ווערט גע'פסק'עט אין די הלכה אז עס איז א מצוה 'להחזיר גרושתו', דעריבער - האט זיך רבינו שליט"א צוקליפעט אין א געוויין - בעטן מיר פון אבינו שבשמים ער זאל שוין אויף אונז רחמנות האבן און 'מחזיר זיין גרושתו זיין, נאך קרוב צו צוויי טויזנט יאר וואס מיר זענען אין גלות, און אונז אהיים ברענגען קוממיות לארצינו.

שבת התרוממות

פרייטאג צו נאכטס, צווישן מנחה און קבלת שבת, האט הרה"ג הר"מ ומשפיע ר' מרדכי בעריש מערמלשטיין שליט"א געהאלטן א דרשה התעוררות, אלס אן אריינפיר צום הייליגן שבת קודש. בליל שבת קודש האט דער משפיע נאכאמאל אויפגעטרעטן מיט א דרשה מלאה וגדושה; דער עולם איז געזעצן געשפאנט צו הערן די טייערע דיבורים המאירים לב שומעיהם.

אויך האט אויפגעטרעטן הרה"ג פאמ"ק ר' ישראל ישכר לייפער שליט"א, ר"מ בשיבתנו הקדושה, מיט הערליכע געדאנקען אויף פרשת השבוע און עניני דיומא.

שבת בייטאג האט אויפגעטרעטן הרה"ג ר' חיים הערש מייזעלס שליט"א, ר"מ בשיבתנו הקדושה, מיט טרעפליכע דיבורים, ארומערענדיג איבער התקשרות בצדיקים און נאך ענינים נשגבים. דאן האט הרה"ג פאמ"ק ר' אלתר משה כהנא שליט"א, ר"מ בשיבתנו הקדושה, גענומען דאס ווארט; כדרכו האט ער באציבערט די צוהערער און ממחיש געווען די פסוקי הסדרה פאר די טייערע בחורים מיט פאסיגע רעיונות און חידושים, אז מהאט ממש געשפירט דעם 'אין שמחה כשמחת התורה'.

דורכאויס דעם גאנצן שבת האט הרה"ג ר' דוד שטערן שליט"א, ר"מ בשיבתנו הקדושה, זיך ספעציעל אפגעגעבן מיט די בחורים; אָנגעפירט די סעודות מיט א רגשי'גער ווארעמקייט, דורכ'ן מעורר זיין די הערצער מיט נאסטאלגישע חסידי'שע ניגונים און הייליגע זמירות שבת קודש.

שבת נאכמיטאג האט הרה"ג דער מנהל שליט"א פארגעלערנט פרקי אבות, א שיעור פון אמונה און בטחון און דברי חיזוק מספרי חסידות ובפרט במשנתו של רבותינו הקדושים מקאמארנא ז"ע.

דער קלימאקס פונעם שבת איז געווען בעת רעוא דרעוויין די שלש סעודות תורה פון הגאון הצדיק מאנסי'ער רב שליט"א ר"מ ישיבתנו הקדושה, דער גאנצער עולם האט זיך צוגעהערט א לענגערע צייט צו די ווארימע דברי תורה און די געוואלדיגע דברי התעוררות, וועלכע האבן אריינגעדרינגען טיף אין די נשמה. ווי עטליכע חשוב'ע בחורים האבן זיך אויסגעדרוקט: 'עס האט זיך געשפירט ממש ווי כל נדרי נאכט'.

יום שבתון (ושבוע שכולו התעלות) אין לשכוח!

(שמות הנדבנים וועט נאכפאלגן קומענדיגע וואך א"ה)

די טייערע בחורים האבן פארברענגט די לעצטע וואך און שבת פונעם זמן אויף די קעטסקיל בערג, אין די שטאט מאנטיסעלאו ניו יארק, אין א וואך פון התמדה והתעלות בתורה ועבודת ה', אלס אן הכנה צו די הייליגע טעג הבעל"ט.

אין אט די צייט האבן די טייערע בחורים משלים געווען די חזרה און די בחינה בעל פה אויף גאנץ מסכת גיטין, וואס מען האט געלערנט דורכאויס דעם יאר תשפ"ו. דער קול התורה האט געהילעכט פון די פריע פארטאגס שעה'ן ביז שפעט אינדערנאכט.

אין א געשמאקן און אנגענעמען וועטער האבן זיך פילע בחורים געזעצט לערנען אונטערן פרייען הימל 'שעות רצופות', אזש ס'האט זיך געדאכט ווי די ביימער אין וואלד זענען מקיים דעם 'וכל עצי השדה ימחאו כף'.

מיטוואך האט הרה"ג דער מנהל שליט"א אויפגעטרעטן מיט אן אינהאלטסרייכן און גאר אינטערעסאנטן שיעור, וואס האט אריינגעפירט די בחורים אין די סודות פון פארשידענע ספרי קודש און כתבי יד. דער מנהל האט ארויסגענומען אלטע אנטיק ספרים און הייליגע כתבי יד פון גרויסע צדיקים, וואס האט געהאלטן די בחורים געשמיעדט צום פלאץ. דער שיעור איז געווען אין א בחינה פון 'פרפראות' לתורה, און די צייט האט פשוט געפלאסן; ווען מהאט זיך ענדליך געדארפט שטעלן דאווענען מעריב, האט קיין איין בחור נישט געגלייבט אז א קנאפע איין און א האלב שעה איז פארביי ווי א רגע.

סיום מסכת גיטין

און דאן איז געקומען דער דאנערשטאג נאכט - דער גרויסער 'מעמד סיום הזמן וסיום מסכת גיטין'. א כוואליע פון 'שמחת התורה' האט ארומגענומען דעם זאל. אלס 'נואם הכבוד' האט אויפגעטרעטן איינע פון די חשוב'ע עלטערן, הרב הגאון פה מפיק מרגליות פאמ"ק ר' משה יחיאל מערמלשטיין שליט"א, ר"מ בשיבות ברכת משה וחתן סופר, זיין גאר אינהאלטסרייכע דרשה האט באציבערט די הערצער פון די פילע פאראממעלטע רבנן ותלמידיהון און די חשוב'ע עלטערן שיחיו, לאזנדיג א טיפן הארציגן רושם.

נאכן סיום האבן זיך בחורים ארויסגעלאזט אין פייערדיגע ריקודין לכבודו של תורה, פאר א לענגערע צייט.

דער קלימאקס פונעם שבוע ההכנה איז געווען ווען כ"ק מרחן רבינו שליט"א האט משמיע געווען דברות קודש - דורכן טעל - פאר תלמידיו הקרויים בנים. מיט גרויס התעוררות האט רבינו שליט"א געזאגט דברי חיזוק והדרכה פאר די הייליגע טעג המשמשים ובאים. עס האט יעדן איבערגענומען א גרויסע התרגשות ווען דער רבי האט ארומגענדט איבער די געוואלדיגע דערגרייכונגען וואס די בחורים האבן ערייכט מיטן לערנען און זיך פארהערן מסכת גיטין ומקצועות חשובות בשולחן ערוך.

נאכאגנדיג פון רבינו הקדוש ז"ע (ווען מען האט געלערנט אין ישיבה מסכת גיטין), אז 'גיטין איז טייטש 'גוט-טון' - דורך לערנען פלייסג

מהנעשה והנשמע
בביתו נאווה קודש
של כ"ק מרן רבינו
עט"ר שליט"א

ביצל הקודש

דינסטאג פרי נצנים-י"ד

כ"ק אדמו"ר מ'קאסאן פארשעי שליט"א האט באזוכט ביי רבינו שליט"א בביתו נאווה קודש. עס איז פארפירט געווארן א שיינע שמועס. ובמיוחד האט מען גערעדט פון דעם נייעם הכנסת אורחים אין די שטאט קאסאן, מקום מנוחת קדשו פונעם פעטער הרה"ק בעל בני שלשים ז"ע ומשפחתו. דער רבי האט מכבד געווען מיט לחיים, דערנאך ארויסבאגלייט ביזן גאס.

מיטוואך פרי נצנים-י"ד

נאכמיטאג איז דער רבי אנגעקומען צום קבלת פנים ביי די חתונה פון בת מוה"ר צבי חיים באנדא הי"ו אין די זאלן פון בית צירל. דער רבי האט מסדר געווען די כתובה, געוואונטשן לחיים, אנגעוואונטשן ברכת קדשו פארן חתן מחותנים און זיידע'ס ובני משפחה, מכבד געווען די מחותנים אנצוטון די קיטל, אנגעטון די גארטל, געלייגט די אש אויפן חתן, געגאנגען באדעקן די כלה, און מסדר קידושין געווען אונטערן חופה.

בייאכט האט דער רבי געצינדן ליכט און געדאווענט מעריב פארן עמוד לרגל די יארצייט פון אמו של מלכות, הרבנית הצדיקת חוה ז"ל בת הרה"ק רבי יודא הלוי ז"ע. נאך מעריב האט זיך דער רבי געוואשן צום סעודה אינאיינעם מיט די בני המשפחה זרע המלוכה בביתו נאווה קודש, במשך די סעודה האט דער רבי פארגעלערנט משניות און געזאגט קדיש.

דער רבי האט מכבד געווען הרה"צ רבי מרדכי יודא פיש שליט"א אויפצוטערען מיט פאסיגע ווערטער דברי זכרון פון די רביצין הצדיקת ע"ה, און דער רבי האט געבענטשט על הכוס.

דאנערשטאג פרי נצנים-י"ד

אינדערפרי האט דער רבי געדאווענט שחרית בהיכל ישיבה גדולה, דערנאך האט דער רבי פארהערט די תלמידים די לימודים פונעם זמן.

דערנאך איז פארגעקומען א מסיבת לחיים, דער רבי האט משמיע געווען דברות קודש, דערנאך האט דער רבי אונטערגעשריבן חתימת קדשו אויף די כתבי הצטיינות און פארטיילט פאר אלע תלמידים מיט האניג לשמירה ברכה והצלחה.

נאכמיטאג האט דער רבי פארהערט תלמידי ישיבה קטנה אור

החיים גאנץ מס' פסחים, וועלכע זיי האבן געלערנט במשך דעם יאה, און דערנאך גע'חתמ'עט די כתבי הצטיינות און פארטיילט פאר אלע תלמידים.

שפעטער האט זיך דער רבי מפאר געווען דעם מעמד סיום מס' וסיום הזמן, און משמיע געווען דברות קודש והדרכה.

דערנאך איז דער רבי ארויס צום ציון פון די אם המלכות הרבנית הצדיקת ע"ה ביום היארצייט, געזאגט מזמורי תהלים, געלערנט משניות, און געזאגט קדיש.

פארנאכטס האט זיך דער רבי משתתף געווען ביי די שמחת הבר מצוה פון בן הרה"ג ר' יואל ראזענבערגער שליט"א נכד רביה"ק זי"ע אין די זאלן פון בית צירל. דער רבי האט באשיינט די שמחה און אנגעוואונטשן ברכת מזל טוב.

שפעטער האט דער רבי משמיע געווען דברות קודש דורך טעל, פאר תלמידי ישיבה קטנה תפארת משולם פייש אין ניו יארק ביים מעמד סיום מסכת גיטין וסיום הזמן, און אנגעוואונטשן ברכת קדשו.

עשי"ק פרי נצנים-י"ד

נאכמיטאג איז דער רבי געווען באזוכן ביי להבחל"ח הרה"ח ר' אליעזר אשר אנשיל עהרענפעלד ז"ל.

שני"ק פרי נצנים-י"ד

פארן זמן הדלה"נ איז דער רבי ערשינען אין ביהמ"ד הגדול, געצינדן די ליכט ביים עמוד, די ליכט לע"נ רביה"ק זי"ע, און די נרות שבת, דערנאך געזאגט שיר השירים אינאיינעם מיט תלמידי ישיבה גדולה, און געוואונטשן א גוט שבת.

צו תפילת מנחה איז צוגעגאנגען כ"ק אדמו"ר מ'ספינקא שליט"א, דער רבי איז צוגעגאנגען צו קבלת שבת. נאכן דאווענען איז דער ציבור אריבער דעם רבי'ן וואונטשן 'א גוט שבת'.

ביים שלחן הטהור בהיכל ביהמ"ד הגדול זענען מכובד געווארן מיט הגבהת הכוס צו קידוש הב' טובי ב'ר ישראל זאב סג"ל שווארץ נ"ו.

מיט די זמירות זענען מכובד געווארן: אדמו"ר מזוטשקא קאראקאס שליט"א, הרה"ג ר' נחמי צבי חיים סג"ל קרויס

ישעי אשר ארגעל נ"ו פון בארא פארק.

נאכן טיש האבן די בחורים אהיימבאגלייט דעם רבין און געזאגט דברי תורה אויפן וועג, אנקומענדיג אהיים האט דער רבי געוואונטשן 'א גוט שבת'.

שבת נאכמיטאג האט פארגעלערנט פרקי אבות בהיכל ביהמ"ד הגדול הרה"ג ר' מענדל ווייס שליט"א דומ"ץ טיב לבב.

צו תפילת מנחה איז צוגעגאנגען מוה"ר אלימלך ראזענצווייג הי"ו, די עליות האבן עולה געווען ראשון הרה"ג ר' יעקב זאב יאקאב הי"ו פון מאנסי, שני מוה"ר יואל וועכטער הי"ו פון מאנטריאל, שלישי מוה"ר צבי חיים באנדא הי"ו, הגבה כ"ק אדמו"ר מ'ספינקא שליט"א.

קידוש ביי סעודה שלישית האט דער רבי מכבד געווען הרה"ח ר' חיים אלעזר דייטש הי"ו. דער רבי האט משמיע געווען דברות קודש.

מיט די זמירות זענען מכובד געווארן: הרה"ג ר' אברהם שלמה פאלאנאש שליט"א, הרה"ח ר' אהרן קרויס הי"ו, מוה"ר צבי חיים באנדא הי"ו, מוה"ר זאב דוב קרויס הי"ו.

דער רבי האט מכבד געווען כ"ק אדמו"ר מ'ספינקא שליט"א מיט ברהמ"ז על הכוס, שיר המעלות ה' אברהם דוד צבי ב"ר יצחק שמעון אסטרייכער נ"ו תלמיד ישיבה גדולה. מיט די שבע ברכות איז מכובד געווארן דער זיידע הרה"ג ר' מענדל ווייס שליט"א דומ"ץ טיב לבב.

דער רבי איז צוגעגאנגען צו תפילת מעריב. דערנאך געמאכט הבדלה, הגבהת הכוס צו הבדלה מוה"ר יעקב ארגעל הי"ו פון בארא פארק, די הבדלה האט געהאלטן ה' שמואל בער לייפער נ"ו בן אדמו"ר מ'באניא שליט"א פון קרית יואל.

נאך הבדלה האט דער רבי דערציילט שיחות קודש. דערנאך אויפגענומען קבלת קהל ולהתברך בחדר הפרטי בבנין הישיבה.

שליט"א, הרה"ח ר' ישראל בנימין סג"ל לאווען הי"ו, הרה"ח ר' מרדכי לייב לאנדאוי הי"ו, הרה"ח ר' יואל גאטליעב הי"ו פון קרית יואל, הרה"ח ר' לייבוש ארגעל הי"ו פון בארא פארק.

דער רבי האט פארגעלערנט בספה"ק נועם אלימלך, און דערנאך ממשיך געווען מיט דברות קודש.

ברהמ"ז על הכוס האט דער רבי מכבד געווען אב"ד שר שלום שליט"א. שבת נותנים לו מו"ה יחזקאל ראטטער הי"ו פון קרית יואל.

נאכן טיש האבן די בחורים אהיימבאגלייט דעם רבין און נאכגעזאגט דברי תורה אויפן וועג אנקומענדיג אהיים האט דער רבי געוואונטשן 'א גוט שבת'.

שבת אינדערפרי האט דער רבי פארגעזאגט ספר תהלים ביים עמוד כנהוג. צו פסוקי דמזמרה איז צוגעגאנגען מו"ה זאב דוב קרויס הי"ו, שחרית האט געדאווענט אב"ד טשענגער לעיקוואד שליט"א.

די עליות האבן עולה געווען: כהן הרה"צ רבי נחמן כהנא שליט"א חדב"ן, לוי אב"ד טשענגער לעיקוואד שליט"א, שלישי החתן ר' ברוך אברהם וועכטער הי"ו, רביעי ה' הבר מצוה שלום נ"ו בן הרה"ג ר' יואל ראזענבערגער שליט"א נכד רביה"ק ז"ע, חמישי מוה"ר אשר לעמיל זוסמאן הי"ו, ששי הרה"ג ר' מענדל ווייס שליט"א דומ"ץ ביהמ"ד טיב לבב קרית יואל, שביעי מוה"ר ישראל מרדכי זוסמאן הי"ו דער רבי האט געגעבן די נאמען לבתו הנולד לו למזל טוב, הוספות: די בעלי שמחה מו"ה זאב דוב קרויס הי"ו, מו"ה ישראל מינץ הי"ו, מו"ה מנחם מענדל הערשקאוויטש הי"ו, דער רבי האט געגעבן די נעמען לבתם הנולדה להם למזל טוב, אחרון מוה"ר משה זוסמאן הי"ו פון בארא פארק.

פאר מפטיר האט דער רבי געמאכט די מי שברך לחולי ישראל, מפטיר האט עולה געווען ה' הבר מצוה בן הרה"צ רבי מרדכי אברהם גינזבערג שליט"א חדב"ן. הגבה מו"ה משה פאנעט הי"ו.

נאכן ליינען האט מוה"ר יצחק נחום האמבורגער הי"ו משב"ק אויסגערופן בשלחות הקודש פון רבינו שליט"א אז אלע בחורים זאלן זיך משותף זיין ביי די סדרי מסגרת "ישיבת בין הזמנים".

צו תפילת מוסף איז צוגעגאנגען הרה"צ רבי מרדכי אברהם גינזבערג שליט"א חדב"ן. פתיחה צו אנעים זמירות הרה"ח ר' יושע וויינבערגער הי"ו פון ניו יארק.

ביים שלחן הטהור אינאיינעם מיט די תלמידי ישיבה גדולה ואורחים החשובים זענען מכובד געווארן מיט הגבהת הכוס צו קידוש ה' ב"ר ברוך גאלדשטיין נ"ו תלמיד ישיבה גדולה.

אז ביום השביעי מו"ה אליעזר פאללאק הי"ו פון לעיקוואד. ברהמ"ז על הכוס האט דער רבי מכבד געווען הרה"ח ר' מרדכי לייב לאנדאוי הי"ו, שיר המעלות ה'.

זכותה דרכינו ענני

אין זכות פון די תשוב"ר וואס זענען מוטל פאר אים מיום ציון הקדוש עדן ערב ראש חודש, וועט רבי הקדוש און א מלך ישר ביום הדין

ובזכות התם יציא איום לצדק דינו כי קדוש היום לאדונינו

אזי
אויסגעטלעכט
יאר פול מיט
השקט פאר אלע
הנפשות והעמל
העולם אין פאר
אשכנזי וי
בכל ארץ וארץ

המכיל דין אין דעם
אומאפגערעכט אין שיינס
דעם הילס וויילעך וויילעך

845.402.7058
TOSHESH@GMAIL.COM

\$36*
המכיל דין אין דעם
אומאפגערעכט אין שיינס
דעם הילס וויילעך וויילעך

\$54*
המכיל דין אין דעם
אומאפגערעכט אין שיינס
דעם הילס וויילעך וויילעך

\$100*
המכיל דין אין דעם
אומאפגערעכט אין שיינס
דעם הילס וויילעך וויילעך

פני תשובה
המכיל דין אין דעם
אומאפגערעכט אין שיינס
דעם הילס וויילעך וויילעך

בס"ד

אל מעלות כבוד אהובי ידידי ואנשי שלומינו, חסידים ואנשי מעשה
תלמידי וחסידיו אבינו רועינו מרן רבינו הקדוש זי"ע, ה' עליהם יחיו.

לקראת השנה החדשה הבאה עלינו ועל כל ישראל לטובה ולברכה, בהתקרב ימי הרחמים והרצון הקדושים,
הנני בזה לעורר את האהבה לאבינו שבשמים התקוע בלבבכם המהור, ולבוא בדברי ברכה וחיוזק מעומקא דליבאי
אל כל אחד ואחד מכם בפרטות, יחד עם בני ביתכם שיחיו.

הנה ימים באים, ימים אשר יש בהם חפץ - חפצי שמים - , הזמן והעת אשר מלכינו מלכו של עולם דורש אותנו
וחפץ בנו ביתר שאת, ומבקש מאתנו 'שובו אלי ואשובה אליכם', שומה עלינו להתחזק בשלשה עמודי עולם, תורה
עבודה וגמילות חסדים, ובפרט בעמוד זו של גמילות חסדים, וכמו שפירשו בספרים הקדושים, על מאמרם ז"ל,
יכול יהוה חותמין בכולן, תלמוד לומר והיה ברכה, כך חותמין וכו', דהיינו בימינו אלה ימי עקבתא דמשיחא חתימת
הגלות, עיקר העמוד הוא העמוד של גמילות חסדים, ועלינו לעבוד על עבודה זו במיוחד בימים אלו, להתחזק באהבת
ישראל ואהבת חברים ביתר שאת ועז, שהיא הכלי מחזיק כל הברכות ופתח לכל הישועות.

ולכן עלינו לשים עין פקוחה איש אל רעהו, לראות במצבו ובמצוקתו של חברו ולחוש בכאבו, הן בדיבור, בדברי
עידוד וחיוזק לשמח ולהרנין לב חברו, בדברים המשמחים את הנפש הכאובה, ובשפתיים מפיקות רצון, ובדיבורי
נחמה המתקבלים על לב נשבר ונדכה, והן במעשה, להרבות במעש ובפעולה למען הזולת, לעמוד לימין צר בשעת
דוחקו, לעוזרו לתמוך ולסעדו, הן בגוף והן בממוץ, ובכל אשר לא ידכם.

וכן להתפלל ולבקש לפני אדון כל בכל לב, כל אחד ואחד בעד חברו, וכבר אמרו רבותינו ז"ל כל המבקש רחמים
בעד חברו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה, ובה נמתקים כל הדינים ומתעוררים רחמים וחסדים רבים על
הכלל ועל הפרט.

צדיק באמונתו יחיה, עלינו להתחזק ביסוד היהדות, הוא האמונה שלימה והתמימה אמונה פשוטה כבורא יתברך
שמו, המנהיג את עולמו בחסד וברחמים, ואין עוד מלבדו, וידוע מה שאמרו צדיקים שעל ידי אמירת ה'אני מאמין'
בכל יום ויום (ובמיוחד ביום השבת קודש, כמו שסיפר רביה"ק אאמור"ר זי"ע שזקנינו השרף זי"ע אמרו ביום השבת ברבים
ובהתלהבות גדול כדרכו בקודש) מתחזק האמונה בו יתברך, וסמכו על הכתוב 'האמנתי כי אדבר', כי על ידי העסק
והדיבור בדברי אמונה, מתחזק אמונתו ית' בלב ישראל הקדושים, ולכן מוטל על כל אחד ואחד לקבוע עיתים וזמנים
ללמוד ולהגות בספרים הקדושים ובפרט ספרי החסידות המליהבים את הלב מאירים את העינים ומיישרים את
הנפש באמונת אומן בו ית', להאמין כי אין שום מקרה בעולם, כי הוא עשה עושה ויעשה כל המעשים, ולקבל הכל
באהבה, והכל הוא רק לטובה. והראנו ה' חסידך, שנראה רחמיו וחסדיו בגלוי, כי האמונה הפשוטה בו ית', היא חיותו
ומהותו של היהודי שעמדו רגליו על הר סיני, ובהתחזקותו בה נזכה להשראת השכינה בתוכנו.

בתפילה ותחנונים לפני אדון כל, בזכותו וכוחו של רבינו הקדוש זכותו יגן עלינו, שישמע לקול שוועתנו ברחמים,
ונזכה כולנו לכל הברכות והישועות בכלל ובפרט, ולהכתב ולהחתם לאלתר לחיים טובים ארוכים ולשלום בספרן
של צדיקים גמורים, ונזכה כולנו יחד במהרה לאורו של משיח צדקינו ובא לציון גואל במהרה בימינו אמן.

באעה"ה ימי הרחמים והרצון, שלחי חודש אלול בפרוס שנת תשפ"ז לפ"ק פה קרית טאהש יע"א

בברכת שנה טובה מתוקה ומבורכת ושנת גאולה וישועה

אליהו
דאאמור"ר זי"ע
ה'תשפ"ז